

JAMES HADLEY CHASE

TIỂU THUYẾT TRÌNH THĂM

**Gái chết
đem từ trên trời**

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA THÔNG TIN

JAMES HADLEY CHASE

HOÀNG TUẤN DỊCH

CÁI CHẾT
ĐẸM TỪ TIỀN TRỜI

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA THÔNG TIN

CHƯƠNG 1

Tiếng chuông điện thoại réo gắt vào lúc Janey Conrad đang bước vội xuống cầu thang. Cô mặc chiếc áo dạ hội vừa may màu xanh da trời, kiểu mới nhất.

Tiếng chuông khiến cô dừng phắt lại, nét mặt đang hân hoan vụt trở nên cau có, thay đổi thật đột ngột như khi ta bấm vào một nút điện. Cô cất giọng lạnh lùng và bình tĩnh thường có vào lúc nổi giận.

— Paul, chớ có trả lời!

Chồng cô từ phòng khách bước ra. Anh khoảng ba mươi lăm tuổi, cao lớn và rắn chắc, mặc bộ smoking, tay cầm chiếc mũ dạ mềm. Lúc Janey mới quen, cô ngạc nhiên thấy anh giống kếp James Stewart quá chừng và chính vì thế mà cô đồng ý lấy anh.

— Nhưng anh phải trả lời, biết đâu họ cần đến anh, - anh nói với giọng dịu dàng kéo dài.

Paul bước về phía điện thoại và cầm ống lên. Anh mỉm cười với vợ và giơ tay ra dấu im lặng.

— Alô!

— Paul đấy à? Bardin đây!

Câu nói của viên thanh tra vang lên trong tai Paul và vọng ra ngoài khoảng im vắng của phòng chờ. Vừa nghe được giọng nói đó, Janey nắm chặt tay lại. Bardin tiếp:

— Anh phải nhập cuộc rồi. Một cái lò sát sinh nơi biệt thự “Ngõ Cụt” của June Arnot. Xác ngập đến cổ, trong đó có cả nàng tiên kiều diễm June. Trời ơi! Một vụ sôi động! Bao lâu thì anh đến được?

Conrad nhăn mặt và liếc nhìn Janey. Anh thấy bước chân cô cứng nhắc tiến về phía phòng khách. Anh nói:

— Được rồi, tôi đến ngay.

— Tốt. Tôi sẽ không để ai đụng chạm gì trước khi anh đến. Tôi cần anh trước khi bọn nhà báo nhao nhao đến quấy rầy.

— Tôi đi ngay, - Conrad nhắc lại rồi cúp máy.

— Cút! - Janey nói nhỏ.

Cô đứng trước lò sưởi quay lưng về phía anh.

— Xin lỗi Janey, anh phải đi ngay.

— Cút! Cút! - Janey nói mà không lên giọng. - Lúc nào cũng chỉ có chùng ấy chuyện thôi, với mấy thằng khốn tham tử của anh.

— Nào! Janey. Thật đáng tiếc nhưng biết làm sao. Anh hứa là tối mai sẽ đưa em đi.

Janey nghiêng mình về phía trước và vung tay gạt văng mớ đồ đạc, ảnh lồng khung, cả cái đồng hồ trên mặt lò sưởi. Conrad nhào vào phòng.

— Janey! Đủ rồi!

— Anh đi đi! - Janey vẫn một giọng trầm lặng. (Cô nhìn hình Conrad trong gương, mắt sáng lên vẻ thù ghét). - Anh cứ chơi cái trò bắt cướp đi. Không cần phải lo đến tôi nhưng đừng hy vọng thấy tôi lúc trở về. Từ nay về sau, tôi sẽ đi chơi một mình.

— Này Janey, June Arnot vừa bị ám sát đấy. Anh phải đến đó ngay. Em nghe đấy, mai anh sẽ dẫn em đi đến nhà hàng Quốc Tế. Chịu không?

— Chùng nào mà còn cái điện thoại chết tiệt trong phòng thì chúng ta không thể nào còn đi chung với nhau được nữa, - Janey nói giọng chua chát. - Paul, tôi cần tiền.

Anh nhìn cô:

— Nhưng mà, Janey...

— Tôi muốn lấy tiền ngay tức khắc! Nếu anh không đưa thì tôi mang đồ đi cầm và chắc chắn không phải là thứ của tôi đâu.

Conrad nhún vai. Anh lấy tờ 10 đôla đưa ra.

— Được rồi, Janey. Nếu em quyết định như thế thì... Sao em không gọi điện cho Beth? Đi chơi một mình thật là ngốc.

Janey cất tiền, ngược mắt nhìn anh rồi quay lưng đi. Conrad hoảng kinh khi nhận ra ánh mắt của vợ thật dừng dừng.

— Anh chớ lo cho tôi. Cứ việc lo tới cái vụ giết chóc quái quỷ này đi. Một mình tôi cũng đủ rồi.

Conrad định nói nhưng kịp ngừng lại. Một khi cô tỏ thái độ như thế thì khó mà nói chuyện phải trái được.

Anh bình tĩnh hỏi:

— Em đi đâu, tiện đường xe anh...

—Ồ! Đi cho khuất mắt, - Janey chặn lại và bước ra phía cửa sổ.

Conrad mím chặt môi, bước ra ngoài phòng chờ, đẩy cửa lớn và đi nhanh về phía xe. Trong lúc lướt mình ngồi vào sau tay lái, anh cảm thấy một mối lo âu đến nghẹn lời. Anh không chịu chấp nhận dấu vết giữa anh và Janey đang nảy sinh rạn nứt. Hai người lấy nhau bao lâu rồi? Anh nhú mày và ấn vào nút phát động xe. Gần ba năm thôi. Năm thứ nhất thật êm đẹp. Nhưng vào lúc đó anh chưa phải là điều tra viên chính thức của phòng Biện lý. Anh làm việc theo giờ giấc và tối nào cũng có thể đi chơi với Janey được.

Khi anh được lên chức, cô đã rất hân hoan. Chỉ một sớm một chiều, lương anh tăng gấp đôi và hai vợ chồng rời căn hộ ba gian ở đường Wentworth để dọn đến căn nhà xinh xắn bungalow ở đất Hayland trong một khu sang trọng. Nhưng rồi Janey không còn hài lòng khi nhận thấy anh có thể bị gọi đi bất cứ sớm tối. Cô nói:

— Anh là điều tra viên chính thức mà cứ hùng hục làm như một tên cớm hạng bét.

— Nhưng anh là thám tử, thám tử đặc biệt cho biện lý cục khi xảy ra vụ việc quan trọng, lẽ tất nhiên anh phải có mặt, - Conrad kiên nhẫn giải thích với vợ như thế.

Lúc đầu thì Paul không cho những lời cản nhắc ấy là quan trọng vì mấy cú điện thoại bất ngờ làm hỏng cuộc vui buổi tối, nếu cô giận thì cũng là tự nhiên thôi. Tuy thông cảm nhưng Conrad vẫn mong cô vợ biết điều hơn. Nhưng Janey không chịu. Các vụ cản nhắc ấy chuyển dần qua cãi vã lớn tiếng làm anh đâm ngán.

Nhưng đây là lần đầu tiên Janey đòi anh đưa tiền để đi chơi tối một mình. Hơn bao giờ hết, Conrad lo ngại về tình hình mới xuất hiện này,

Janey nom ngon mắt quá, đi chơi một mình không được. Conrad biết tính vợ mình dễ nhẹ dạ sinh chuyện. Có nhiều lúc vô ý, cô thốt những lời lẽ khiến anh biết trước kia cô đã từng qua những thời kỳ sống buông thả. Anh đã quyết không coi quá khứ của cô là quan trọng nhưng bây giờ khi nhớ lại những lời vợ kể vanh vách những cuộc vui, tên một vài người bạn cũ mà cô vung ra trong những lúc tức giận, anh lại thấy hơi khó chịu và cứ tự hỏi không biết cô có lại tìm thú đi hoang nữa không. Janey chỉ mới 24 tuổi, luôn luôn đòi hỏi, mà anh thì cái việc chăn gối chỉ ở mức trung bình. Với đôi mắt lá rậm, mái tóc vàng óng, làn da nõn nà, chiếc mũi thon dài, Janey có thể quyến rũ bất cứ gã đàn ông nào.

— Thật dứt! - Conrad thở dài lặp lại lời của vợ mà không hay biết.

Và anh mở máy.

Ba năm nay, June Arnot là một ngôi sao màn bạc lừng danh và tiếng đồn cô ta là người giàu nhất Hollywood.

Cô cho xây một tòa nhà lộng lẫy trên ngọn đồi, cách thành phố Pacific vài cây số và cách Hollywood khoảng mười lăm cây số. Đây là một dinh thự sang trọng, kiêu sa mà June Arnot với tính hài hước sẵn có, đặt tên nó là “Ngõ Cụt”.

Conrad dừng xe trước ngôi nhà nhỏ của người gác cổng có dây nho chằng chịt. Khách đến thăm phải ghi tên ở đây trước khi bước trên một lối đi dài cả cây số mới tới biệt thự. Bóng hình to bè của thanh tra Sam Bardin thuộc đội hình sự vụt hiện lên giữa bóng tối. Thấy Conrad, ông nói:

— À, ông tá! Chẳng cần phải nôn nóng như thế. Cả đời anh chỉ có mỗi việc này mà thôi.

Conrad mỉm cười:

— Tôi đang định đi chơi với bà xã. Rồi đây cả tuần nhà tôi biến thành địa ngục cho mà xem. McCann có ở đây không?

— Rủi quá, anh ta đi San Francisco rồi, mai mới về. Chuyện lộn xộn lắm, may mà có anh, Paul ạ. Chúng tôi cần một tay thiện nghệ mới mong

giải quyết được vụ này.

— Ta bắt đầu ngay đi. Anh kể xem anh biết những gì. Rồi sau đó, ta đi liếc sơ qua một chút.

Bardin lấy khăn tay thấm mồ hôi trên khuôn mặt to tướng đỏ bầm và hất chiếc mũ ra sau. Ông ta to con, nặng nề, lớn hơn Conrad 11 tuổi nghĩa là khoảng 45.

— Lúc 8 giờ rưỡi, chúng tôi nhận được một cú điện thoại của Harrison Hedor, ông bạn của cô Arnot. Ông có hẹn làm việc với cô ta tối nay. Khi đến nơi, ông thấy cánh cổng sắt mở ra. Lạ đấy vì thường thường là cửa khóa kỹ. Ông bước vào nhà người gác cửa, thấy hăn lạnh tanh với một viên đạn bắn vào đầu. Ông bốc điện thoại ở đấy gọi vào nhà nhưng không thấy ai trả lời. Tôi đoán là ông ta đã hoảng lên. Nhưng ông nói với chúng tôi là không dám vào sâu trong nhà và vội gọi chúng tôi.

— Bây giờ ông ta ở đâu?

— Đang ngồi trong xe tìm cách lại hồn bằng whisky, - Bardin toét miệng cười. - Tôi không có thì giờ hỏi kỹ ông ta nên bảo ngồi yên đó. Tôi đi xem xét. Năm người giúp việc đều bị hạ sát bằng một viên đạn. Tôi tưởng cô Arnot ở đâu đó vì có hẹn nhưng cô ta không có mặt trong nhà. - Ông rút bao thuốc mời Conrad và lấy cho mình một điếu - Tôi thấy cô nơi hồ tắm. (Ông nhăn mặt) - Có kẻ nào đẩy tò mò mỗ bụng cô ta coi chơi và cắt bég cái đầu không biết dùng để làm gì.

Conrad gừ gừ:

— Đó là hành động của một kẻ mất trí. Bây giờ thì sao?

— Nhân viên đang làm việc trong nhà và nơi hồ tắm. Nếu có gì tìm được thì họ sẽ tìm ra. Anh có muốn đi một vòng ngó qua không?

— Có chứ! Anh chàng y sĩ có thể cho ta biết giờ chính xác không?

— Lão đang lo vụ đó. Tôi đã dặn lão chớ xô dịch cái xác chết trước khi anh đến. Chắc lão sẽ cho ta biết ngay. Bây giờ ta vào nhà người gác.

Conrad theo ông ta vào một căn nhà nhỏ có cái bàn, cái ghế, cái divan đệm và bàn điện thoại. Trên bàn có quyển sổ ghi chép người đến thăm đang được mở ra.

Người gác mặc đồng phục xanh ôliu, giày boots đánh vécni, nằm gập mình trên bàn, đầu loang trong một vũng máu đỏ bầm. Hắn bị bắn đúng giữa mặt.

Conrad nhìn vào quyển sổ. Bardin nhạo:

— Không chắc có ghi tên sát nhân trong đó. Với lại người gác biết mặt hắn nên mới mở cổng.

Conrad nhìn trang giấy còn trắng một nửa: «15 giờ. Ông Jack Belling, đường Lennox số 3 Có hẹn. Cô Rita Strange, 14 Crown Court. Có hẹn. 19 giờ. Cô Frances Coleman. 145 đường Glendale...»

— Anh nghĩ sao? - Conrad hỏi. - Cô gái Coleman này có mặt ở đây sát với giờ xảy ra vụ tàn sát.

Bardin nhún vai:

— Chẳng biết. Lúc nào có thì giờ chúng ta sẽ dò hỏi. Nếu cô ta dính dấp gì đến vụ này thì đã xé ngay tờ giấy cho mất tang tích rồi.

— Đúng vậy, trừ phi cô ta quên.

Bardin phác một cử chỉ sốt ruột.

— Được rồi, ta đi. Anh còn cả đồng việc phải làm. Lên xe thôi. Đến khúc quanh thứ hai thì chậm lại. Người làm vườn bị giết ở đó.

Conrad lái xe trên con đường viền những cây cọ khổng lồ và những cây nhỏ nở hoa. Khoảng 300 mét, Bardin báo trước:

— Ngay chỗ quanh.

Họ dừng bên một chiếc xe đậu sát đường. Bác sĩ Holmès và hai người nội trú mặc áo blu trắng cùng một cặp cảnh sát viên, vẻ mặt chán nản đang tụ tập trước xe, lưng quay phía đèn pha.

Conrad và Bardin tấp vào nhóm, vây quanh một ông già Tầu mặt mày nhăn nheo nằm ngửa, các ngón tay màu vàng trông như các vuốt, co quắp người vì hấp hối. Phía trước chiếc áo blu xanh nhuộm một màu đỏ. Bác sĩ lên tiếng:

— Chào Conrad. Anh đến xem trò tàn sát đấy à?

— Chỉ thăm sơ qua thôi, - Conrad nói. - Lão chết bao lâu rồi?

— Khoảng một tiếng rưỡi, không hơn.

— Nghĩa là sau 7 giờ?

— Gắn gần như thế.

— Cùng một vũ khí như với người gác?

— Có thể. Tất cả đều bị giết bởi một khẩu 45. - Ông bác sĩ nhìn Bardin - Tôi thấy như là một công trình của một tay nhà nghề, ông thanh tra ạ. Tay đó thạo việc lắm. Bắn một phát là đủ rồi.

Bardin thốt ra tiếng cầu nài:

— Như thế thì chẳng biết gì nhiều. Khẩu 45 mà bắn thì không ai thoát dù người bắn là dân nhà nghề hay tay mơ.

— Ta lên nhà đi, - Coniad nói.

Chiếc xe chở họ tới biệt thự sau ba phút. Đèn đã bật sáng khắp các phòng. Hai người cảnh sát gác cửa vào.

Conrad và Bardin bước lên các bậc thềm vào khách sảnh nhỏ rồi bước xuống vào giữa nhà đến một sân trong lát gạch hoa. Các gian phòng quây ba mặt sân.

Thanh tra O'Brien người cao nhưng gầy, mắt sắc, mặt đầy tàn nhang, từ phòng khách bước ra. Ông ta gật nhẹ đầu với Conrad, Bardin hỏi:

— Anh tìm được gì không?

— Chỉ có đầu đạn thôi, chẳng có dấu tay nào. Hình như kẻ sát nhân xộc vào giết hết rồi ra ngay không chạm vào vật gì cả.

Conrad đến chân cầu thang ngược mắt nhìn lên. Ở các bậc cấp trên cao là xác một cô xẩm Trung Hoa. Cô mặc một áo ngắn trong nhà màu vàng, quần lụa có ren, màu xanh sẫm. Một vệt đỏ gớm ghiếc giữa hai bả vai. Bardin nói:

— Hình như cô ta đang chạy trốn thì bị phơ. Anh muốn lại gần xem không?

Conrad lắc đầu. Bardin nói tiếp:

— Tang vật số 3 ở phòng khách.

Ông dẫn Conrad vào một gian phòng bề thế, có bàn ghế, trường kỷ bọc da, đủ sức chứa từ ba mươi đến bốn mươi người. Gần cánh cửa ra vườn, người quản gia của June Arnot ngồi dưới đất, gập mình, lưng dựa vào thềm lót tường. Ông ta cũng bị một phát vào đầu. Bardin hỏi:

— Anh muốn xem ở nhà bếp không? Còn hai người nữa ở đấy. Một đầu bếp Trung Hoa và một Philippines. Họ định chạy ra cửa nhưng không kịp.

— Thôi đủ rồi, - Conrad nói. - Nếu có gì phải tìm thì nhân viên của anh sẽ thấy.

— Ý kiến thâm thúy đấy. Ok! Ta xuống hồ tắm.

Ông bước ra ngoài hành lang rộng. Trăng tròn đã lên tuôn làn sáng lạnh gắt xuống biển. Khu vườn thơm ngát hương hoa, một đài phun nước bóng loáng đảnh xa tạo nên khung cảnh thần tiên.

— Cô ta ưa thích ánh sáng và màu sắc phải không, - Bardin vừa nói vừa tiến về phía hồ tắm. - Nhưng cũng chẳng tới đâu. Kết quả cuộc đời phải nói là thâm thúy: Đầu bị cắt, bụng bị phanh.

Phía cầu nhảy cao 12 mét có mặt bác sĩ Holmès, hai người nội trú, một thợ ảnh và bốn cảnh sát viên. Họ đang nhìn về phía giữa hồ. Nước ở đó nhuộm màu đỏ tím, còn lại là một màu xanh tuyền.

Khi Conrad và Bardin bước tới chỗ lát gạch xanh vây quanh hồ tắm, Bardin nói:

— Tôi nhìn thấy một lần rồi và không muốn thấy lần thứ hai nữa.

Họ họp với đám người kia dưới cầu nhảy. Bardin vung tay tiếp tục chỉ:

— Trông kìa!

Paul nhìn tấm thân trần truồng, bị cắt đầu, nổi bập bênh. Bụng anh như thắt lại trước cảnh man rợ ấy. Anh quay mặt đi, hỏi:

— Cái đầu ở đâu?

— Tôi để nguyên chỗ đã tìm thấy. Trên bàn phòng mặc áo mũ. Anh muốn nhìn qua không?

— Thôi cảm ơn. Có chắc là June Arnot không?

— Chắc.

Conrad quay sang bác sĩ Holmès.

— Được rồi, ông thầy, tôi thấy đủ rồi. Ông bắt đầu công việc được đấy. Ông gửi bản sao báo cáo cho tôi chứ?

Bác sĩ Holmès gật đầu. Bardin nói:

— Này các bạn, móc cô ta lên. Chú ý nhẹ tay một chút.

Ba người cảnh sát ngán ngẩm bước tới. Một người giơ cây sào tìm cách móc cái xác nổi. Conrad nói:

— Trong lúc chờ đợi, ta đi nói chuyện với Fedor. Anh cho người gọi ông ta tới đây.

Mọi người đi về phía ngôi nhà cùng với Conrad. Bardin hỏi:

— Này, anh nghĩ thế nào?

— Có vẻ như tay đó là khách quen nhà này. Đầu tiên là do người gác để hấn vào. Sau nữa hấn hạ sát tất cả gia nhân vì sợ bị nhận diện.

— Trừ phi đó là một tên điên nổi cơn.

— Nếu thế thì người gác không cho hấn vào.

— Cũng có thể thế, tùy theo kẻ kia nói với người gác gì đó.

Khi họ vào nhà, hai người cảnh sát vừa bước qua ngưỡng cửa, khiêng một cái cáng có phủ chăn lên xác người. Một anh cớm nói:

— Hết rồi, sếp. Dọn sạch trơn.

Bardin gờ gờ bước lên bậc cấp rồi xuống sân.

— Theo anh thì Fedor không can gì vào đây phải không? - Conrad ngồi xuống ghế hỏi.

— Hấn không thuộc típ người làm nổi việc này. Cho dù đúng là hấn thì cũng phải có một cố thật lạ. Vì cô ta là khách hàng duy nhất đã đem lại cho hấn một gia tài kha khá.

— Một phụ nữ như cô ta tất phải có cả đồng kẻ thù, - Conrad duỗi dài chân ra nói. - Kẻ nào làm cái cú này chắc phải nóng mũi lắm.

— Hình như cô ta có liên hệ với khá nhiều kẻ không tốt, - Bardin đưa ra nhận xét. - Theo người ta nói, cô ta dính dấp với đủ thứ chuyện bê bối. Anh có nghe người ta đồn đại cô ta là bạn gái của Jack Maurer không?

Conrad sửng người chú ý.

— Không, bạn gái là thế nào?

Bardin mỉm cười:

— Tôi nghĩ là anh nghe thì chú ý ngay. Tôi không có bằng cứ nhưng tiếng đồn thì nhiều. Cô ta không khoe nhưng người ta nói hai người là nhân

tình nhân bánh của nhau.

— Tôi muốn biết rõ chuyện này. Loại hành động như thế này đúng là gu của Maurer rồi. Hẳn đủ sức tàn ác để xuống tay. Anh còn nhớ cú tàn sát hai năm trước đây không? Bảy người sắp hàng sát chân tường và thế là liên thanh bắn tăng tăng.

— Chuyện đó không có gì chắc là của Maurer, - Bardin thận trọng nói.

— Thế còn ai nữa? Bọn đó lấn quyền ông trùm, vậy là ông trùm xơi tái là có lý thôi.

— Ông cảnh sát trưởng không tin. Ông ta nghĩ rằng đó là băng Jacobi đem trút tội cho Maurer.

— Ông ta biết tôi nghĩ gì về cái luận cứ tồi tệ ấy rồi. Đúng là của Maurer và vụ này thì cũng có thể là của lão nữa...

— Anh găm gờ Maurer dữ quá, - Bardin nhún vai nói. - Chắc anh khoái thấy lão chui vô hộp lăm.

— Không phải bị còng số 8 mà thôi đâu, - Conrad nói với vẻ hung dữ bất chợt. - Tôi muốn thấy lão lên ghế điện kia! Thằng chó chết ấy sống lâu quá rồi!

Một cảnh sát viên bước vào sân.

— Fedor đến rồi, sếp.

Conrad và Bardin cùng đứng lên. Harrison Fedor, ông bầu của June Arnot đi từng từng bước vào sân. Đó là một con người mảnh dẻ, có cái nhìn sắc và trầm lặng, miệng như cái bẫy chuột chù và má hõm. Ông ta chộp lấy bàn tay Conrad lắc mạnh.

— Ngọn gió lành nào đưa ông đến đây? June có mạnh khỏe không?

— Ngược lại thế kia, - Conrad bình thản trả lời - Cô ta bị giết rồi, cả đám gia nhân.

— Trời! - Fedor nuốt nước miếng, mặt xịu xuống rồi gượng đến ngồi nơi chiếc ghế mây và nói tiếp. - Ông bảo cô ta chết rồi à?

— Còn hơn là chết nữa!

— Lạy Chúa! - Fedor giở nón ra và luồn các ngón tay vào mớ tóc lưa thưa. - Chết à? Khó tin quá!

Ông ta nhìn sững Bardin rồi nhìn Paul. Cả hai không nhúc nhích, chờ đợi.

— Lại bị giết!

Yên lặng một chút, Fedor nói tiếp:

— Chuyện chi lạ! Không biết tôi nên khóc hay nên cười đây?

— Thế nghĩa là gì? - Bardin lâu bầu, mặt mày bất mãn.

Fedor nhếch mép cười.

— Ông không hiểu vì ông không làm việc với cô ta trong 5 năm như tôi.
- Ông ta đứng lên, lấy ngón tay chỉ vào Bardin. - Tôi mà khóc được thì cứ treo cổ tôi lên. Có thể là tôi mất nôi cơm nhưng đỡ được gánh nặng. Con điếm ấy làm tôi đến mù người. Có tôi thì không có nó, nó làm tôi nhức nhối vô cùng. Các ông không thể biết tôi phải chịu đựng như thế nào với con điếm ấy.

— Có ai đẩy đã cắt đầu cô ta, - Conrad thông thả nói. - Rồi như chưa hả giận, hấn lại còn mổ bụng moi phèo ruột ra. Ông có biết ai có thể làm như thế không?

— Cắt đầu! Trời ơi! Để làm gì vậy?

— Cũng với lý do như mổ bụng: Kẻ đó thù hận cô ta. Ông có biết ai tức giận đến mức tàn ác như thế không?

Fedor vụt ngoảnh mặt đi.

— Không, tôi không biết. Trời! Báo chí biết chưa?

— Không, họ chưa biết chừng nào mà tôi chưa tìm được gì chắc chắn để tiến hành công việc, - Bardin càu nhàu nói. - Này, nếu ông có biết ai có lý do làm như thế thì nên khai ra với chúng tôi. Hồ sơ sếp gọn nhanh chừng nào thì tốt chừng ấy cho mọi người, kể cả ông đấy.

Fedor lưỡng lự rồi nhún vai:

— Ông nói có lý. Ralph Jordan là thằng bồ hiện nay của cô ta. Tuy nhiên gần đây họ lại gấu ó nhau dữ dội. Cuộn phim hấn quay với June là cuốn cuối cùng. Hãng điện ảnh Thái Bình Dương phải xé hợp đồng với hấn. Họ chịu không nổi hấn nữa.

— Tại sao vậy? - Conrad đốt thuốc hỏi.

— Hẳn phi cần sa sáu tháng nay rồi. Một khi hẳn phê thì không gì ngăn hẳn quậy.

— Sao thế?

— Hẳn nổi điên - Fedor rút khăn tay thấm mồ hôi mặt. - Khoảng hơn tuần nay, hẳn nổi lửa đốt sạch một phim trường. Và tuần qua, khi Laird tổ chức dạ hội nơi hồ tắm của ông ta, hẳn làm trò nhỏ nhỏ khiến Laird phải mất sạch tiền để dập tắt chuyện này. Jordan kiểm đâu ra được một chai axít đem rẩy vào áo tắm của các cô, thế là cả hơn ba mươi minh tinh nổi danh cứ tô hô như nhộng. Ban đầu chúng tôi còn khoái cười chí tử và được dịp rửa mắt nhưng sau thấy rằng cái chất lơ mơ đó không chỉ làm cháy áo tắm mà còn làm phồng da nữa. Năm cô nàng phải vào bệnh viện, tình trạng thật thê thảm. Sáng hôm sau Laird xé hợp đồng với hẳn.

Conrad và Bardin nhìn nhau. Bardin gợi ý:

— Tôi nghĩ là ta phải gặp ông bạn thích đùa dai ấy mới được.

— Nhưng xin ông đừng nói tôi khai ra, - Fedor năn nì. - Tôi đã khổ về mấy chuyện ấy lắm rồi.

— Ngoài Jordan, ông còn thấy ai có thể làm vụ này không? - Conrad hỏi.

Fedor lắc đầu.

— Không, phần lớn bạn hữu của June chẳng tốt đẹp gì nhưng chơi cái mảng này thì còn rét lắm.

— Có phải là cô ta và Jack Maurer ngủ với nhau không?

Fedor vội cúi mặt nhìn hai bàn tay.

— Tôi không biết chuyện này.

Conrad nhìn Bardin.

— Thật kỳ diệu phải không? Hễ nghe đến tên Maurer là ai cũng nín khe. Hình như thằng cha đó không có trên cõi đời này.

— Xin ông chớ phiền, - Fedor vụt chen vào. - Nếu biết chuyện gì thì tôi nói ngay, về Maurer thì tôi chỉ đọc trên báo chí thôi.

— Cứ ca cái điệu ấy mãi, - Conrad chán nản nói. - Lúc nào gặp may, không biết chừng tôi sẽ tìm được một tay gồng mình không sợ Maurer lắm và biết được một chút gì đó. Nhưng có cái chán là chẳng biết khi nào.

— Chớ nóng. Ông ta nói không biết thì hẳn là không biết thôi. - Bardin nói.

Thanh tra O'Brien bước xuống sân.

— Sếp, tôi có chuyện muốn nói.

Bardin nắm tay ông ta đi vào phòng khách. Paul nói với Fedor:

— Ông cứ ở đây đi, - rồi anh theo hai người kia.

— O'Brien tìm được súng lục rồi, - Bardin nói, nét mặt u ám của ông lúc này có dáng hân hoan. Ông giơ lên một khẩu súng 45 tự động. - Xem này!

Conrad quan sát khẩu súng. Trên báng có khắc hai chữ viết tắt R.J, anh hỏi O'Brien:

— Anh tìm ra ở đâu vậy?

— Giữa bụi cây, cách cổng sắt khoảng 30 mét. Cá với anh trăm bạc là đúng rồi. Hết đạn, mới tác xạ không lâu và là một khẩu 45.

— Tốt hơn là nên đi kiểm chứng, Sam ạ.

Bardin gật đầu đưa khẩu súng cho O'Brien.

— Mang về sở và đối chiếu với các đầu đạn anh vừa tìm được. - Rồi ông quay sang Conrad. - Chuyện trẻ con phải không? Có vẻ dễ dàng quá mà. Jordan chắc phải có chuyện nói với cánh ta. Đi chứ?

Theo Fedor thì Ralph Jordan có một căn hộ trong chung cư ở đường Roosevelt. Hẳn ta ở đây không lâu sau khi June Arnot tống hẵn ra khỏi biệt thự ở Hollywood và dù hẳn còn giữ ngôi nhà sang trọng ở Beverley Hills nhưng hiếm khi hẵn sống ở đó.

Conrad ghé xe đậu vào một góc tối. Anh chú ý đến một chiếc Cadillac đen chui nửa thân trong nhà để xe.

— Lái xe bạt mạng thật!

Anh bước tới có Bardin theo sau. Cánh trái của chiếc Cadillac đâm vào vách làm vỡ miếng đèn pha nát vụn. Bardin mở cửa xe nhìn vào tấm thẻ đồng.

— Đúng rồi. Xe của Jordan. Hắn sắp chết một cửa tứ rồi.

— Ít ra là ta cũng biết chắc hắn đang có ở nhà, - Conrad nói.

Rồi anh bước vào cửa, đẩy cánh cửa xoay, theo sát là Bardin.

Một nhân viên to mập, hồng hào trắng trẻo, đôi tay nhỏ, trắng đặt trên chiếc bàn tiếp khách, ngược mắt kênh kiệu nhìn.

— Ông cần gì?

Bardin chồm tới trước, nhú mày, nói oang oang. Khi muốn gây khó dễ thì ông cũng đủ sức để trả đũa. Tiếng ông rít lên:

— Thanh tra Bardin. Cảnh sát thành phố. Jordan có ở đây không?

Hai bàn tay nhỏ nhúc nhích.

— Chắc ông muốn hỏi về Ralph Jordan? Vâng, ông ta có ở đây. Các ông muốn gặp?

— Hắn về nhà lúc nào?

— Sau 8 giờ một chút.

— Lúc đó hắn có bình thường không?

— Tôi không lưu ý.

— Hắn ra đi khi nào?

— Khoảng sau 6 giờ.

— Hắn ở trên lầu chót phải không?

— Thừa phải.

— Được rồi. Chúng tôi lên đó. Anh muốn giữ sức khỏe thì chớ mó vào điện thoại. Tôi đến thăm bất ngờ đấy. Trên đó có ai ở cùng với hắn không?

— Tôi không biết.

Bardin đi thẳng đến thang máy bước vào.

— Như vậy là hắn ra đi lúc 6 giờ, trở về 8 giờ, thừa đủ thì giờ để đến “Ngõ Cụt” làm điều cần làm.

— Nên coi chừng hắn, - Conrad nói khi cửa thang máy khép kín. - Nếu nó cần hận thù thì nguy hiểm đấy.

— Hắn không phải là tên điên đầu tiên tôi va chạm và chắc cũng không phải là tên cuối cùng. Khốn thật!

Bardin ngừng lại trước cửa căn hộ.

— Kìa! Cửa mở.

Ông bấm chuông, đợi một lát rồi lấy chân đá cánh cửa mở toang, liếc mắt nhìn vào phòng chờ. Trước mặt là một cánh cửa khép hờ. Bardin đẩy ra, bên trong là một phòng khách lớn, đèn sáng choang. Ông rống lên làm rung cửa kính.

— Ê! Có ai ở trong nhà không?

Sự im lặng trả lời thật nặng nề và ngột ngạt, lạnh tanh. Hai người nhìn nhau. Bardin nói:

—Ồ, anh có nghĩ là hăn nấp ở đâu đó không?

— Có thể hăn ra phố rồi.

— Lão dưới kia không nói mà!

— Ta ghé mắt vào một tí đi.

Conrad bước vào một gian phòng, gõ cánh cửa phía trái. Anh xoay tay nắm thấy một gian phòng lớn. Cũng không có ai. Họ mở cửa phòng tắm. Chưa bao giờ họ trông thấy một cảnh bài trí sang trọng đến thế nhưng họ chỉ chú ý ngay đến cái bồn tắm.

Ralph Jordan nằm dài ra đó, đầu gập xuống ngực, mình mặc chiếc áo choàng màu cận rượu vang, khoác ngoài bộ đồ ngủ xanh nhạt. Trên bờ bồn tắm và phần trước áo hăn có loang màu đỏ. Hăn nằm trong tay một lưỡi dao cạo có cán, máu loang như vệt mực trên tranh vẽ.

Bardin sờ tay Jordan.

— Lạnh như một khúc thịt bò bỏ tủ đá.

Ông nắm tóc Jordan lôi đầu hăn lên. Conrad nhăn mặt khi nhìn thấy vết thương mở toác ra, sâu đến tận một động mạch bị cắt tiện đứt đôi. Bardin lùi lại.

— Đấy, thật đúng như tôi nói: Một vụ việc quá đơn giản. Hăn đến đằng kia giết cô gái rồi trở về nhà tự cắt cổ. Hăn có ý tứ lắm. Càng dễ cho tôi làm việc. - Ông hút thuốc phà khói vào mặt người chết.

— Tôi nghĩ là bác sĩ có việc làm suốt đêm đấy.

Conrad loanh quanh trong phòng tắm, anh tìm thấy một con dao cạo điện.

— Là sao hăn lại có dao cạo tay. Đời bây giờ phải chạy quanh mới lũng kiếm được thứ này và tôi không nghĩ là Jordan lại có nó trong nhà.

— Anh chớ làm rối lên. Có lẽ hẳn dùng để cắt chai chân, lưỡi dao đa dụng mà.

Ông đẩy một cánh cửa và thấy một tủ áo thật đầy đủ sang trọng. Conrad đang bước qua phòng bỗng ngừng lại.

— Sam, cho anh xem cái này chắc anh phờn lắm - Anh chỉ một vật dính máu nằm trên đất.

Bardin bước lại gần.

— Trời đất! Con dao phạng. - Ông quì xuống gần con dao lưỡi nhọn. - Cam đoan đây là vũ khí giết người. Đủ để cắt cổ ai đó và mổ bụng như anh kéo fermeture vậy.

— Bộ anh không thấy làm lạ là một gã như Jordan lại có một con dao rùng Nam Mỹ như vậy sao?

Bardin ngồi chồm hồm.

— Có lẽ hẳn mang về làm kỷ niệm. Cam đoan là hẳn có đi Nam Mỹ hay Antilles, chắc là Antilles thôi. Nhất định đúng là tang vật và dám đưa đầu cá với anh là máu dính ở đây đúng là máu của June Arnot.

Conrad lật qua lại áo quần vắt trên ghế.

— Quần áo không có vết máu. Tại sao cắt đầu người khác lại không dính máu.

— Ui, được rồi, - Bardin nóng nảy kêu lên. - Anh đâu có cần vặn vẹo từng li từng tí như thế. Có thể hẳn mang áo khoác hay một thứ gì tương tự như vậy. Đâu có gì là quan trọng. Đối với tôi như thế là đủ rồi. Anh không chịu sao?

— Tôi không biết, - Conrad nhú mày. - Mọi sự gọn ghẽ quá nên tôi ngờ là một cuộc xếp đặt. Khẩu súng lục có chữ đầu tên Jordan, cái xe bị bẹp dúm, Jordan tự vẫn và bây giờ là vũ khí giết người được tìm thấy. Đẹp quá nên khó tin là thực. Theo tôi thì có chuyện gì đó xộc xệch trong này.

— Chuyện không ăn khớp là vì anh tận tâm quá, - Bardin nhún vai trả lời. - Thôi hết chuyện rồi. Tôi tin thì Cảnh sát trưởng cũng tin. Anh cũng sẽ đồng ý như thế nếu trong đầu không bị ám ảnh bởi ý muốn đưa Maurer lên ghế điện. Phải không?

Conrad trầm ngâm gãi gãi cánh mũi.

— Có lẽ thế. Ok! Chắc là tôi xong việc rồi. Anh muốn tôi đưa anh về Sở không?

— Tôi ở đây để gọi họ tới. Tôi muốn nhân viên lục lọi hết trong nhà này. Ngay sau khi cắt đặt xong công việc, tôi sẽ trở về “Ngõ Cụt” rồi thông báo cho báo chí. Anh về nhà à?

Conrad gật đầu.

— Hên thật! Không làm việc đêm, một căn nhà ấm cúng, nàng tiên bên cạnh. Sao, bà Conrad mạnh khỏe chứ?

— Ồ, chắc là mạnh thôi, - Conrad trả lời mà buồn bã nhận ra rằng mình không thấy có hứng khởi.

Conrad len qua các đường nhỏ để tránh các rạp cinema vừa vẫn xuất hát. Anh lo lắng không biết Janey có thực hiện lời dọa đi chơi một mình và đã về chưa. Anh tắt xe để đốt thuốc. Khi ném que diêm qua cửa kính, anh đọc thấy tên bảng đường: *Thông lộ Glendale*.

Mãi tới khi đến đầu đường, anh mới nhớ là cô gái có tên Frances Coleman đến thăm June Arnot lúc 7 giờ tối đã ghi địa chỉ số 145 *Thông lộ Glendale*. Anh vụt ghé sát lề và ngồi một lúc nhìn qua kính che gió con đường vắng và buồn. Bác sĩ Holmès đã nói June Arnot chết khoảng 7 giờ. Cô gái này có thể thấy được gì không?

Anh bước xuống xe tiến đến số 145. Đây là một chung cư tồi tàn. Có vài cửa sổ còn sáng ánh đèn. Qua cánh cửa kính lối ra vào, Conrad nhìn thấy một tiền sảnh đèn mờ và một cầu thang tối thui. Đủ thứ mùi vị xông lên: Mùi tỏi phi, nước đá mèo và rác rưởi phân hủy. Anh hất ngược mũ, nhúu mày bước vào đến trước dãy hộp thư đặt sát tường. Hộp thư của cô Coleman sếp hàng thứ ba, cô ở lầu 3.

Conrad lợi bộ lên thang gác.

Một tấm thiệp trắng ghi tên cô ghim vào cửa. Conrad định gõ cửa nhưng nhận thấy cửa mở hé. Anh gõ cửa, đợi một lúc rồi lùi lại, thủ thế. Tối hôm nay anh đã trông thấy sáu xác chết thê thảm, ghê gớm rồi. Gáy anh lạnh

ngắt. Anh đốt thuốc nhưng nhận thấy tay mình không run. Anh mỉm cười, nghiêng mình tới, đẩy cửa nhìn vào bóng tối.

— Có ai đấy không?

Không có tiếng trả lời. Một sự yên lặng chập chờn cùng với một mùi hoa thuốc phiện California.

Conrad bước tới mò mẫm tìm công tắc. Anh nín thở bật đèn và cứ tưởng nhìn thấy điều tồi tệ: nhưng thật ra không có xác chết, không có máu, không có thứ vũ khí giết người nào hết... đấy chỉ là một căn phòng nhỏ với chiếc giường sắt, tủ commos, vài cái ghế và chiếc tủ lớn. Trông thật sơ sài như chiếc giường đóng đinh của ông fakir Ấn Độ.

Conrad đứng yên một lát rồi mở cửa tủ: không có gì hết. Anh gãi gáy rồi bước ra. Trên tường nơi tiền sảnh có bảng: *Gác dan ở tầng hầm*. “Nào có mất mát gì!” Anh nghĩ. Anh bước xuống một thang gác dơ bẩn tối om.

— Có ai không?

Cửa mở và ánh đèn làm anh chói mắt. Một giọng nói êm dịu, mơn trớn phát ra:

— Không có phòng cho thuê đâu.

Conrad nhìn vào. Một người to béo mặc áo ngắn, ngồi sau bàn.

— Anh có một căn hộ trống trên lầu 3 phải không. Cô Coleman vừa dọn đi à?

— Ai nói với ông thế?

— Tôi vừa mới lên trên ấy. Phòng trống trơn.

— Ông là ai?

Conrad lên giọng:

— Cảnh sát!

Ông to béo nhăn mặt.

— Cô ta đi vào lúc nào? - Conrad nghiêm giọng hỏi.

— Tôi không biết cô ta đã dọn đi. Buổi sáng vẫn còn. Thế là may, tôi đỡ phải trục xuất cô ta vào sáng mai này.

— Tại sao?

— Thì cũng bấy nhiêu chuyện đó. Chưa trả tiền thuê ba tuần.

— Anh biết gì về cô ta? Cô ta ở đấy từ bao giờ?

— ĐỘ một tháng nay. Hình như là một diễn viên phụ cinema. Cô ta không tìm được việc ở Hollywood. Cô thật ngoan. Tôi mà có con gái thì mong nó được như cô ta. Ăn nói mềm mỏng, người xinh, tính tình trầm lặng, thật là có giáo dục. - Ông nhún vai. - Nhưng lại không có tiền. Mấy con người khác thì lại không kiếm ra tiền. Tôi đã khuyên về quê đi nhưng cô ta không nghe. Cô ta nói rằng sáng nay trả tiền cho tôi. Chắc lại không kiếm ra chứ gì.

— Chắc vậy, - Conrad nói.

Anh bỗng cảm thấy mỗi một vô cùng. Một cô phụ diễn đang thất nghiệp lại đến thăm June Arnot thì có mục đích nào khác hơn là hỏi vay tiền. Loại cô ta chắc không qua được nhà người gác. Khó tin rằng June Arnot chịu tiếp cô ta.

Anh nhìn đồng hồ, đã quá nửa đêm.

— Cảm ơn. Tôi chỉ cần biết bấy nhiêu thôi.

Ông to béo hỏi:

— Sao? Cô ta không gặp lỗi thôi gì phải không?

— Không đâu.

Conrad quay trở ra. Bardin đã nói rằng chính Jordan làm cú đó. Sáng mai ông sẽ nói chuyện với ông Biện lý. Giá như anh biết rõ June và Maurer có cặp bồ với nhau thì có nhiều khả năng Maurer đã tổ chức cuộc tàn sát, mà cũng có thể chính Maurer ra tay.

“Ui, kệ mẹ Maurer!”, Conrad nghĩ trên đường vào cổng nhà. “Mình không quên hẳn được lấy 5 phút. Thật cực hơn là cảnh một gã si tình trồng cây si trước nhà người yêu”.

Anh mở khóa bước vào phòng chờ tối thui. Khung cảnh vắng lặng. Anh mở cửa phòng ngủ và bật đèn: Chiếc giường đôi nằm trơ vơ. Janey quả đã đi hoang chưa về.

CHƯƠNG 2

Ông Biện lý Charles Forest ngồi mơ mơ màng màng cạnh bàn, tay kẹp điều thuốc. Ông thấp người, nét mặt nghiêm, đôi mắt sắc. Im lặng một hồi lâu, ông nói tiếp.

— Tóm lại là McCann hình như đồng ý giả thuyết về Jordan. Nó giải thích được tất cả. Tôi đã đọc báo cáo của Bardin và thấy có lý. Sao anh lại không chịu?

Conrad ngồi thụt sâu thêm vào chiếc ghế dựa.

— Tại vì có quá nhiều chuyện có vẻ như được bố trí. Bác sĩ Holmès cho rằng đó là công trình của một dân nhà nghề, tôi thấy đúng. Dân tay mơ thì phải cực kỳ may mắn mới có thể hạ năm người bằng 5 phát đạn, nhất là dùng khẩu 45. Mặc dù súng giật nhưng bắn đâu trúng đó.

— Tôi biết, - Forest dụi dàng nói. - Nhưng tôi cũng đã xét đến Jordan. Hẳn là một thiện xạ bẩm sinh. Cách xa 20 mét, hẳn có thể bắn trúng một con bìa. Phải tập luyện nhiều mới được thế.

Conrad nhăn mặt, ngượng ngùng nói:

— Đáng lẽ tôi phải tìm hiểu điều đó. Thôi cho qua, một vấn đề giải quyết xong. Còn điều này nữa: Hẳn sử dụng dao cạo điện, thế mà lại có thêm con dao cạo có cán. Ông thấy lạ không?

— Không đâu. Người ta thường dùng dao đó để cắt mấy cục chai.

— Bardin có nói với tôi như thế nhưng tôi đã đi hỏi ông bác sĩ Holmès và ông này cho biết trên người Jordan không có cục chai nào. Và nhất là không có máu dính trên quần áo.

Forest gật đầu.

— Được rồi. Anh nói tiếp đi. Anh có ý gì giấu trong đầu?

— Bardin xác nhận có nghe người ta đồn June Arnot là nhân tình của Maurer. - Conrad bình tĩnh nói. - Ta giả sử như Maurer biết cô ta lừa dối lão đi với Jordan thì sao? Lão sẽ làm gì? Gửi lời chúc mừng chẳng? Nếu tôi

không làm về tính cách Maurer thì chắc lão sẽ đích thân đến thăm cô ta, mổ bụng, cắt đầu cho hết ham căm sùng lão. Ngay lúc mới thấy hiện trường, tôi đã nghĩ ngay đến chuyện các băng thanh toán nhau. Điều đó giải thích tính chất nhà nghề của vụ việc và sự tàn sát để không còn người làm chứng. Maurer đủ ranh ma nghĩ chuyện đổ vấy cho Jordan.

Forest chăm chăm nhìn tờ giấy thấm trên bàn một lúc rồi hỏi:

— Có chắc cô ta là tình nhân của Maurer không?

— Không. Nhưng nếu chịu khó tìm thì có thể phăng ra được.

— Nếu biết chắc cô ta là bồ của Maurer thì tôi chịu nhận là anh đã đi đúng hướng.

Forest ngược đôi mắt lạnh lẽo dò xét khuôn mặt Conrad.

— Anh biết là tôi nhận cái ghế này là để có cơ hội tóm được Maurer. Tôi cũng biết phía anh, anh nghĩ gì rồi. Cả hai chúng ta đều muốn lột da lão. Cho tới nay thì lão chưa sai sẩy một bước, chưa giúp chúng ta có cơ hội nào chống lại lão cả. Chúng ta đã tóm được hai tên cặp kè với lão, cho vào tù 2 năm cũng là một thắng lợi rồi. Anh nghĩ là Maurer nấp sau mọi chuyện ấy. Có thể lắm. Anh cứ xông xáo điều tra nhưng chớ cho ai biết. Muốn tóm được Maurer thì phải làm cú bất thần. Và nhớ đừng có ảo tưởng: Chộp bất ngờ Maurer là khó lắm đấy. Lão có tai mắt khắp nơi. Nhưng anh cứ tiến hành đi. Chỉ chúng ta biết với nhau thôi. Tôi chắc là cảnh sát có nhiều tay mỏng môi lắm.

Nét mặt Conrad thoáng nở một nụ cười đắc thắng. Anh tin chắc Forest sẽ phản ứng như thế nhưng cũng không dám cho anh được toàn quyền đi dò xét, căn cứ vào những dấu hiệu mỏng manh như thế.

— Tốt. Tôi sẽ bắt đầu ngay. Van Roche và cô Fielding tin cậy được. Tôi cần họ. Nhưng ngoài hai người ấy thì thôi. Để tôi đi kiếm một vài tin tức về June Arnot. Nếu thấy có liên hệ với Maurer thì ta có thể hy vọng nhiều.

— Tôi để cho anh làm, Paul ạ. Có gì lạ thì cho tôi hay. Chớ mất thì giờ nhiều cho việc điều tra ấy. Chúng ta còn làm việc khác nhưng Maurer là ưu tiên số một. Hiểu chưa?

— Thưa sếp, vâng, - Conrad vui vẻ nói.

— Còn một chút này nữa, - Forest nói thêm. - Chuyện này thì không dính dấp gì đến tôi nhưng vẫn nói vì tôi mến anh lắm.

— Chuyện gì không ổn thế ông thầy?

— Lúc này thì chưa có gì, - Forest trả lời, nhìn đầu mẫu thuốc lá rồi ngược mắt lên. - Anh có trông chừng vợ anh không?

Conrad thấy bất ngờ trước câu hỏi đó nên cảm thấy máu bốc lên mặt.

— Xin thú nhận là tôi không hiểu gì cả.

— Có người cho tôi biết vợ anh đêm qua một mình ở Câu lạc bộ Thiên Thai. Cô ta không có vẻ gì là thiếu đói cả. Tôi chắc anh cũng biết câu lạc bộ đó là của Maurer và hẳn biết cô ấy là vợ một điều tra viên chính của tôi. Chỉ có bấy nhiêu thôi, Paul. Tôi không rõ anh có biết chuyện ấy không nhưng cũng báo để anh xem thử có làm được gì không.

Ông chợt mỉm cười, nét mặt dịu hẳn xuống và đặt tay lên vai Conrad nói:

— Chớ có rúng rời như thế. Chưa tới mức trầm trọng lắm đâu. Có lẽ cô ấy thấy sống đời bình lặng quá, nhất là khi chúng tôi thường hay gọi anh bất thần. Nhưng nên nói cho cô ấy nghe, chắc cô ấy hiểu. - Ông vợ lấy cái cặp rồi bước ra cửa. - Thôi tôi chuẩn. Tôi chờ tin Maurer trong một hai ngày nữa.

— Vâng, - Conrad sửng người trả lời.

Nhân viên của Conrad gồm có một cô thư ký, cô Madge Fielding và cánh tay phải của anh là Van Roche. Anh ta hỏi khi nhìn thấy Conrad:

— Sao, Paul, ý kiến của Biện lý rất cuộc thế nào?

— Phải tấn công Maurer. Ông Biện lý nói không nên để lão có bất cứ hy vọng trốn thoát mỏng manh nào, và dù không hoàn toàn tin hẳn các dấu hiệu nhưng ông ta cũng bật đèn xanh cho ta nhào vào công việc.

Van Roche mỉm cười, xoa hai tay kêu to:

— Tuyệt quá! Ta làm gì bây giờ?

Conrad liếc mắt nhìn Madge Fielding đang ngồi trước bàn giấy. Cô độ 26, 27 tuổi, nhỏ người nhưng rắn chắc, chẳng mấy khi tự phụ về sắc đẹp của mình. Nét mặt thanh tú, chiếc mũi hếch, cái miệng mở rộng tỏ có cá tính, thể thôi. Nhưng thực ra cô có sức chịu đựng, say mê vô cùng với công việc và thật cương quyết. Conrad hỏi:

— Thế nào Madge?

— Tôi nghĩ các anh có ý dò xét quá khứ Maurer thì cả hai nên mua áo giáp mà phòng thân, - Madge dụi dàng nói. - Không phải chuyện đùa đâu.

Van Roche làm ra dáng hốt hoảng:

— Có lý lắm. Ta nên tin lời cô bé Madge. Tôi nghĩ là nên đóng tiền bảo hiểm để lo trả chi phí mai táng mới được.

Conrad lắc đầu phủ nhận.

— Cậu chớ lo. Maurer đã qua thời kỳ hạ sát dân cớ mình rồi. Mười năm trước thì đúng đấy nhưng bây giờ thì không. Lão biết rõ công việc nào nên làm và sẽ thấy thiệt quá nhiều nếu dẫn thân vào đường lối đó. Chúng ta chỉ phải lo bảo vệ nhân chứng, nếu ta tìm ra được nhân chứng.

—Ồ, thế thì yên trí lớn rồi. - Van Roche nói và châm thuốc. - Ta phải bắt đầu từ đâu đấy?

— Muốn tóm gáy lão về vụ June Arnot thì phải chứng minh trước tiên là cả hai quen biết nhau, - Conrad nói. - Ta phải tấn công từ phía của June. Ngày mai ta đến “Ngõ Cụt” cũng có cái hay đấy. Cậu lo dò la ở mọi gia đình, hỏi thăm bất kỳ ai ta gặp. Cố tìm cách biết những người thường xuyên đến nhà June. Nếu may một chút thì ta có thể móc từ đó hình ảnh của Maurer. Nhưng chớ nên hỏi thẳng về lão thì hư sự đấy.

Buổi tối trên xe trở về nhà, Conrad bắt đầu nghĩ tới Janey. Tại sao cô lại chọn câu lạc bộ Thiên Thai mặc dù biết Maurer là chủ và biết Conrad nghĩ gì về lão. Phải chăng cô muốn cố tình làm trái ý anh? Và lại còn cái ông bạn nào đã mách lẻo với Forest. Mặt Conrad đanh lại. “*Cô ấy không có vẻ gì thiếu đời cả*”. Thật thích thú khi nghe những lời bình phẩm như thế về vợ mình, nhất là từ cửa miệng ông sếp. “*Nên nói cho cô ấy nghe, chắc cô ấy hiểu*”. Rõ ràng là ông ta không biết gì về Janey cả.

Khi mở cửa phòng khách, anh thấy Janey đang ngồi trên ghế, lật xem một tờ tạp chí, trong thế phòng ngự. Anh quyết định nói ngay vào vấn đề. Không thể nào không cãi nhau được.

Anh bước đến lò sưởi, kéo ghế ngồi đối diện với Janey.

— Janey.

— Gì thế? - Cô nói với giọng lạnh nhạt, thờ ơ và cũng chẳng cần ngược mắt nhìn lên.

— Tối qua có người gặp em ở Câu lạc bộ Thiên Thai.

Cô sững người và nét mặt thoáng vẻ ngờ vực.

— Rồi sao nữa? May cho anh là tôi không đến nhà hàng Quốc Tế. Thiên Thai rẻ hơn nhiều.

— Không phải là vấn đề đắt rẻ. Em biết rõ Maurer là chủ nhân Câu lạc bộ Thiên Thai. Em nghĩ thế nào mà vào đó?

— Paul, anh nghe đấy. Đủ rồi, tôi không muốn để anh giảng đạo đức nữa. - Janey bỗng nổi cơn giận dữ. - Tha hồ anh nói. Anh đi bất cứ lúc nào cũng được, tôi không phàn nàn gì. Nhưng tôi biết trong văn phòng anh có chuyện gì rồi. Cái con đĩ Fielding đó tuy không đẹp nhưng cứ nhìn nó thì cũng đủ biết nó là một con chó ghê động đực và chẳng nói thì tôi cũng đoán ra anh muốn làm gì cũng được rồi.

— Này, Janey, chớ nói với anh cái giọng như vậy. Em đang né tránh câu hỏi của anh. Tại sao em lại đến Câu lạc bộ Thiên Thai?

— Đó là việc của tôi. Cấm anh không được hỏi. - Janey gào to.

— Nhưng em biết rõ rồi. Em biết đó là bản doanh của Maurer. Lui tới đó là em nhạo báng cả ngành an ninh. Em không thấy sao?

Janey vụt cười rú lên rồi nét mặt đanh lại.

— Anh nên biết tôi đếch cần! Không thằng nào ngăn trở tôi đến Câu lạc bộ nếu tôi muốn.

— Ông Forest nói với anh đấy. Có người báo cáo với ông và nói thêm là em say rượu. Em tưởng là tôi giữ được chỗ làm đó nếu em cứ tiếp tục chứng tỏ hành động như thế chẳng?

Mặt Janey tái xanh, đôi mắt long lên.

— À, thế ra cái ngành cớm khốn nạn của anh bắt đầu rình mò tôi đây phải không? Này, anh đến bảo cái lão sếp tồi bại của anh là cứ lo việc của lão đi. Lão, anh hay bất cứ kẻ nào không được phép thọc mũi vào việc tôi làm cả. Nếu anh không chịu thì cứ đi chỗ khác.

Cô ta ngoáy móng ngoe nguẩy bước ra, đóng sầm cánh cửa.

Sáng hôm sau, Conrad đến văn phòng vừa lúc đồng hồ đổ chuông 9 giờ. Madge và Van Roche đã có mặt. Madge bận rộn nơi chiếc máy chữ còn Van Roche ngoay ngoáy trên tập giấy, miệng ngâm điếu thuốc.

— Paul, anh có khách. - Anh ta chỉ tay sang phòng khách nhỏ. - Anh không đoán được ai đâu.

— Sáng nay tôi không muốn tiếp khách. Ai thế?

— Flo Presser.

Conrad nhìn người cộng sự, nhú mày.

— Giỡn chơi?

Van mỉm cười.

— Anh cứ ra mà xem. Còn nếu không thì ghé vào lỗ khóa mà hít một hơi dài thì biết. Chắc là cô ta tắm nước hoa hiệu Nụ hôn buổi tối hay là một loại nào đó, nồng nặc.

— Flo Presser đến giờ này? Con nhỏ muốn gì?

— Cô ta mất anh bạn nhỏ yêu quý muốn anh tìm giùm.

— Cho cô ta đi chơi chỗ khác. Tôi mắc công chuyện. Sao không bảo cô ta báo với bên cảnh sát?

— Anh biết cậu bạn nhỏ yêu quý của cô ta là ai không? - Nét mặt Van trở nên nghiêm trang.

— Không, ai thế?

— Toni Paretti.

Conrad nhướng mày. Cái tên gọi mang máng điều gì.

— Rồi sao nữa?

— Ông nội này là tài xế kiêm vệ sĩ của Maurer đấy, - Van nói từ tốn. - Tôi nghĩ là anh nói chuyện với bà nội đó thì có ích lắm đấy.

— Tất nhiên rồi. Được. Cô ta có nói chi tiết gì không?

— Hai anh chị hẹn hò tối hôm kia. Lúc 5 giờ hẳn báo cho cô ta biết hẳn bận việc và hẹn lui vào lúc 11 giờ tối ở quán của Sam đường Lennox. Cô ta chờ tới 2 giờ sáng mới trở về nhà. Sáng hôm qua, cô ta gọi điện liên tiếp đến nhà hẳn nhưng không có ai. Cô ta mò đến tận nhà cũng không gặp. Hỏi thăm láng giềng, không ai biết. Buổi tối cô ta lại đến quán Sam nhưng cũng không thấy. Sáng nay cô ta nghĩ chắc có chuyện nên mới đến tìm anh.

— Cô ta cần gặp tôi làm gì?

— Muốn anh tìm ra hẳn.

— Cô ta không nghĩ là hẳn chán cô nên cho rơi rồi sao?

— Không đúng đâu. Một gã như Paretti không thể bỏ rơi con đào như Flo. Mỏ vàng đấy. Với lại cô ta cũng không hẳn là loại dĩ rác đứng đường. Kiểm tiền bọn xu lăm. Hình như tiền cô ta nhiều đến phát ngốt đi được, Paul ạ.

— Có thể hẳn tìm được mỏ khác, - Conrad trả lời. - Nhưng nội chuyện cô ta đến đây tìm tôi mới làm tôi bật ngửa. Sao không gặp cảnh sát?

Van cố giấu nụ cười.

— Thì tôi cũng hỏi cô ta như vậy. Cô ta bảo anh là một tay mã thượng, tin tưởng ở anh. Còn lời cô ta nói về các anh cớm thì tôi không nhắc lại đâu.

Conrad thở dài.

— Tốt thôi.

Anh bước qua phòng, mở cửa ra. Một luồng nước hoa xộc tới làm anh nhăn mặt. Flo Presser đi qua đi lại, đôi môi đỏ chót ngậm điếu thuốc. Cô gái khoảng 25 tuổi, người đẹp, tóc màu đồng, mắt mở to ngơ ngác. Cô quay lại, chiếc váy xoay tròn và thoáng ép vào cặp đùi dài thon.

— Chào Flo, - Conrad nói. (Anh thường gặp cô ta ở tòa án. Cô ta cứ thường bị bắt vì mời chào khách và đến bây giờ thì cô quen mặt hầu hết nhân viên tòa án). Chuyện gì thế?

—Ồ, thưa ông Conrad, - cô ta bước lại gần. Tôi nghĩ chắc ông không muốn tôi đến đây. Tôi đang có vấn đề lo nghĩ. Tôi biết là không nên làm phiền ông. Ông quá bận nhiều việc. Tối hôm qua tôi như muốn điên lên vì lo sợ cho Toni nên sáng nay...

—Được rồi, cô trình bày hết đi, - Conrad nóng nảy nói. (Anh ngồi xuống ghế). Đáng lẽ cô không nên tới, nhưng đã đến đây rồi thì nói nhanh đi. Sao cô không nghĩ là Toni bỏ rơi cô?

Flo mở to mắt.

— Cho rơi? Không, thưa ông Conrad, anh ấy vẫn quyến luyến tôi lắm. Và lại tôi biết là không phải.

— Tại sao?

Cô liếc nhìn anh vẻ ngập ngừng rồi cuối cùng quyết định nói:

— Tôi có giữ tài khoản của anh ấy. Lẽ tôi không nên nói ra nhưng Toni không thể bỏ đi mà vẫn để lại cho tôi năm ngàn đôla. Làm gì có chuyện đó!

Conrad trầm ngâm nhìn cô. Cô có lý. Anh biết Paretti, nếu định bỏ Flo thì chắc chắn hẳn phải lấy lại số tiền trước đã.

— Theo cô thì có chuyện gì xảy ra với hẳn?

Cô gạt đầu và kể lại chuyện hẹn hò bị lỡ.

— Hẳn chỉ nói là bận việc thôi à? Còn chuyện gì khác không? Hẳn nói chính xác ra sao?

— Thế này: *“Ông chủ có công việc sai anh làm. Anh sẽ gặp lại em ở quán của Sam vào lúc 11 giờ”*. Anh ấy nói đúng như thế và từ đó tôi không gặp lại anh ấy nữa.

— Giờ hẹn lúc đầu là mấy giờ?

— Bảy giờ.

— Được rồi. Toni làm cho Maurer phải không?

Nét mặt cô lặng đi.

— Tôi không biết Toni làm việc cho ai. Anh ấy không bao giờ nói chuyện đó.

— Chớ có bịp tôi. Phải với Maurer không? - Anh gắng hỏi.

Cô ta vụt nhìn thẳng và đối đầu, nét mặt đanh lại.

— Tôi đã nói là không biết mà! Ông Conrad, xin ông chớ hỏi dò tôi. Tôi lúc nào cũng vẫn coi ông như một người bạn.

Conrad nhún vai.

— Đồng ý, Flo. Tôi không hứa hẹn gì với cô hết nhưng tôi sẽ cố gắng.

Vẻ mặt cô tươi lên.

— Tôi biết mà, ông Conrad. Tôi thường nói...

— Tôi có thể gặp cô ở đâu? - Conrad nóng nảy ngắt lời.

— Số 23c đường 144. Buổi tối nào đó xin mời ông đến chơi. Em sẽ làm ông vui một lát.

Conrad cười vang.

— Chớ nói điều ấy với một người đàn ông có vợ và đàn ông, cô Flo.
- Anh tiễn cô ra cửa. - Dù sao cũng cảm ơn lòng tốt của cô. Chào cô!

Rồi anh khép cửa lại. Van cười hỏi:

— Anh có bị ngộp không?

— Tí tẹo nữa thì dính. - Đôi mắt Conrad sắc loang loáng. - Madge, cô có hồ sơ Paretti không?

— Có.

Madge đứng lên lục lọi trong tủ rồi đưa cho Conrad. Anh lật ra xem một lát.

— Chẳng có gì nhiều. Bị án hai lần. Nhưng này, bị bắt tới 27 lần. Hẳn thoát được tất cả, trừ một vụ đồng phạm và một tội nhẹ. Và cả hai án đều là thời gian trước khi đầu quân cho Maurer. Có một ghi chú thật hay: Paretti là thiện xạ súng 45. Cậu thấy gì không?

Van chum môi lại như muốn huýt sáo.

— Anh muốn tìm thử xem hẳn có dính dấp tới vụ “Ngõ Cụt” không à?

— Hẳn có hẹn với Flo tối hôm kia, tối xảy ra tội ác. Thành linh hẳn đòi giờ hẹn, nói là bận việc chủ sai. Anh biết ai là chủ hẳn chứ gì? Và vào khoảng 7 giờ tối đó có tới 9 người bị giết, trong đó 7 người là bởi khẩu 45.

— Tôi khó tin Paretti cắt đầu June. Hẳn không dám làm thế đâu. - Van đưa ra nhận xét.

— Tôi không nghĩ hẳn giết June. Chắc là hẳn lái xe cho Maurer đến “Ngõ Cụt” rồi trong khi Maurer chăm sóc June thì hẳn lo đám gia nhân.

— Anh điên à? Maurer không dại gì mà tự tay giết June!

— Tôi cá với cậu là chính Maurer giết đó - Conrad nói. - Chắc lão biết June cho lão mọc sừng nên nổi điên lên. Lão đem Paretti theo và tiến hành - Anh dụ điếu thuốc rồi tiếp. - Tôi nói cho anh nghe điều tôi tin chắc: Lão biết lão phải chịu nhiều nguy hiểm. Lâu nay tất cả những vụ sát hại lão tổ chức đều do một tay giết người thi hành qua chỉ thị của một thủ hạ khác để cho đường dây không dẫn đến Maurer được. Lần này lão tự ra tay vì cho rằng đây là việc riêng giữa lão và June. Lão đem theo Paretti đến “Ngõ Cụt”. Vì lão quen ở đấy nên không để cho ai trong biệt thự còn sống. Paretti hạ sát đám gia nhân còn Maurer xuống hồ tắm cắt đầu bà chủ. Rồi sao nữa? Chỉ còn một nhân chứng sống của vụ tàn sát... đó là Paretti. Đúng là con người Maurer, Paretti làm việc cho lão từ 15 năm nay nhưng lão cũng không tin. Lão thanh toán nốt hẳn. Theo tôi thì Flo biết Maurer giết Paretti rồi, vì thế cô ta mới tìm đến tôi. Cô ta sợ Maurer nhưng không ngu và hy vọng rằng nếu nghe kể, tôi đủ thông minh để phăng ra được chuyện còn lại.

Madge và Van lắng nghe, im lặng và căng thẳng. Khi anh dừng lại, Van dấm mạnh tay xuống bàn, kích động la lên:

— Anh có lý rồi. Đúng là một cú của Maurer và điều đó giải thích được sự viếng thăm của Flo. Cô ta tìm cách trả thù. Maurer đã giết người tình của cô ta. Bây giờ chỉ còn phải chứng minh thôi.

— Điều đó không dễ đâu, - Conrad nhẹ nhàng nói. - Bây giờ phải hành động thế này. Công việc đầu tiên của cậu là đến nhà Paretti lục lọi hết. Đi đi nhanh lên. - Anh nhìn vào hồ sơ, ngoáy vài dòng rồi đưa cho Van. - Hẳn chui ở đấy. Mang súng theo và cẩn thận. Trừ phi bị bắt buộc còn không thì chớ nên nói cậu là ai. Cần thì cứ đập cửa mà vào. Tôi đến phim trường Thái Bình Dương để biết thêm đôi điều về June. Một giờ sau về và ta xem thử thu được những gì.

Conrad đi theo một cô gái tóc nâu nhỏ nhắn qua những hành lang quanh quất lót cao su, có vô số cửa mang biển đề tên các ông đạo diễn, nhà sản xuất và những nhân vật cao cấp trong nghề.

Đến cuối nẻo, cô ta có vẻ coi thường chỉ tay và nói mà không quay lại:

— Đó, ông vào đi, - rồi tiếp tục bước, dáng khinh miệt.

Conrad gõ cửa và đẩy cửa hé.

Ông ta ngồi nơi bàn giấy, miệng ngậm xì gà.

— Gì thế? Tôi không thúc hối ông đâu nhưng tôi còn nhiều việc lắm.

— Tôi cần gấp một ít các phần thiếu trong vụ giết June Arnot, - Conrad nói. - Ông có biết cô ta tin cậy vào một người nào đó không? Thí dụ như người giúp mặc trang phục hay nữ thư ký riêng chẳng hạn, ông hiểu tôi nói gì chứ?

Fedor tỏ vẻ nghi ngờ.

— Ông muốn biết điều gì?

— Cuộc thẩm vấn tiến hành ngày mai. Tôi cần nhân chứng xác nhận cô June và Maurer là nhân tình. Tôi nghĩ ông không thích mấy việc này phải không?

— Ái chà! - Fedor vắn vẹo người trên ghế. - Thế nào tôi cũng gặp ngày này! Ông cần biết thế thôi ư?

— Phải.

Fedor suy nghĩ một lát rồi nói:

— Ông nên đến gặp Mauvis Powell, thư ký của June. Để tôi gọi cô ta và nói là ông cần.

— Tốt. Thêm việc này nữa. Ông biết có ai để tôi hỏi về Jordan không?

Fedor nhú mày.

— Ông kỹ lưỡng quá. Tôi tưởng là việc xong rồi.

Conrad mỉm cười cầu tài.

— Chúng tôi muốn xong phút cho rồi. Nhưng phải đề phòng Coroner hỏi vắn vẹo đủ thứ (Coroner - Nhân viên cảnh sát tư pháp chuyên điều tra những vụ chết bất thường).

— Có tay Campbell, người lo trang phục của hắn. Không biết chừng anh ta biết. Ông tìm anh ta ở dưới nhà đang giải tòa phòng của Jordan đấy.

— Được rồi, để tôi. Xin ông báo cho cô Powell là tôi đến.

— Tất nhiên. - Fedor giở điện thoại lên. - Mauvis phải không? Fedor đây. Ông Paul Conrad của văn phòng Biện lý muốn gặp cô về chuyện June. Nói hết cho ông ta nghe nhé.

Ông lắng nghe rồi tiếp:

— Cảm ơn người đẹp. Ông ta đến ngay đây. - Ông quay sang Conrad. - Xong rồi, ông bạn. Văn phòng ở cuối hành lang.

Mauvis Powell là một cô gái già to con, tóc nâu khoảng từ 35 đến 40 tuổi. Cô mặc bộ đồ rất bó và áo sơmi lụa cổ kín.

Conrad ngồi xuống nói luôn:

— Chúng tôi cần một người làm chứng lúc thẩm vấn, cô Powell ạ. Có phải đúng là June cặp bồ với Jordan không?

— Cô Arnot thường hay nói với tôi về mối liên hệ của cô với ông Jordan nhưng có thể là cô nói chơi. Tôi không thấy hai người đối xử như đôi nhân tình. Do đó tôi không có gì để xác nhận hết.

— Tôi hiểu, nhưng theo lời cô Arnot nói với cô thì hai người đúng là nhân tình của nhau còn gì.

— Nhân tình chỉ là một cách nói tế nhị thôi.

— Cô Arnot có còn tình nhân nào khác Jordan không? - Conrad hỏi với vẻ thờ ơ và thấy cô Powell tỏ vẻ cảnh giác.

— Phải, cô ta còn những nhân tình khác.

— Tôi hứa giữ bí mật, xin cô cho biết tên những người đó.

— Tôi không có ý muốn làm đồng lõa trong chiến dịch vu cáo do tòa phát động, - Cô Powell nói với giọng cụt ngùn. - Thưa ông Conrad, ông muốn biết có thể thôi phải không? Xin lỗi, tôi còn nhiều việc lắm.

— Đây không phải là một chiến dịch vu khống, - Conrad dè dàng nói. - Cô Powell ạ, có một vụ giết người và chúng tôi hoàn toàn không tin Jordan là thủ phạm.

Cô nhìn Conrad, nét mặt không đổi.

— Thế thì tôi đọc báo không đúng rồi.

— Tôi nói là chúng tôi hoàn toàn không tin. - Conrad kiên nhẫn nói. - Tất nhiên nhìn qua thì tưởng là Jordan gây ra. Này, thế cô Arnot và Jack Maurer có đúng là nhân tình với nhau không?

— Tôi không biết, - cô ta trả lời thật rành rẽ.

Conrad hiểu ngay mình mất thì giờ vô ích. Anh nhún vai nói:

— Thôi được. Rất tiếc là cô đã không biết nhưng tôi chẳng thể làm gì được. Xin hứa là chuyện này không tiết lộ ra bên ngoài. Cô không cần phải ra làm chứng. Cô có biết cô Frances Coleman không? Hình như cô ta là phụ diễn đang thất nghiệp thì phải?

Anh nhận thấy cô tỏ vẻ ngạc nhiên.

— Tôi có nghe đến cô ta. Cô ta đóng một vai phụ trong cuốn phim cuối cùng của cô Arnot.

— Cô có biết lý do vì sao cô này đến thăm cô Arnot vào buổi tối xảy ra vụ thảm sát không?

— Tôi không biết chuyện đó.

— Tên cô ta có ghi vào sổ thăm viếng.

— Cô ta không có hẹn. Chắc là chỉ đến cầu âu mong được tiếp thôi.

— Có chắc cô Arnot cho gặp không?

Cô Powell nhún vai:

— Cái đó là tùy theo tính khí thất thường của cô Arnot. Nhưng cô Arnot rất ghét bị quấy rầy bởi những người không quen. Cô ta chỉ tiếp những người có hẹn thôi.

— Trừ Jordan phải không?

— Jordan đã từng vào “Ngõ Cụt”.

— Còn Maurer chắc cũng có vào đấy?

Cô Powell mím môi nhìn anh.

— Tôi đã nói với ông tôi không biết gì hết về ông Maurer.

— Cô không nghe ai nói về lão ta à?

— Thì cũng như mọi người thôi. Ông Conrad, nếu ông chỉ muốn biết bấy nhiêu thôi thì.... - Cô ta chỉ đóng thư từ.

— Còn điều này nữa. Cô Coleman đã dọn nhà đi chỗ khác rồi. Cô biết cô ta ở đâu không?

— Xin ông hỏi nơi phòng tìm việc hay văn phòng nghiệp đoàn, chắc là họ có địa chỉ của cô ta.

— Cảm ơn. Để tôi thử xem. Cô có tấm hình nào của cô ấy không?

Cô Powell quắc mắt nhìn anh rồi quay về phía một tập giấy rút ra một hồ sơ, lục lợi giữa đồng hình ảnh.

— Đây rồi. Cô ta có lần làm vai độn cho cô Arnot, bức hình chụp để thử ánh sáng trên trang phục của cô Arnot.

Conrad cầm tấm hình xem xét. Cô gái trong hình chỉ khoảng 23 tuổi, tóc nâu, đôi mắt nghiêm nhưng hơi buồn nhìn thẳng vào anh. Anh ngạc nhiên khi thấy cô ta có một khuôn mặt chỉ cần gặp một lần là không thể quên được, khuôn mặt mà mọi người đàn ông đều tơ tưởng. Tóc cô rẽ giữa, mái tóc bao khuôn mặt rồi xõa xuống bờ vai. Cô Powell nói:

— Đàn ông nào gặp cô ta cũng ngây ngất nhưng cô ta đóng trò thì dở ẹc. Conrad rút bóp cất tấm hình vào.

— Nếu cô cho phép thì tôi giữ tấm hình.

Cô Powell mỉm cười làm Conrad thấy ngượng.

— Được rồi. Xin cảm ơn cô. Tôi sẽ cho cô biết xem chúng tôi có cần tới cô trong cuộc thẩm vấn không. Xin lỗi đã làm rộn cô.

— Không có chi, - cô nói và quay về đồng thư từ.

Ra đến hành lang, Conrad rút bóp và nhìn kỹ lần nữa tấm hình Frances Coleman. Gương mặt cô gái hút hồn anh như đá nam châm. Chưa bao giờ anh có cảm giác lạ lùng, sôi động như vậy. Anh nghĩ: “Sao mình lạ thế? Cứ như là cậu học sinh”.

Anh xếp lại tấm hình và đi về phía thang máy bấm nút. Anh ngạc nhiên thấy tay thọc vào túi lần nữa như muốn lấy cái bóp và phải cố kiềm chế lắm mới chuyển sang cầm hộp thuốc.

Lúc 5 giờ, Conrad ghé vào một tiệm tạp hóa, chen lách mọi người để vào cabin điện thoại gọi về văn phòng. Madge trả lời. Conrad hỏi:

— Van có đấy không?

— Anh ấy vừa về. Anh chờ một chút.

Giọng nói kích động của Van vọng bên kia đầu dây.

— Thế là cậu tìm được gì đấy phải không?

— Tôi tìm được một thứ có thể tỏ ra Paretti câu kết với Maurer. Một phong bì cũ trong giỏ rác, mặt sau là một sơ đồ căn hộ của Jordan. Anh thấy sao?

Conrad huýt lên một tiếng sáo nhỏ.

— Có chắc là căn hộ của Jordan không?

— Còn phải nói. Lúc về tôi tạt qua nhà Jordan kiểm tra lại. Đúng boong.

— Hay đấy, còn gì nữa không?

— Một miếng da thuộc liếc dao cạo. Có thể con dao cạo tìm thấy ở nhà Jordan là của Paretti. Tôi cũng tìm thấy 3.200 đôla trong nhà hăn.

— Đáng công lắm. Điều đó xác nhận ý kiến của tôi là đúng. Chính Maurer diệt khẩu Paretti. Paretti không thể nào bỏ hết tiền bạc hăn có cộng với số tiền ở nhà Flo.

— Tôi cũng nghĩ như vậy. Còn anh có móc được chuyện gì không?

— Tôi hiểu ra rồi! Campbell, người lo trang phục cho Jordan chịu nói rồi. June và Maurer dính nẹo với nhau. Hăn nói Jordan cũng biết June là tình nhân của Maurer và hăn ta sợ Maurer biết chuyện đến khiếp vía. Lúc nào say là hăn cũng nói với Campbell về Maurer. Như vậy chắc chắn Maurer có dính líu vào vụ này rồi. Tôi có tờ khai hữu thệ của Campbell.

— Nhưng lời khai của Campbell trước tòa không có giá trị gì hết. Phải có bằng chứng.

— Tôi sẽ cho mời Flo Presser và ép cô ta nói. Cô ta biết Paretti làm việc cho Maurer nên tôi bảo đảm cô ta sẽ khai, nếu cần thiết thì cũng phải giáng vài cái bạt tai để cô ta phun ra. Tôi đến nhà cô ta ngay đây. Cậu báo với ông Biện lý là có thể bắt đầu cuộc thẩm vấn được rồi. Phải để cho cảnh sát tham gia, chúng ta không thể tiến hành một mình được. Hỏi xem ông sếp có thể tổ chức cuộc họp vào xế chiều nay được không. Tôi muốn tay McCann có

mặt ở đây. Khi biết ông Biện lý đồng ý, cậu mới điện thoại cho McCann mời ông ta tới. Chớ nói chi tiết gì trong điện thoại. Không nên tiết lộ bất cứ chuyện gì. Đồng ý không?

— Để tôi lo.

— Tốt. Tôi sẽ gặp lại cậu vào lúc 2 giờ rưỡi, - Conrad nói xong liền gác máy.

Anh dừng lại quây rượu ăn miếng sandwich kẹp jambon, uống ly cà phê rồi lên xe tiếp tục đi.

Đường 144 ở vào khu thương mại của thành phố Pacific. Số 23c là căn hộ trên lầu chót, phía trên một cửa hàng hoa.

Conrad đậu xe bước vào cửa bên. Dưới thang lầu chỉ có một tấm thiệp: *Cô Florence Presser, Lầu 4. Hộ c.*

Không có thang máy.

Vừa đặt bàn chân lên cấp đầu lầu 4, anh nghe thấy một tiếng xé tai và một giọng nói quen thuộc hét lên:

— Không! Chớ chạm vào người tôi!

Một tiếng rú thứ hai nổi lên rồi tắt nghẹn. Conrad nhảy 4 bậc một và tự rủa thầm mình không mang theo súng. Nơi một cánh cửa khép hờ vụt mở toang và một người đồ sộ như cái tủ lạnh bước ra. Thấy Conrad, khuôn mặt ngăm ngăm hung dữ của gã sững lại dưới chiếc nón đen sụp vành và bàn tay trái thọc vào túi.

Conrad nhào tới, bả vai phải anh đập vào đùi gã và cả hai ngã lăn chiêng trên sàn nhà. Tên khổng lồ rút được súng định đập vào mặt Conrad nhưng anh lấy tay gạt ra. Anh chụp cổ tay trái hấn và loi một cú vào giữa mặt. Ngón tay anh quặt đi nơi hàm tên cướp và mấy cái răng rời ra dưới sức nặng của cú đấm.

Conrad nắm tay gã đập mạnh vào tường buộc gã phải buông súng nhưng anh bị nện một cú thấy ông bà ông vải vào đầu. Tên giết người thoát ra nhưng Conrad cứ nhào vào và phóng một cú đá ngay ngực gã. Gã khó nhọc

mới đứng lên được và chĩa súng ra. Conrad lăn tới giật mạnh cổ chân khiến gã bật ngửa trong lúc một tiếng nổ vang làm kính vỡ tan tành. Conrad chưa đứng dậy hẳn thì kẻ địch đã gượng dậy. Một tiếng nổ thứ hai. Conrad cảm thấy rát nơi má, viên đạn đi sượt qua tai. Lấy hết sức lực anh đập một cú tay phải vào hàm gã thật mạnh đến không ngờ. Gã gừ gừ, mắt đảo lộn tròn và khẩu súng rơi xuống đất. Gã cố gượng đứng thẳng bằng trên bậc thang. Conrad lại nhào tới tống một cú thật mạnh. Tên du đảng hực lên một tiếng, liểng xiểng ngã ngửa ra lăn lông lốc xuống thang, đập ót đánh rầm rung chuyển cả nhà.

Conrad đứng một lúc nhìn xác tên khổng lồ nằm giang tay chân trên nền bậc thang lầu 3. Lúc quay về phía phòng Flo anh nghe thấy tiếng xe cảnh sát rú còi.

Anh bước vào gian phòng dài và hẹp, đồ đạc rề rề. Flo nằm trên divan chỉ dính mỗi một đôi tất nylon đen có móc choàng màu hồng thêu hoa. Một cây cạy đá dính sâu vào cổ, hơi thấp phía dưới dái tai. Chẳng cần rờ tới cũng biết là cô ta ngoẻo rồi. Công trình đúng là của một tay nhà nghề. Mũi nhọn của cây sắt đi vào tủy sống.

Conrad buông tiếng chửi thề, lấy tay xoa bả vai nhức nhối và móc túi lấy thuốc hút. Còn đang nhìn thân ma của Flo thì hai anh cớm chạy xộc vào, tay cầm súng.

CHƯƠNG 3

Cảnh sát trưởng Harlan McCann thật to lớn dềnh dàng. Đầu ông như quả đạn đại bác cắm vững trên đôi vai một tay đô vật hội chợ. Dưới mớ tóc cắt ngắn, khuôn mặt hồng hào béo tốt như được khắc trong đá. Đôi mắt nhỏ lạnh lẽo sâu hoắm và sáng lên thật khủng khiếp mỗi khi ông nổi giận.

Tối ấy ông mặc đồ dân sự, một bộ đồ lớn màu hạt dẻ với cái mũ mềm sụp xuống tận mắt. Ông lái chiếc Lincoln ra bờ biển, bỏ lại phía sau những khách sạn sáng rực rỡ ánh đèn, những sòng bạc, hộp đêm và bảng quảng cáo bằng đèn néon của Câu lạc bộ Quốc tế đổ đến Câu lạc bộ Thiên Thai nấp sau các bức tường cao 4 mét.

Ông cho xe vào một con đường nhỏ đi dọc theo tường khoảng 30 mét trong bóng tối dày đặc. Thình thoảng ông nhìn vào kính chiếu hậu để biết chắc không có kẻ nào theo dõi. Đến hàng công sắt, ông cho xe chạy chậm lại, chồm người về phía trước cho mở, tắt đèn pha bốn lần: Hai lần rất nhanh và hai lần chậm chậm.

Cổng từ từ mở, ông cho xe lăn vào trước nhà người gác. Một gã đô con đội casquette nhìn qua cửa sổ và ra hiệu cho ông cứ tiếp tục. McCann theo con đường vòng đi đến câu lạc bộ dừng lại ở ngách và bước ra khỏi xe. Một người thứ hai đội casquette chuôi vào vô lăng đánh xe đến gara ngay gần đó.

McCann bước lên các bậc cấp và cầm cây dùi đồng gõ bốn tiếng: Hai tiếng nhạt, hai tiếng khoan. Cửa mở, một tiếng người trong bóng tối nói ra:
— Chào ông.

McCann lầu bầu bước vào. Ông nghe tiếng cửa khép phía sau và đèn bật sáng. Ông đi dọc hành lang không nhìn lại sau và dừng trước một cánh cửa khác cũng gõ theo cung cách trên.

Louis Seigel, vệ sĩ của Maurer - chủ nhân Câu lạc bộ Thiên Thai ra mở cửa. Người hăn to con, tóc nâu và đẹp trai. Mười năm trước, cảnh sát và

bạn bè của giới lưu manh cấp cao biết hẳn dưới cái tên “Louis đẹp trai” nhưng từ khi vào làm cho Maurer, người ta không gọi bằng tiểu danh ấy vì muốn trọng nề hẳn. Tuổi hẳn khoảng 29, 30, cằm vuông, mắt xanh, da sạm nắng. Một vết sẹo cũ chạy dài từ mắt đến mũi làm hẳn có dạng một loại “anh hùng” và nụ cười cố ý sửa soạn phô hai hàm răng trắng bóng khiến hẳn có sức hấp dẫn với đám mặc váy. Hẳn nói:

— Mời ông cảnh sát trưởng vào. Ông chủ đến ngay. Ông uống gì đấy?

McCann nhú mắt nghiêm nghị nhìn Seigel.

— Ly scotch.

Ông thấy khó chịu vì phải giữ lễ độ với tên lưu manh bảnh bao này. Ông liếc nhìn gian phòng sang trọng, đồ đạc bày biện rất khéo rồi bước đến bên lò sưởi.

Seigel đến quầy rót ly scotch pha soda rồi mang lại.

— Ông chủ hơi ngạc nhiên khi tôi chuyển lời nhắn của ông. Ông ấy phải bỏ một buổi tối xem kịch. Chắc không có chuyện gì nghiêm trọng phải không ông sếp?

McCann cười như một tiếng sủa.

— Không quan trọng à? Đừng tưởng? Nếu các anh không khéo thu xếp thì cả cơ nghiệp tan tành. Thế thôi.

Seigel nhún vai. Hẳn ghét lão này như lão ghét hẳn vậy.

— Được rồi, chúng tôi sẽ gắng thu xếp đâu vào đấy.

Hẳn nói thêm với nụ cười nhạo báng:

— Vả lại chúng tôi vẫn thường thu xếp khá rộng rãi.

— Phải rồi, nhưng việc gì có làm thì mới biết - McCann giận dữ lầu bầu trước vẻ phớt tình của thằng dao búa.

Một cánh cửa mở, Jack Maurer bước vào, theo sau là Abe Gollowitz, cố vấn pháp luật của lão. Maurer người nhỏ, thấp, khoảng 50 tuổi. Bộ râu xồm xoàm bao khuôn mặt ngăm ngăm và đầy đặn. Mớ tóc dày, đen bóng loáng hơi hoa râm phía trán, nhưng vết hoa râm này không làm cho gương mặt lão dịu đi chút nào. Lão có cái nhìn như của loài rắn. Gollowitz, một luật sư xuất sắc nhất của bang California, cũng cùng cỡ người như Maurer nhưng mập hơn, già hơn và sắp sói đầu. Lão bỏ lớp khách hàng đông đúc để

chuyên lo việc cho Maurer và hoạt động giới đến độ trở thành cánh tay phải của Maurer. Maurer nói:

— Vui mừng được gặp ông cò. Xì gà?

— Rất vui lòng, - McCann trả lời theo chiến thuật không từ chối cái gì người ta đem cho. - Xì gà của ông ngon lắm.

— Đúng vậy. Tôi sai làm riêng đấy. - Lão nhìn Seigel. - Louis, gửi sếp một ngàn.

—Ồ, không được. Tôi không thể nhận món quà như thế, - McCann nói và kèm theo nụ cười rạng rỡ.

— Ông nhận đi. Tôi mong lắm, - Maurer năn nì và đến ngồi trên ghế.

Gollowitz quan sát màn giáo đầu ấy với vẻ nôn nóng càng lúc càng tăng. Lão cầm ly rượu của Seigel đưa và hỏi ngay:

— Sao, có gì thế?

— Tôi sắp nói đấy, - McCann trả lời, - và các ông tự liệu định. Ba hôm trước đây, June Arnot và 6 gia nhân bị giết. Cô ta bị cắt đầu, mổ bụng. Trong vườn có khẩu súng mang chữ đầu tên của Ralph Jordan. Bardin và Conrad xộc đến nhà Jordan thì thấy hãn bị cắt cổ trong bồn tắm, tay cầm con dao cạo. Vũ khí giết người cũng được thấy trong phòng chờ.

— Ông kể mấy chuyện ba lớp ấy với chúng tôi làm gì? - Gollowitz nóng nảy hỏi. - Chúng tôi đọc báo rồi. Chuyện đó liên quan gì đến chúng tôi? Jordan đã giết cô ta rồi tự tử. Rõ quá mà!

McCann cười nhạo:

—Ồ, trông thì có vẻ rõ rồi. Bardin thỏa mãn, tôi cũng vậy, báo chí cũng vậy, trừ có mỗi Conrad.

Đôi mắt híp của ông quan sát Maurer đang ngồi hút thuốc không nhúc nhích, đáng tỉnh táo hoàn toàn. Gollowitz càng nóng gáy:

— Conrad nghĩ gì thì mặc cha hãn.

— Có thể như vậy nhưng đừng quên Conrad giỏi việc. Hãn giấu ý tưởng riêng trong đầu. Hãn muốn gây khó cho ông đấy, ông Maurer ạ.

Maurer ngược mắt nhìn lên, mỉm nụ cười thích thú làm méo đôi môi dầy. McCann nói:

— Hãn nghĩ là Jordan cũng bị ám sát.

Nụ cười của Maurer nở to hơn:

— Thì tất nhiên hẳn cho tôi là kẻ xúi giục gây ra tội ác. Với hẳn thì con chó bị xe cán cũng là tội của tôi.

— Phải, nhưng lần này thì hoàn toàn khác đấy. Hẳn nghe nói rằng ông và cô Arnot ý hợp tâm đầu lắm cho nên hẳn suy ra như thế này: Ông biết được cô Arnot và gã Jordan là nhân tình. Ông liền đến đó cùng với Paretti, ông giết cô Arnot còn Paretti lo thanh toán đám gia nhân. Sau đó Paretti đến nhà Jordan cắt cổ nốt anh kếp, nhét con dao cạo vào tay hẳn rồi lấy xe Jordan tông vào tường làm như hẳn không ở trạng thái bình thường. Sau đó Paretti đến gặp ông để báo cáo, ông liền thọt hẳn để diệt khẩu.

Maurer bật cười vang, tay vỗ bồm bộp vào đùi.

— Abe, anh thấy sao? Thăng bé có tương lai lắm!

McCann dựa người vào ghế với vẻ nhẹ mình. Gollowitz xoa cằm có vẻ không hài lòng lời pha trò của Maurer. Lão hỏi:

— Hẳn có chứng cứ gì không?

— Abe, chớ hỏi ngược! - Maurer điềm tĩnh nói. - Hẳn không biết gì hết.

Seigel lắng nghe câu chuyện, mắt hẳn lộ vẻ khó chịu.

McCann nói chậm chậm:

— Hẳn có bằng cứ là ông Maurer và cô June rất thân mật với nhau và Jordan sợ ông Maurer. Hẳn có một nhân chứng hữu thế.

— Ai? - Gollowitz khô khan hỏi.

— Người lo trang phục cho Jordan.

McCann và Gollowitz nhìn Maurer vẫn tiếp tục mỉm cười. Lão bực tức hỏi:

— Gì nữa? Ai nữa?

— Flo Presser sáng nay đến gặp Conrad báo cáo về việc mất tích của Paretti. Cô ta báo Paretti có nhận việc ông Maurer sai làm lúc 7 giờ tối, đúng thời gian xảy ra vụ giết người.

Gollowitz hơi giãn người.

— Chứng cứ của một con đĩ thì nặng cỡ một năm lông. Sao nữa?

— Flo bị đâm chết sau khi gặp Conrad khoảng 2 tiếng đồng hồ. -
McCann nói và nhìn chăm chăm vào Seigel.

— Ai giết?

— Ted Pascal, một tên ở Brooklyn.

Maurer nhún vai.

— Tôi không biết hẳn. Thế thì tại sao ông lại hoảng lên? Con đĩ ấy bị thọt thì đâu phải lỗi tại tôi?

McCann đã choáng váng khi nghe báo cáo của Conrad nơi ông Biện lý. Bây giờ trước vẻ thản nhiên khiêu khích của Maurer làm ông nổi giận sôi lên. Ông ta vụt nói:

— Ông Maurer, bây giờ Parette ở đâu?

— Toni đang ở New York. Tôi sai hẳn đến đó lấy món nợ cờ bạc chớ không có gì. Hẳn lên máy bay lúc 7 giờ.

— Tốt hơn, ông nên gọi hẳn về ngay, - McCann nói giọng khó chịu. - Conrad muốn gặp hẳn. Người ta tìm thấy ở nhà Parette một sơ đồ căn hộ của Jordan.

Gollowitz liếc nhìn Maurer về dò hỏi. Maurer vung tay:

— Tôi chẳng tin chút nào. Ai tìm ra?

— Van Roche.

— Có ai làm chứng?

— Không ai.

— Như vậy là chuyện bịa rồi, - Maurer nói và thích thú cười vang. - Abe sẽ lo chuyện này phải không?

Gollowitz gật đầu nhưng mỗi lúc mặt càng khó đăm đăm. McCann tiếp:

— Nếu hôm nay hay ngày mai mà Toni trở về thì cả luận cứ của Conrad sụp đổ hết. Ông Maurer ông nên gọi hẳn về mau.

Gian phòng im lặng hồi lâu. Maurer chăm chú nhìn các hình vẽ trên tấm thảm rồi hỏi:

— Thí dụ như tôi không tìm ra hẳn? Ví dụ như hẳn ôm mớ tiền thu được rồi chuồn mất thì sao? Món tiền đó lớn lắm đấy nên có khả năng như vậy.

McCann bỗng đỏ mặt tía tai, vụt nói:

— Chớ nên làm chuyện ngốc nghếch.

— Ông McCann, chớ nên nóng nảy, - Maurer mím cười nói. - Dù là hẳn trốn đi thì những chứng cứ bá láp của thằng cha Conrad đưa ra trước tòa

cũng không có giá trị gì hết.

— Còn gì nữa thế? - Gollowitz cắt ngang.

McCann tỏ ra chưa nói hết.

— Người gác của cô Arnot có ghi tên những người khách viếng thăm trong một quyển sổ, - McCann cố ý nói chậm chậm. - Vào lúc 7 giờ xảy ra án mạng, một người con gái tên là Frances Coleman đến đây. Lúc này cảnh sát đang lùng và sẽ giữ cô ta làm nhân chứng. Conrad tin rằng có thể cô ta nhìn thấy mặt kẻ sát nhân.

Maurer đăm đăm nhìn mẫu đầu thuốc cháy đỏ. Một bấp thịch trên má lão nhú lại nhưng nét mặt vẫn không đổi. McCann lâu bầu:

— Sao? Gollowitz lo được việc đó không?

Maurer ngừng đầu lên nhìn khiến McCann cúi mặt xuống.

— Tôi muốn nói riêng với ông cảnh sát trưởng.

Gollowitz đứng lên cùng với Seigel đi ra.

McCann không nhúc nhích, mặt đỏ bừng, mồ hôi rịn ra trên khuôn mặt bóng nhẫy. Maurer vụt lên tiếng, không cất cao giọng.

— Ông vừa nói đến Frances Coleman?

— Phải.

— Ai thế?

— Đây ông Maurer. Chúng ta phải xác định vấn đề cái đã. Có phải ông...

— Ai thế? - Maurer lặp lại câu hỏi mà vẫn không cất cao giọng.

— Một cô gái phụ diễn đang thất nghiệp. Cô ta đã rời bỏ căn phòng ở đường Glendale buổi tối xảy ra vụ giết người. Phòng tìm việc cũng không có địa chỉ mới của cô ta.

— Con nhỏ có biết cô Arnot không?

— Cô ta vừa đóng phim với cô Arnot.

— Bây giờ ông đang cho cảnh sát tìm cô ta phải không?

McCann rút từ từ ra một tấm ảnh. Maurer cầm lấy xem, để lại trên ghế rồi bước sang phòng bên cạnh. Lão trở lại với một phong bì trắng và dài, mỉm cười nói:

— Từ lâu tôi đã có ý muốn đưa ông cái này. Một khoản đầu tư nho nhỏ ghi tên ông và đã sinh lợi tức.

McCann cầm lấy phong bì trong khi Maurer thì thầm nói thêm:

— Ba mươi ngàn đôla đấy!

McCann thở chậm chậm, nhét phong bì vào túi rồi nói:

— Có thể tôi sẽ làm gì đó có ích cho ông.

— Thì tất nhiên rồi. Tôi muốn là người đầu tiên biết con nhỏ ở đâu. Được không?

— Chắc là được. Tôi bảo nhân viên báo ngay cho tôi biết khi họ tìm ra và dặn họ chưa được vọng động trước khi tôi ra chỉ thị. Tôi đã hứa là sẽ báo ngay cho văn phòng Biện lý vì họ muốn đích thân thăm vấn cô ta.

— Tôi muốn gặp cô ta trước. Khi nào ông có địa chỉ cô ta thì xin gọi ngay về đây. Louis chờ đấy.

— Ông biện lý cũng chờ, - McCann nói nhỏ nhẹ. - Tôi phải giữ thân tôi, ông Maurer ạ. Tôi chỉ dành cho ông trước có nửa tiếng thôi đấy.

Maurer mỉm cười, vỗ vai McCann:

— Nửa tiếng là đủ rồi.

— Ông không muốn cải chính sao? - McCann nói với giọng khàn khàn.
- Như thế là Conrad có thể...! Không? Ông... có phải là ông...

Maurer cầm tay McCann dẫn ra cửa và thấp giọng, nói:

— Tôi không để cho hãn tự do hành động đâu... Tôi hứa với ông như thế. Chào ông, cảm ơn sự hợp tác của ông.

Một mình trong bóng tối, McCann tha hồ vung vít chửi thề cho nguôi cơn giận đang dâng trong người.

Gollowitz bước vào phòng và chậm rãi đến bên Maurer. Gian phòng im vắng thật lâu. Hai người không ai nói ai. Bỗng Maurer lên tiếng:

— Đáng lẽ tôi không nên mang thằng Paretti theo. Bậy quá. Tôi cứ tưởng hãn là thủ hạ giỏi nhất của tôi chứ! Ai ngờ hãn lại vô tâm bỏ bậy bạ cái sơ đồ chết tiệt ấy.

Gollowitz nhắm mắt lại, giọng khàn đi:

— Như vậy là chính tay anh giết người đàn bà ấy.

Maurer nhìn lão:

— Tôi thật khoái khi tự tay làm việc đó. Tôi đã cảnh cáo nó phải cho de thẳng Jordan vậy mà nó cứ tiếp tục bám lấy thẳng kia, đúng là mê muội quá chừng!

— Tại sao anh lại đích thân làm việc đó, - Gollowitz cố gắng hỏi. - Forest chỉ chờ có dịp này mà thôi. Anh cẩn trọng trong bao năm rồi, bây giờ chúng đâu có bỏ qua. Muốn loại trừ con nhỏ thì chỉ cần giao Louis làm cũng được.

Maurer mỉm cười:

— Đúng vậy, nhưng đây là chuyện riêng giữa nó và tôi, Abe ạ. Tôi thích như thế. Giá như anh thấy được cái mồm của nó nhìn tôi. June Arnot, một minh tinh màn bạc run lập cập như con chó ghẻ. Anh phải thấy đôi mắt lạc thần của nó, phải nghe nó la hét. Chà, đổi gì tôi cũng không đổi.

— Phải rồi, nhưng như thế có nguy cơ làm sụp đổ cả tổ chức, Jack. - Gollowitz nóng nảy nói. - Hội đoàn chắc không hài lòng đâu!

— Hội đoàn! - Maurer nói với giọng hằn học. - Tôi bắt đầu chán ngấy cái Hội đoàn rồi. Tôi muốn làm gì thì làm.

Gollowitz bước tới một cái ghế ngồi xuống. Maurer không trông thấy ánh mắt ngạc nhiên của tay luật sư.

— Nếu con bé đó thấy được anh...

— Chớ bận tâm về nó, - Maurer điềm tĩnh nói. - Có người lo rồi. Không còn nó thì Forest cứ bơi trong không khí mà chẳng đi đến đâu hết. Nếu ta loại được nó thì anh lo xong chứ?

— Ở. Nhưng có loại được nó không?

— Xong thôi. McCann cho biết nó trốn ở đâu, hấn cho ta nửa giờ hành động.

Gollowitz suy nghĩ một lát rồi vụt nói:

— Jack, ta không thể để hờ hững một chút gì. Anh chuẩn bị trước chiếc du thuyền đi. Sau khi con nhỏ chết sẽ om sòm lên đấy. Nên đi lánh một thời gian, chờ yên yên anh hãy về.

Maurer nhún vai.

— Tôi bảo Louis lo. Chiếc du thuyền lúc nào cũng sẵn sàng. Khi McCann báo điện thoại, tôi sẽ đồng ngay.

— Ai lo con nhỏ?

— Gọi Louis. Việc của hắn đấy.

Gollowitz đứng lên ra mở cửa gọi Seigel vào. Hắn bước tới nhẹ như đi trên trứng. Hắn đâu có điên. Hắn đã ngờ rằng chính Maurer đã giết Arnot nên hắn sợ hậu quả ghê gớm xảy đến. Hắn biết chỉ cần một sơ hở nhỏ thôi là cả tổ chức bấy lâu nay cực nhọc xây dựng sẽ sụp đổ hết. Trong vòng 10 năm, hắn đã tự ngoi lên. Bây giờ đã có tiền, có gái, có đủ thứ ước ao nên thật đáng giận khi để mất các thứ đó.

Maurer ra lệnh:

— Louis, phải hạ con nhỏ ấy mới được. McCann sẽ cho anh biết nó ở đâu và ta sẽ có nửa tiếng đi trước bọn Conrad.

Seigel nhìn Maurer lên tiếng nhận xét:

— Thưa ông Maurer, việc khó đấy. Chúng ta không có thì giờ để chuẩn bị và như thế thì công việc thêm phức tạp.

— Anh làm thế nào thì làm, miễn phải xong. Giao cho tên nào?

Seigel suy nghĩ rồi nói:

— Moe và Pete.

— Pete gì? - Maurer hỏi cộc lốc.

— Pete Winer. Thăng đó là dân chì đấy, chưa từng lãnh loại công việc này nhưng cũng nên cho thăng nhỏ bắt đầu là vừa.

— Có phải gã có cái bớt trên mặt không? - Maurer nhíu mày hỏi.

— Đúng đấy. Hắn có khoa ăn nói. Cha hắn là mục sư. Phải có một tên như hắn để vào nhà con nhỏ mà không làm náo động láng giềng. Nếu hắn chùn thì Moe sẽ tiếp tay. Nhưng hắn không nao núng đâu. Hắn thích làm việc.

— Tôi không ưa sử dụng một tên có bớt nơi mặt. Dễ nhận ra quá.

— Tôi không có ai khác cả. Nếu có thời gian, tôi sẽ tìm đứa khác. Xong việc, hắn sẽ rời thành phố, không ai thấy, không ai biết.

— Tôi mong thế, - Maurer nói giọng kiêu kỳ.

Có tiếng rụt rè gõ cửa. Đó là Dutch Fenier, người trông coi Câu lạc bộ khi Seigel vắng mặt. Maurer nóng nảy hỏi:

— Có gì thế?

— Thưa ông Maurer, có một con mẹ vừa vào. Hình như là vợ của Conrad. Tôi có thể làm nhưng đêm trước nó đã đến rồi. Bây giờ thì gần như là chắc đúng.

— Vợ của Paul Conrad? - Seigel hỏi.

— Đúng ả, - Feiner trả lời, khoái tỉ vì có được tin giật gân.

— Mụ không đi với Conrad phải không?

— Mụ đi một mình.

— Chạy ra xem sao, Louis! - Maurer nói giọng dứt khoát.

Seigel đẩy Feiner, chạy ra phía quầy ăn. Một phút sau, hẩn đi vào, dáng xúc động.

— Đúng rồi. Mụ đang ngồi nơi quầy rượu, một mình thôi.

Maurer ra dấu Feiner lui ra rồi lão nhìn Gollowitz.

— Sao thế? Hẩn Conrad không thể cho vợ đến đây dò xét.

— Nhất định không rồi.

— Louis đến tiếp chuyện nó đi. Cẩn thận. Chớ để lộ anh biết nó là ai. Cứ để nó nói và tìm hiểu nó đến đây nhằm mục đích gì.

Seigel bước ra. Maurer hỏi:

— Anh biết gì về con mụ đó?

— Ít thôi, - Gollowitz đáp. - Nó đẹp lắm. Hình như trước khi lấy chồng, nó là ca sĩ phòng trà thuộc loại vét đĩa. Anh biết loại đó rồi. Nó lấy chồng đã 3 năm.

— Nó tới đây làm gì nhỉ? - Maurer vẫn băn khoăn hỏi.

Gollowitz nhún vai. Lão không quan tâm tới Janey Conrad. Lão nghĩ vài giờ nữa Maurer sẽ lên du thuyền. Ba năm nay, lão mơ ước được đứng đầu băng Maurer và bây giờ chỉ còn vấn đề giây phút thôi. Lão không phải cầu khẩn xin người ta nghe. Lão được quyền quyết định và được tuân thủ tức khắc.

Rồi lão nghĩ tới cái kho vàng mà lão mơ ước tha thiết ngay từ khi mới quen biết: Đó là Dolorès, vợ Maurer. Mới nghĩ đến người phụ nữ tóc hoe,

mắt xanh biếc đó là lão như nghẹn rôi. Lão chưa từng thấy người đàn bà nào mang vẻ bí ẩn và hấp dẫn như Dolorès, thế mà hình như Maurer có vẻ dừng dừng. Sao đã có của báu ấy rồi mà Maurer lại còn cặp bồ với ả Arnot kia?

— Anh nghĩ gì thế, Abe? - Maurer hỏi và chăm chú nhìn Abe.

Gollowitz chợt nhớ là suýt nữa lão mới nói ra miệng ý nghĩ thầm kín đó. Thật nguy hiểm, ngu ngốc. Lão nhún vai:

— Tôi nghĩ đủ thứ. Thôi anh chuẩn bị chuồn đi. Anh trút nặng lên người tôi. Phải suy nghĩ mà chèo chống.

Maurer gật đầu.

— Tôi vắng mặt không lâu đâu. Anh cố giữ giềng mối đến khi tôi về. Chẳng có gì mà phải lo ngại.

Gollowitz nghĩ rằng chính Maurer mới phải lo ngại nhưng lão không nói ra.

Janey lo lắng nhìn quanh. Cô đã nói với người canh cửa là cô chờ bạn. Câu lạc bộ Thiên Thai không nhận phụ nữ đi một mình. Câu lạc bộ có gái nhảy riêng và không muốn để người ngoài vào cạnh tranh. Lần trước Janey vào đây được một lão trung niên ngồi tiếp cả buổi tối. Lão đãi rượu và giờ khoa tán thật ngộ. Janey thấy chán nhưng bây giờ lại mong lão đến.

Đêm nay chỉ toàn đàn ông dẫn phụ nữ đi theo nên Janey bắt đầu thấy ngượng. Gã bán rượu cứ nhìn cô với đôi mắt dò xét còn hai cô gái nhảy thì rình mò một cách thù ghét. Cô ngán ngẫm uống hết ly rượu. Phải trở ra thì tức thật. Uống cả công trang điểm và tiền taxi. Cô không dám đi nhà hàng khác. Ở đây, ít ra cô cũng không gặp đám bạn bè của Paul.

Vừa lúc cô muốn rút lui thì một người đàn ông cao lớn mặc bộ smoking rất keng tiến lại gần. Mặt mày hấn trông thật thanh tú và có một vết sẹo dài từ mắt trái đến mũi. Cô giật mình. Hấn lại gần cười toe toét. Cô cười trả lại.

— Cô chớ nói rằng ông ta hẹn mà không đến, - Seigel nghiêng mình về phía cô và cô cảm thấy mắt hấn cứ dán vào bên trong chiếc áo hở cổ nên sợ

hãi lùi lại mà cảm thấy thịnh thích. - Tôi đã thấy cô đến đây từ lâu.

— Ờ... phải. - Janey nhìn đồng hồ đeo tay. - Anh ấy đi trễ nhưng chắc sắp tới. Lúc nào anh ấy cũng trễ hẹn.

— Phụ nữ thì không bao giờ nên chờ đàn ông. Tôi thay thế anh bạn được chứ?

Cô giả bộ lưỡng lự.

— Tôi... tôi không biết. Chúng ta chưa quen nhau mà.

Hắn kéo ghế ngồi xuống.

— Thì trước lạ sau quen, dễ quá mà. Tôi là Louis Seigel. Còn cô?

— Tôi là Janey... Conrad.

Paul đã nói là người ta nhận ra cô dễ dàng nên cô không nói dối. Seigel nói:

— Thế là chúng ta biết nhau rồi. Giản dị quá. Ta uống gì nào?

Hắn búng tay gọi người hầu bàn và cô nhận thấy người này đã vội vã đi lấy rượu.

— Tôi cứ muốn được là đàn ông. Sai bảo người khác được. Ly martini lúc này của tôi nuốt không vô.

— Tôi rất sung sướng thấy cô không phải là đàn ông, - Seigel nói và sử dụng ánh mắt thật quyến rũ. Hắn không biết Conrad lôi đâu ra được con vợ đẹp như thế này. - Hình như tôi có thấy cô đến đây vài ngày trước.

Janey gật đầu.

— Lâu lâu tôi cũng tới đây. Tôi thích hộp đêm này lắm. Ông quen biết ở đây lắm phải không?

— Cũng khá khá, - Seigel cười nói. - Nó hay nhất thành phố đấy. - Hắn cầm ly rượu lên. - Tôi xin chúc mừng tình thân hữu đẹp đẽ và lâu dài. - Hắn trút một hơi. - Cô làm như tôi và ta sẽ tiếp.

Janey sẵn sàng nghe theo và chưa kịp gọi thì người hầu bàn đã rót hai ly khác.

Dưới ảnh hưởng cái nhìn quyến rũ của Seigel, của ly martini và tiếng nhạc xập xình, Janey thấy lòng mình lâng lâng như muốn quay trở về thời độc thân lúc trước. Seigel có biệt tài đọc được ý nghĩ thầm kín của phụ nữ.

— Cô đang khuấy động kỷ niệm xưa phải không?

Janey đỏ bừng mặt trông càng xinh đẹp.

— Không phải đâu.

Cô uống hết ly rượu rồi đặt xuống bàn như thách đố. Seigel mỉm cười:

— Cô đang tự hỏi xem tôi sắp bày trò gì đây? Có thể là tôi đề nghị cô về nhà tôi để thưởng thức một loại rượu mạnh càng uống càng thấy mềm môi...

Janey nhìn hẩn lúng túng một lúc rồi cười vang:

— Còn lâu tôi mới nghĩ đến chuyện đó!

Hẩn chồm tới trước, thân hình như một thứ ma lực cuốn hút khiến Janey cảm thấy ngộp thở.

— Cô thích rượu mạnh không?

Cô lắc đầu:

— Không thích chút nào. Còn ông?

— Không, tôi không cần rượu mạnh. - Nụ cười hẩn mở rộng. - Cô nên nói đến một bữa ăn tối ngon lành, có khiêu vũ một chút, có ánh sáng mờ mờ, có nhạc êm dịu. Thứ đó hơn tất cả mọi loại rượu mạnh trên đời.

Hẩn đẩy ghế đứng lên:

— Cô muốn ta cùng đi ăn không?

Janey nhìn hẩn lưỡng lự. Cô biết nếu từ chối thì hẩn sẽ buông và cô phải trở lại căn nhà trống trải, buồn thảm. Cô nói:

— Ông cứ hay đánh đố. Mà tôi cũng đói thực. Ta đi ăn.

— Được rồi, trong khi cô thoa lại phấn, tôi xin phép đi gọi điện thoại. Hẹn 5 phút nữa gặp lại.

Hẩn đến dãy cabin điện thoại, quay số và đốt điếu thuốc chờ. Tiếng nói nhừa nhựa của Moe Gleb ở đầu dây bên kia.

— Anh muốn gì?

— Có việc cho anh đấy, - Seigel nói cộc lốc. - Pate và anh lo... công việc. Pate làm việc chính còn anh làm tài xế. Đi tìm Pate và chờ tin của tôi. Khi nào có địa chỉ, tôi sẽ cho anh biết.

— Đây, không dò đường đi nước bước trước sao?

— Không có thì giờ. Bọn cớm sẽ nhào vào nhảy múa nửa tiếng đồng hồ sau. Quan trọng lắm đấy, không được sơ sẩy, Moe. Tôi tin ở anh, hiểu

chưa?

— Ờ.

— Gắng làm cho tôi thật điệu nghệ, không ồn ào, không dây dưa. Tôi sẽ gọi anh vào bất cứ giờ phút nào.

Seigel gác máy, đi nhanh qua hành lang và mở cửa văn phòng. Maurer và Gollowitz vẫn ở đấy. Dolorès, vợ Maurer vừa đến gia nhập. Seigel nhìn ả mà thấy mạch máu chạy nhanh cũng như bất cứ lần nào nhìn thấy ả. Dolorès là người phụ nữ lý tưởng của hắn. Chưa có cô nào hắn mê như thế. Hắn biết là không thể với tới được nhưng vẫn cứ để trí óc tư tưởng, đêm đêm nằm trên giường thao thức xây dựng mộng đẹp.

Ả lấy Maurer vì tiền và cũng vì sợ quyền lực của lão. Seigel biết lắm. Nhưng cũng có điều không đẹp ở bên trong. Maurer chán ngấy đàn bà, lão chỉ cần giơ một ngón tay lên là bọn mặc váy cứ rụng như sung vào lòng lão. Vì lão có toàn quyền điều khiển các cơ sở sản xuất phim ảnh và các hộp đêm dọc bờ biển California nên lão có dưới tay hàng lối minh tinh đủ loại lớn nhỏ. Ngay cả June Arnot với tài sản khổng lồ cũng nhào vào vòng tay lão. Cho nên Dolorès đối với lão cũng chỉ là một tấm đệm như những tấm đệm khác thôi.

Seigel nhìn kỹ Dolorès, ả đang ngồi nơi quây rượu, mình mặc chiếc áo dạ lễ màu xanh lá mát mắt. Da thật đẹp, một màu ngà ươn và mượt. Mớ tóc dày màu hung hung làm nổi bật đôi mắt xanh lơ như trái hạnh nhân nứt. Tấm thân thon thả mềm mại, hấp dẫn của ả khiến hắn khô cả họng.

Ả xoay người ném cho hắn một nụ cười của người đàn bà biết mình được ngưỡng mộ và coi đó là không quan trọng. Ả nói:

— Chào Louis! Chuyện tình đến đâu rồi. Tôi thấy anh ngồi với con bé tóc vàng. Thích không?

Seigel đổi sắc mặt, liếc nhìn Maurer rồi nhìn Gollowitz. Hắn biết lão luật sư béo phì này cũng mê Dolorès như điều đố và thấy mình cũng có đôi chút hy vọng. Nếu Maurer có bề gì thì Gollowitz nắm quyền hành và ẵm luôn cả Dolorès. Hắn biết rõ ả ghét cả Gollowitz, cả Maurer nhưng chừng nào mà mấy ông già bụng phệ này còn nắm quyền sinh quyền sát, còn lắm tiền thì ả còn chọn họ. Maurer nghiêm khắc nhìn ả.

— Em chớ chen vào chuyện này. Nếu không chịu ngồi yên thì đi chơi chỗ khác.

— Nhưng mà Jack, em biết ngồi yên đấy chứ, - Dolorès mỉm cười trả lời.

Maurer nhìn Seigel:

— Nó làm gì ở đây?

Seigel nhún vai:

— Không biết. Nó sắp đi ăn tối với tôi. Nó nói nó là ai và hơi loạng quạng. Theo cách cư xử của nó thì hoặc nó là con mụ nhẹ dạ hoặc nó coi tôi là thằng ngốc.

— Anh à? - Dolorès hỏi với giọng chế diễu. - Không đâu, tôi chắc con mụ đó chịu đôi tay rắn chắc của anh ôm riết lấy người và hơi thở anh phà phà vào má mụ ta đấy. Đàn bà ai cũng vậy thôi.

Mặt Seigel đỏ như gấc. Hắn mở miệng định hỏi nhưng kèm lại được.

— Đi đi, Dolorès, - Maurer nói mà không nhìn vợ. - Hôm nay tôi chán nhìn thấy cô lắm rồi. Về nhà đi.

Dolorès trượt từ trên ghế cao xuống, cầm chiếc áo lông chồn ném ơ hờ trên vai ghế rồi kéo lết nó bước ra cửa.

— Chào Abe.

— Chào! - Gollowitz hơi nghiêng mình.

— Chào Louis.

— Đi ngay đi, - Maurer kêu lên. - Tôi đang bận.

— Chào anh yêu.

À bước ra, với tay khép cửa lại. Maurer nóng nảy:

— Ôi đàn bà! Con điếm ấy mà...

— Chúng ta không nên để cho bà Conrad chờ lâu, - Gollowitz lưu ý.

— Đúng rồi, - Maurer nói và nhìn Seigel. - Anh khéo léo với mụ đó. Có thể là có ích cho ta đấy nhưng chớ có nói chuyện tâm sự. Không biết chừng mụ ta đang dò la tin tức.

— Tôi sẽ thận trọng, - Seigel nói.

Janey chờ hắn nơi quầy rượu, cô kêu lên khi nhìn thấy hắn.

— Trời ơi, năm phút mà kéo dài đến mười lăm phút.

Hắn mỉm cười:

— Đường dây bận.

Hắn chăm chú nhìn cô. Không xấu đâu, nhưng chưa bén gót chân Dolorès. Với lại thôi cứ tạm bằng lòng như thế này. Hắn sẽ dẫn cô ta vào một chỗ tối để tưởng tượng là đang nằm bên Dolorès. Đêm nay cô ta sẽ nhớ đời. Hắn khoác tay cô:

— Lại đây, ta đi ăn.

CHƯƠNG 4

Moe Gleb trút trứng vào đĩa, thêm hai khúc jambon lớn rồi móc cái chảo vào chỗ cũ và mang đĩa lại bàn.

Đó là một gã trai trẻ lùn mập, tóc bù xù vàng hoe. Gương mặt nhỏ hình trái tim trắng màu mỡ cừu, đôi mắt nhỏ nâu, dáng cà khịa, đúng là của một tên du đãng chịu làm bất cứ việc gì miễn là có tiền.

Gã ngồi xuống, rót một tách cà phê rồi ăn nhồm nhoàm. Pete Weiner đứng dựa bên cửa sổ nhìn gã. Moe ngước mắt lườm hỏi:

— Trời, có gì mà nhìn dữ thế mày? Bộ mày chưa thấy ai ăn sao?

— Tao thấy mày ăn ngon lành quá, - Pete thông thả đáp. - Mày đớp 12 quả trứng và hai ký jambon từ 9 giờ tối hôm qua...

— Rồi sao nữa? Phải tìm cách giết thời gian trong lúc chờ đợi chứ? Tại sao mày không nốc?

Pete nhún vai.

— Tao không đói. Còn phải chờ bao lâu nữa?

Moe tò mò nhìn hẳn. Thằng bé này lạ thật. Không ai có thể ghét bỏ hẳn. Vết màu rượu chát trên mặt chắc làm hẳn hơi khùng.

— Ta phải chờ đến lúc thằng Louis ra hiệu xuất phát. Tao thấy lạ một điều: Tại sao lại chỉ định mày hạ con nhãi đó? Tao đã từng xơi tái cả chục mạng còn mày thì chưa đụng đến đứa nào hết.

Pete lắc đầu.

— Thì cũng phải có lúc mở đầu chứ? - Hẳn cúi xuống nhìn ảnh Frances Coleman. - Nhưng tao muốn giá như là một con nhỏ khác thì hơn.

— Trời! - Moe cười nhạo. - Đúng vậy. Trước khi lột da nó, tao sẽ nói chuyện chơi với nó một lát.

Pete nhìn tấm ảnh. Khuôn mặt cô gái thật lạ. Không đẹp nhưng xinh, thể thôi. Tuy nhiên trong cái nhìn của nàng làm Pete xúc động mãnh liệt: Có

một nét gì vui tươi, nồng nhiệt của một kẻ coi cuộc đời là một chuyến phiêu lưu đầy hấp dẫn.

Moe nhìn bộ đồ Pete mặc với một chút ganh tị, thấy hẳn có dáng mới vừa xuất thân từ một trường cao đẳng thật bảnh. Hẳn không hơn Moe bao nhiêu, chừng 22 hay 23 tuổi. Nếu không có cái bớt trên mặt thì hẳn có thể làm tài tử cinema được đấy.

Pete bỗng hỏi:

— Này Moe, thằng Seigel có nói lý do vì sao phải giết cô bé này không?

— Tao không cần biết! Nếu cứ thắc mắc mấy chuyện đó thì mày nên lo đi mua hàm răng giả cho sớm.

Có tiếng chuông điện thoại reo. Moe nói:

— Để tao.

Trong lúc Moe vội vã chạy về phía máy thì Pete lại nhìn tấm ảnh. Hẳn tưởng tượng cái nhìn đó khi cô thấy mặt hẳn sẽ biến thành sự thù ghét giống như mọi con đàn bà khác đứng trước mặt hẳn. Chúng quay lưng lại và tìm một lý do xin lỗi để khỏi đối diện với hẳn. Cô gái này cũng sẽ quay lưng lại và lúc đó hẳn sẽ giết ngay.

Moe nhào vào phòng.

— Đi thôi. Ta chỉ có nửa tiếng để hành động, khừ xong rồi rút êm. Nó ở đầu kia thành phố.

Pete cầm một cuốn tạp chí, xem lại cây cạy đá nhọn hoắt móc trong dây nịt, dưới áo manteau và theo Moe bước xuống thang lầu dơ dáy, xập xệ. Chiếc Packard cũ kỹ đậu sát bờ đường. Xe trông chẳng ra gì nhưng máy thật tốt. Moe nói:

— Ta phải làm thế này. Tao ngồi trong xe, cứ để máy nổ, mày đến bấm chuông. Nếu nó mở cửa mày nói ba điều bốn chuyện gì đó để nó mời mày vào phòng. Nếu có ai khác ra trả lời thì mày hỏi tên con nhỏ: Cô Coleman. Nghe chưa? Mày thu xếp làm sao để chỉ có mày và nó trong phòng. Đâm thật mạnh để nó khỏi la rồi lui đi. Có thể sử dụng súng nếu cần. Mày chạy

ra xe, ta đi về phía đường 144 rồi bỏ xe. Dutch sẽ rước ta đến Câu lạc bộ lấy vé tàu đi Reid Key rồi đáp máy bay sang Cuba.

— Đồng ý. Tôi thuộc lòng rồi.

— Ờ, nhưng học lại bài cũng hay thôi. Cái khó là về được đến Câu lạc bộ. Từ đó đi Cuba. Mà biết Cuba chưa? Mê lắm! Chà bọn gái...

Pete lặng thinh gần như không chú ý nghe. Hắn tưởng như đã đến tột đỉnh của cuộc đời. Từ nhiều năm nay, hắn mơ ước giây phút này, giây phút giết người. Hắn có thể bắt một nạn nhân trả lại những điều hắn chịu đựng ở kẻ khác. Moe nói sau khoảng 5 phút:

— Đây rồi. Nó ở chung với một đứa bạn gái, Bunty Boyd. Cần thì thịt luôn cả con nhỏ đó nữa.

Gã cho xe chạy chậm lại đi dọc theo một dãy nhà 4 tầng.

— Nhà nó cách đây bốn khối. Khi mà bước ra tao sẽ cho xe đi tới đón.

Pete ôm tập tạp chí mở cửa xe bước xuống, hơi buồn nôn và rịn mồ hôi. Hắn nhìn đồng hồ: 2 giờ 32 phút. Hắn có 21 phút để hành động rồi chuẩn.

Lúc hắn bước theo con đường dọc theo một bồn cỏ nhỏ, hắn thấy cánh rèm ở một cửa sổ tầng dưới động đậy. Bunty Boyd ở lầu 2. Lên đến lầu 2, hắn nghe tiếng nhạc Jazz phát ra từ chiếc radio. Cánh cửa phòng vụt mở, hắn thấy cổ họng khô khốc trước một cô gái tóc vàng, áo dài trắng. Cô ta mỉm cười bước tới nhưng khi thấy hắn, cô đứng sững lại, nụ cười biến mất.

Hắn gượng cười hỏi:

— Xin lỗi, cô Coleman có nhà không?

— Anh... anh đến thăm Frances à, - cô gái hỏi. - À, vậy ra anh là Burt Stevens. Chị ấy ra ngay bây giờ. Xin chờ một lát.

Cô quay mình vào phòng không để hắn kịp nói gì. Hắn đứng đó, tay luồn vào dưới áo manteau nắm cây cạy đá. Nếu cô ta bước ra hắn sẽ đâm ngay, đúng là dễ hơn làm ở trong nhà.

Qua cánh cửa mở hé, hắn nghe Bunty Boyd lầm bầm với giọng ngao ngán:

— Hắn ta trông ghê quá! Frankie, chị không thể đi chơi với hắn được.

Hắn đứng đó, tim đập mạnh, máu hừng hực nơi thái dương. Rồi cửa mở và nàng hiện ra dưới hàng hiên chói nắng. Nàng như vừa từ tấm khung ảnh

lồng kính bước thẳng ra. Chiếc áo crop nhỏ kín đáo không đủ che giấu thân hình cân đối tuyệt mỹ. Mớ tóc đen xõa xuống bờ vai. Nụ cười thật quyến rũ và nàng có đôi mắt làm xao xuyến lòng Pete giống như lúc hắn nhìn thấy ảnh nàng lần đầu. Vẻ tươi mát và xinh đẹp làm hắn như tê liệt cả người, hắn đợi nụ cười của nàng tắt đi, tay vẫn nắm cây cạy đá. Nhưng nụ cười vẫn còn đó như nàng thật sự thấy sung sướng được gặp hắn.

— Anh chắc là Burt, - nàng nói và bước tới bắt tay hắn. - Terry nói là anh đến thay cậu ta. Anh là một thiên thần đến giúp tôi vào phút chót. Không có anh thì tôi chỉ có một mình.

Hắn rút tay ra, bỏ lại cái cây nhọn trong túi và cảm thấy những ngón tay tươi mát lướt vào tay hắn.

Cô bạn Bunty xuất hiện theo sau là một thanh niên to con cười nhe cả hàm răng quảng cáo cho hãng P.S

Frances không rời tay Pete, quay lại cười với Bunty:

— Burt, xin giới thiệu Buster Walker. Còn Bunty chắc anh biết rồi.

Pete nhìn anh thanh niên bảnh trai giơ tay ra bắt: Trên nét mặt người này không có gì thay đổi.

— Rất hân hạnh được biết anh. Tiếc rằng đã không báo cho anh biết sớm hơn. Tôi không biết làm thế nào để phục vụ được cả hai nàng tiên một lúc, nội một cô Bunty cũng đủ làm tôi mệt phờ râu rồi.

Frances đưa tay nói:

— Anh nên để tập tạp chí này lại đây. Lúc trở về, anh lấy lại.

Pete đưa nàng, nhìn thấy nàng đặt lên bàn và khóa cửa. Nàng nắm tay hắn:

— Ta đi thôi.

Hắn để nàng dẫn xuống hết cầu thang, không biết phải xử sự ra sao. Đầu óc hắn mù mờ quá. Hắn không thể giết cô gái đã không quay lưng lại với hắn mà còn nắm tay hắn dắt đi. Nếu phải là cô khác thì hắn làm gọn rồi. Buste hỏi:

— Chắc là Terry có nói cho anh biết chúng ta sẽ đi đâu.

— Không, không nói gì hết.

— Đúng là tính cách của Terry! - Buster la lên. - Ngốc quá! Nay ta sẽ đi chơi trên bãi rồi lang thang trong khu giải trí.

Pete liếc mắt nhìn và thấy cửa sổ nhà dưới động đậy lần nữa. Bunty nói với giọng khinh miệt:

— Chà, cái lão già bợm rượu cứ rình mò chúng tôi suốt ngày!

— Có lẽ lão cô độc. Lão không đi chơi đâu cả. - Frances dịu dàng nói.

— Chị cứ hay bào chữa cho mấy con vịt què trên đời này. Lão chỉ là một con sâu rượu cả đời rình mò người khác, - Bunty nói.

Pete cảm thấy nóng mặt. Đúng vậy. Nàng thương hại hẳn cho nên làm ra vẻ không khó chịu khi thấy hẳn. Bàn tay hẳn luồn vào dưới áo, nắm chặt cây cạy đá lần nữa.

Chiếc Packard chỉ cách đây 15 mét. Nếu đâm ngay thì hẳn có đủ thì giờ chạy đến xe trong lúc hai người kia chưa hoàn hồn. Hẳn thấy chiếc Packard tiến tới vài mét rồi ngừng lại. Có lẽ Moe muốn ra tay đấy. Gã có thể từ trong xe bắn ra. Bất giác Pete bước nhanh sát cạnh Frances để che cho nàng.

Buster ồn ào nói chuyện các trận đấu bóng chày. Một chiếc xe thể thao loại nhỏ nằm ở gara, hai chỗ ngồi và một khoảng nhỏ phía sau. Buster nói:

— Hơi chật đấy. Bunty ngồi phía sau. Burt ngồi cạnh tôi còn Frances chịu khó ngồi trên đầu gối anh.

— Nếu anh Burt không sợ tôi đè bẹp thì được, - Frances cười rúc rích.

Pete tránh ánh mắt nàng và leo lên băng trước. Frances ngồi lên đầu gối hẳn, ôm choàng vai hẳn. Cơ thể trẻ trung, mềm mại cùng mùi nước hoa thoang thoảng làm mạch máu hẳn chảy rần rật. Hẳn không dám nhúc nhích. Cả đời chưa bao giờ hẳn gặp cảnh này trừ trong cơn mơ.

Chiếc xe chồm lên hụp xuống, đẩy người này vào người kia. Chiếc váy của Frances tốc lên làm lộ làn da trắng nõn của bộ đùi. Pete vội lấy tay đè xuống.

— Ô, cảm ơn anh nhiều, - nàng thì thầm, miệng kề sát tai hẳn.

Chưa tới biển, họ đã nghe thấy tiếng ồn ào sôi động của khu giải trí, tiếng cười nói của khách dạo chơi trên bãi.

Frances kêu lên:

— Người ở đâu ra mà nhiều đến thế?

Pete liếc nhìn tấm kính chiếu hậu nhỏ, thấy chiếc Packard cũ kỹ và mớ tóc hoe của Moe và cái lệnh của Seigel.

Buster cho xe vào bãi đậu, cả bốn người bước xuống và chìm ngập ngay trong đám đông chen lấn ra bãi biển. Frances nắm tay Pete và Buster đi trước với Bunty.

Thình thoảng Pete nhìn ngoái lại sau nhưng không thấy Moe. Hắn mong là họ đã bỏ rơi được gã giết mướn đó.

Sau cùng bốn người ra được đến bờ biển, sững nhìn bãi cát dài ba cây số đen đặc người.

— Ồ, chắc phải tới nửa dân thành phố ra đây là ít, - Buster kêu lên. - Ta đi tắm sau đó đi ăn và dạo chơi trong khu giải trí.

— Anh có mang áo tắm không? - Frances quay sang hỏi Pete.

Hắn lắc đầu:

— Tôi không biết bơi.

Hắn thấy Bunty hơi nhăn mặt và nhún vai. Mặt đỏ văng, hắn biết rằng khi đỏ mặt, vết bớt lại tái đi và mặt càng xấu hơn. Bunty quay mặt đi nhưng Frances không đổi sắc, nói nhanh:

— Không sao. Ta ngồi trên bãi cát xem thiên hạ vui chơi. Tôi cũng không thích tắm.

— Không, xin cô đừng để ý đến tôi. Cô xuống tắm đi, tôi ngồi chờ.

— Burt lãnh nhiệm vụ trông quần áo, - Buster nói. - Ta không ở đây lâu đâu. Nào các nàng tiên, xuống đi.

Buster có mặc quần bơi nên cởi quần áo lạ làng. Pete thèm thường nhìn các bắp thịt và làn da đồng hun của anh ta. Các cô gái đều mặc áo tắm hai mảnh và Pete thấy như ai đập vào ngực khi nhìn Frances. Chiếc áo tắm ôm sát thân hình và chưa bao giờ hắn thấy một cô gái nào có dáng người đẹp như vậy.

Trong lúc sửa lại mũ bơi cho ngay ngắn, nàng cúi xuống hỏi hẩn với giọng bần khoản:

— Anh ngồi một mình không buồn chứ? Tôi cũng muốn ở lại.

—Ồ không sao. Tôi chờ cô.

— Lại đây, Frances, - Bunty nóng nảy kêu to.

Frances mỉm cười với Pete. Hẩn nghĩ lạ thật, một cô gái đẹp như thế mà lại chiều cổ mỉm cười với hẩn. Rồi Frances vội vã chạy theo các bạn.

Pete ngồi yên lặng, hai tay khoanh trên đầu gối, cổ rụt vào vai; nhìn xa dần đôi chân thon mảnh và cái lưng trẻ con thẳng thớm.

— Mà chơi cái điệu gì đấy? - Một giọng nói gắt gỏng vang lên.

Pete cứng người, tim nháy thành thạch, mắt liếc nhìn quanh. Moe đang ngồi xổm trên cát. Pete vội vã nói:

— Thằng kia vừa đến cửa rồi hai con nhỏ ra. Bọn nó tưởng tao là bạn do đó không thể hành động được. Tao đang chờ ở riêng một mình với con nhỏ.

— Mẹ kiếp! Không dò đường đi nước bước trước thì xảy ra như vậy đấy, - Moe cáu kỉnh nói. - Tao đã nói với thằng Louis rồi mà! Bây giờ thì bọn cớm nhào đến nhà con nhỏ là cái chắc. Pete, mà phải làm lẹ lên!

— Ngay giữa đám đông này à? - Pete càu nhàu hỏi.

— Dẫn nó lên đường cái. Mấy cái wagon nhỏ kia là nơi tình tự tốt đấy. Đâm xong mà nhét nó xuống dưới ghế để có thì giờ mà dông.

Pete bỗng thấy nhói trong tim.

— Đồng ý.

— Đừng có làm chuyện ngu ngốc! - giọng Moe trở nên dữ tợn. - Trong tổ chức của chúng ta, nếu mà để sống thì cú đầu của mà là cú chót đấy. Phải hạ con nhỏ, lẹnh đấy! Nếu mà không làm được thì tới tao.

— Tao đã nói “đồng ý” rồi. - Pete trả lời khô khan.

Moe đứng lên đi ra xa. Pete thấy gã khuất trong đám đông nhưng biết rằng gã vẫn trông chừng mình.

Hẩn ngồi dưới nắng, mặt đầy mồ hôi, tim thắt lại. Đây là lần đầu hẩn tự thú nhận mình sẽ không giết Frances. Nàng tốt với hẩn quá. Nhưng nhìn vấn đề như thế thì hẩn biết đời mình đi đến đâu rồi. Phải đổi cả sinh mạng

hắn thôi. Trong tổ chức, không ai bất tuân mà không bị trừng phạt. Có trốn lên trời cũng không thoát.

Thực ra Pete không nghĩ đến bản thân mình mà chỉ lo cứu Frances. Hắn nghĩ, nàng còn quá trẻ, quá xinh và quá tốt bụng, lẽ nào con người khả ái đó lại có thể chết sớm như vậy. Thằng Moe dám táo gan lại gần Frances đâm nàng một nhát giữa đám đông rồi tẩu thoát. Cần phải làm cho Moe tin rằng mình đang lo việc đó.

Cách giải quyết tốt nhất là nói thực cho nàng biết rồi loại Moe. Nếu hắn giết được Moe thì Frances có một hay hai tiếng đồng hồ rời khỏi thành phố trốn đi trước khi tổ chức biết nàng đã thoát.

Chiếc xe cảnh sát sơn đen trắng quanh sang đường Lennox và chậm lại trong khi Conrad nghiêng mình ra ngoài dò số nhà. Anh nói với Bardin đang cầm lái:

— Bên kia đường, cách đây khoảng 10 mét.

Chiếc xe dừng lại trước ngôi nhà bốn tầng. Hai người bước xuống nhìn tòa nhà một lát. Tim Conrad đập mạnh. Khi McCann gọi báo cho anh biết Frances Coleman ở số nhà 35 đường Lennox, anh phải dẫn lòng lắm mới kìm nổi sự nôn nóng trong lúc chờ đợi Bardin lấy xe đưa anh đi.

— Anh sẽ yên tâm ngay thôi. Có dám cá là cô ta không muốn gặp ai không?

— Cứ đi hỏi cô ta thì biết, - Conrad vừa nói vừa đẩy cánh cổng sắt.

Trong khi theo lối đi đến cửa ra vào, Conrad thấy nơi cửa sổ có gì động đậy, một bóng người nấp sau tấm rèm nhưng khi anh quay lại thì hẳn thụt vào mất.

Conrad bấm chuông lâu hai.

Không ai trả lời. Anh gõ lần nữa rồi nhú mào nói:

— Hình như trong nhà không có ai. Làm thế nào đây?

— Lát sau ta trở lại, - Bardin tỉnh bơ nói. - Sáng đẹp trời như thế này mà cô ta ở nhà thì lạ thật.

Hai người bước xuống. Conrad nói:

— Không biết chừng cái gã nơi cửa sổ tầng trệt biết cô ta đi đâu. Hẳn rình ta như thế thì không gì lọt qua mắt hắn được.

— Việc gì mà rối lên. Chiều nay ta quay lại.

Nhưng Conrad đã gõ cửa nơi căn nhà phía phải cửa vào. Một ông già lưng khòm to cao bước ra nhìn họ với đôi mắt màu xanh lục.

— Chào các ông. Tôi giúp được gì các ông không?

— Tôi là Paul Conrad ở Văn phòng Biện lý và đây là thanh tra Bardin. Chúng tôi muốn đến thăm những người thuê ở lầu 2 nhưng không có ai. Cụ có biết lúc nào họ về không?

Ông già rút ra một khăn mùi xoa lụa đỏ và chà lỗ mũi thật kỹ. Trên đôi mắt hiện ra vẻ tò mò.

— Xin mời các ông vào. Mong bỏ qua cho nhà cửa bừa bãi. Các ông hiểu cho, tôi sống một mình.

— Cảm ơn, - Conrad nói.

Khi bước theo ông già khòm, Conrad liếc nhìn Bardin như có ý dặn phải kiên nhẫn. Ông già lấy trên tủ buffet bày hàng chai whisky và khoảng hai mươi cái ly bần, đem ra một chai và bật nút với bàn tay run run.

— Xin các ông chớ tưởng khi xưa tôi cũng thế này. Bà lão nhà tôi vừa mất vài năm nay khiến tôi buồn nhớ vô cùng. - Lão nhìn chai rượu với đôi mắt không hồn. - Xin tự giới thiệu: Tôi là đại tá Neumann. Mời các ông cùng làm một ly với tôi.

— Không, xin cảm ơn đại tá. - Conrad vội nói. - Chúng tôi đang gấp. Cụ có thấy cô Coleman ra đi vào sáng nay không?

Viên đại tá nốc cạn ly và vẫn lè nhè đợi Conrad nhắc lại lần nữa.

— Phải, phải. Họ đi hết cả. Ông chớ tưởng tôi rình mò họ, nhưng mà tôi thấy họ đã ra đi. Họ có bị phiền hà không?

— Không, nhưng tôi mong được gặp cô Coleman.

— Có phải cô tóc nâu không?

Rồi lão tiếp:

— Cảnh sát cần gì cô ta thế, ông Conrad?

— Đại tá có biết họ đi đâu không?

— Họ nói đến khu giải trí. Hình như có một tay bàn chuyện đi tắm.

Conrad nhăn mặt. Anh biết thật khó tìm ra Frances Coleman giữa khu giải trí đông nghẹt người.

— Ông có chắc là không có chuyện gì xảy ra không? - Viên đại tá nhìn vào mặt Conrad. - Cái gã bám đuôi họ không có vẻ tốt lành tẹo nào mà còn có dáng chẳng ra gì.

Conrad vênh tai lên:

— Gã nào thế, đại tá?

— Ông chớ tưởng cả ngày tôi đứng bên cửa sổ đâu, nhưng tình cờ tôi có ở đấy khi họ ra đi và do đó tôi thấy một tên ngồi xe hơi len lén đi theo họ. Hẳn có mái tóc vàng hoe. Trẻ nhưng dáng du đãng thì thấy rõ.

— Cô Coleman đi với ai? - Carlos hỏi cụt ngủn.

— Với bạn, - viên đại tá cầu nhàu vẻ không bằng lòng. - Thằng bé mặc áo sơmi bỏ ngoài quần, giá như nó ở trong đơn vị, tôi sẽ dạy nó cách ăn mặc. Còn con bé Boyd đúng là loại hỗn hào. Lạ làm sao mà bọn con gái không quan tâm đến dáng vẻ bạn trai của chúng. Không thể tưởng được tại sao cô Coleman lại đi chơi với gã có bết trên mặt nhưng đó là một cô bé dễ thương, chắc cô ta thương hại hẳn đấy.

Conrad và Bardin liếc nhìn nhau. Cả hai đều biết mặt Pete Weiner dù chưa bao giờ chộp được hẳn. Họ đều biết hẳn làm việc cho Maurer. Bardin gầm lên:

— Thằng có bết là ai?

Viên đại tá nháy mắt.

— Tôi không biết là ai. Chưa bao giờ thấy, vết bết phía bên phải.

— Người cao dong dỏng có dáng sinh viên phải không? Bardin hỏi.

— Đúng rồi. Không biết chừng hẳn là sinh viên thực thụ đấy.

— Còn tên ngồi trong xe, có phải hiệu Packard, mập lùn, tóc vàng, mặt xanh mét?

— Chắc là vậy. Cái xe thì không biết. Ông biết họ à?

— Ông nói là tên có bết đi cùng bọn cô Coleman à? - Bardin hỏi mà không trả lời câu hỏi của viên đại tá.

— Phải. Họ đến chỗ gara kia lấy một chiếc xe nhỏ. Người tóc vàng ngồi trên xe lái theo.

Conrad thấy lo lắng thực sự. Đúng là Pete Weiner và Moe Gleb. Anh bước vội ra.

— Cảm ơn nhiều. Xin lỗi đã làm rộn đại tá.

— Ở... sao mà gấp vậy? Ông phải giải thích... - viên đại tá la lên làm đổ cả rượu.

Nhưng Conrad đã ra tới đường, có Bardin đi theo. Conrad hỏi cộc lốc:

— Anh thấy chưa? Ta chỉ còn có việc phải lẹ lên mà thôi. Trước hết ta qua gara để họ chỉ cho biết cái xe. Anh tổ chức cứu viện trong lúc tôi đến khu giải trí. Phải cần bốn mươi, năm mươi người. Nhanh lên.

— Trời ơi! - Bardin la lên. - Làm gì mà huy động nhiều người đến thế. Mình tôi và anh là đủ rồi.

— Không nói chơi đâu! - Mắt Conrad tóe lửa. - Con bé lạc giữa năm nghìn người, bị hai thằng khốn của Maurer bám sát. Anh tưởng chúng theo chơi hay sao? Tôi phải cứu cô ta với bất cứ giá nào.

— Ê, chờ tôi một chút! - Hai tay Buster ôm linh kính đủ thứ búp bê, dĩa trái, kẹo hộp - Để tôi tìm chỗ cất đã. Không thể mang theo được đâu.

— Thì cứ ráng mà chơi trò ném vòng đi. Anh tính để đâu? - Bunty vừa nói vừa cười.

— Ta quay lại xe. Rồi sau đó đến chỗ bánh xe đu quay.

Bunty nói:

— Chẳng cần phải đi hết. Hai người đến chỗ bánh xe đu trước đi. Không chắc tôi đã lên đu nhưng đứng dưới nhìn các bạn cũng được.

Tim Pete đập mạnh. Cả tiếng đồng hồ, hăn chờ đợi được tách riêng một mình với Frances và bây giờ dịp ấy đã tới rồi. Hăn nhìn ngoái lại sau. Trước một bàn trò chơi, Moe đứng dựa lưng, nét mặt lầm lì.

Pete biết rằng Moe không thể chờ lâu được nữa. Hăn phải tìm cách kéo Frances tách ra khỏi đám đông và Moe. Hăn nhìn quanh thấy bảng hiệu

đèn.

*MÊ CUNG GƯƠNG QUAY VĨ ĐẠI
CÁC BẠN MUỐN ĐỨNG RIÊNG BIỆT MỘT MÌNH KHÔNG?
XIN MỜI DẠO CHƠI TRONG MÊ CUNG LẠ LÙNG NHẤT THẾ GIAN
NÀY!*

Hắn nói với Buster:

— Các bạn đi phải đến 20 phút mới quay lại. Để chúng tôi thử chui vào cái mê cung này.

Hắn quay sang Frances:

— Cô đi với tôi không? Tôi thích lối chơi này lắm!

— Trời ơi! - Bunty la lên. - Coi chừng lạc cả 3 tiếng đồng hồ đấy!

— Không đâu, - Pete vội vã nói. - Giản dị lắm. Chỉ cần lúc nào cũng quanh về phía bên trái thì chỉ mười phút là ra được. Cô đi không?

Frances gật đầu. Nàng không thích cái trò này lắm nhưng vì thấy Pete nghe theo lời nàng nên nàng muốn chiều ý hắn một lần.

Trong khi Buster và Bunty vệt đám đông người tìm lối đi ra, Pete nhìn lại phía Moe. Tên cướp đang nhìn hai người đi. Pete vội vã quay về phía Frances.

— Ta đi chứ?

Nàng đi theo hắn đến cửa vào mê cung, nắm cánh tay hắn và đột nhiên hỏi:

— Anh biết người đó không?

Pete cứng người:

— Người nào?

— Người lúc nào cũng nhìn anh ấy. Mặc complet đen. Người ấy theo ta suốt cả buổi sáng.

— Thật không? - Pete ráng làm bộ tỉnh táo. - Tôi... Tôi hình như gặp hắn ở đâu đó.

Hai người dắt nhau đến chỗ thu tiền. Hình như đây là chỗ chơi không có ai làm đuôi chờ đợi, cho nên cô thu ngân tỏ vẻ vui sướng khi đưa hai vé ra.

— Quý vị bước vào phía trái. Nếu lạc đường thì bấm chuông, chuông đặt dọc trên đường. Rồi sẽ có người đến tìm quý vị đưa ra.

Pete bước theo Frances đang chờ hắn trước lối vào. Hắn đi dọc theo hành lang dài và ngoái lại phía sau lần cuối. Không thấy Moe đâu cả. Frances đi trước hỏi:

— Làm thế nào bây giờ? Anh không thấy ở đây ngọt thờ à?

— Vào mê cung thì sẽ thấy dễ thờ hơn vì là ở giữa trời. - Pete trấn an.

Họ bỗng thấy trước mặt có hai bức tường cao 4 mét lấp đầy kính. Có hai người đang đi bên cạnh nhau. Kính lấp sao cho khi Frances và Pete bước vào hành lang thứ nhất thì có đến ba mươi, bốn mươi hình bóng họ hiện ra. Frances hoảng hốt đứng dừng lại.

— Tôi không thích thế này đâu. Có nên đi ra không?

— Được rồi - Pete nói và nắm tay nàng. - Ta chỉ đi thẳng tới trước và đến chỗ rẽ thì quanh trái là xong.

Hắn muốn dắt nàng vào giữa mê cung để tránh Moe. Trên đầu họ bầu trời xanh và tiếng ồn chói tai của khu giải trí vang đến tai họ. Hành lang nào cũng giống hành lang nào, cũng hiện ra các hình người của họ.

— Thôi bây giờ ta đi ra. Anh chắc thấy hơi nhàm chán rồi.

Pete đứng lại liếc nhìn sau. Hắn thấy hai mươi khuôn mặt, hai mươi cái bớt mà muốn lộn mửa. Đã đến lúc phải nói sự thực rồi nhưng mới khó khăn làm sao. Thì giờ ít ỏi, Moe có thể xuất hiện vào bất cứ lúc nào. Hắn lên tiếng:

— Tôi đưa cô đến đây để nói một câu chuyện. Chuyện này chắc sẽ làm cô hoảng lên đấy.

Nàng nhìn hắn thật nhanh và hơi sững người:

— Chuyện gì vậy?

— Tôi không phải là Burt Stevens. Tôi là Pete Weiner. Chúng ta có rất ít thời gian. Xin cô lắng nghe tôi nói và nhất là đừng có sợ hãi.

Hắn thấy mặt nàng hiện lên vẻ lo âu và thấy thương nàng.

Frances nhẹ nhàng nói:

— Tôi không hiểu gì cả. Có phải là chuyện đùa không đấy?

— Rất tiếc là chuyện thật. Trước khi nghe, tôi muốn cô biết rằng tôi không làm hại gì cô hết. Cho nên xin cô chớ sợ.

Frances lùi lại một chút.

— Gì thế?

— Tôi có rất ít thì giờ, - hăn khổ tâm cố gắng tìm ra lời diễn tả cho thích hợp. - Chính tôi cũng không biết chuyện ra sao. Tôi chỉ được lệnh làm hại cô. Người đi theo ngoài kia là cùng bọn với tôi. Hăn rất nguy hiểm. Nếu hăn gặp cô một mình, hăn sẽ giết cô ngay. Cách giải quyết duy nhất để cứu cô là tôi phải giết hăn để cô trốn thoát. Cho nên tôi mới dẫn cô vào đây. Bây giờ cô phải theo đúng lời tôi dặn...

Hăn ngừng lời vì thấy mắt nàng đầy vẻ kinh hoàng. Nàng cứ tưởng là đang nói chuyện với người điên. Nàng lùi lại và giơ tay để ngăn không cho hăn bước lại gần.

Pete không nhúc nhích. Hăn cũng biết là nói thật thì nguy hiểm lắm. Hăn nói:

— Chớ sợ, Frances. Tôi xin cô hãy tin nơi tôi. Tôi không điên và không có ý làm hại cô. Cô không tin tôi sao? Không tin thực lòng muốn giúp đỡ cô sao?

— Ông đi đi! - Mặt nàng tái xanh nhưng vẫn giữ được bình tĩnh. - Tôi có thể tự tìm được đường ra. Để mặc tôi.

— Tôi sắp đi đây, - hăn cố sức trấn an nàng. - Nhưng cô phải nghe tôi đã. Người đi theo chúng ta được lệnh phải giết cô. Tôi không hiểu vì cớ gì nhưng tôi có thể ngăn hăn được. Người ta có gửi cho tôi một tấm ảnh của cô để nhận ra cô. Nhìn đây thì cô biết là tôi nói sự thật.

Hăn rút cái bóp đưa ra nhưng chiếc đồng hồ đeo tay đã móc cây cạy đá làm nó rớt xuống dưới chân. Frances cúi xuống và thấy vật giết người. Đôi mắt nàng tròn tròn sợ hãi rồi ngược mắt nhìn lên thấy ánh mắt hoảng hốt của Pete.

Nàng không còn suy tính gì nữa. Đúng là gặp một thằng điên dẫn nàng vào mê cung này để giết. Nàng quay gót chạy nhanh.

— Frances! Xin cô!

Tiếng kêu lo lắng của Pete làm nàng nhanh nhẹn hơn. Nàng phóng mình chạy vụt theo lối hành lang hẹp, gặp một chỗ rẽ liền quay sang phải, mặt cắt không còn giọt máu.

Frances không biết mình chạy như thế trong bao lâu. Hình như loanh quanh thế nào nàng lại vẫn trở về chỗ cũ. Nàng nhắm mắt lại, dựa lưng vào tường lấy hơi thở. Khi mở mắt, nàng thấy mình trong gương, đầu tóc rối bời, mắt trợn trừng. Nàng không biết có nên kêu cứu không nhưng rồi lại sợ Pete ở gần đâu đó nên quyết định từ từ lần lối ra. Đi một đoạn ngắn nàng có cảm giác như có kẻ theo dõi nên ngoái lại nhìn phía sau.

Ở đầu hành lang có cái gì nhúc nhích. Tim như ngừng đập rồi lại đánh loạn xạ. Nàng toan chạy thì chợt cái bóng cũng nhúc nhích. Thì ra đó là bóng nàng ở tấm gương đằng xa. Nàng bước tới gặp một lối cụt nên quay trở lại. Lại có gì động đậy nữa ở đầu hành lang nhưng nhớ mình bị lầm lẫn trước nên nàng cứ an tâm bước tới. Bỗng nhiên nàng thấy lạnh người. Cái bóng phía trước có những cử động khác nàng. Nàng dừng lại nhìn thẳng trước mặt.

Một người đàn ông nhỏ con mập phè mặc complet đen đang nhìn nàng. Khẩu súng lấp lánh trên tay.

Đó là tên giết mướn Moe.

CHƯƠNG 5

Conrad mất đến hai mươi phút lùng tìm chiếc xe thể thao ba chỗ ngồi trong hàng đông bãi đậu xe bên cạnh bờ biển. Đang lúc tuyệt vọng anh nghe tiếng còi hụ của xe cảnh sát với Bardin và toán tăng việu đã đến.

Chiếc xe dừng lại rồi Bardin nhảy xuống.

— Sao, tìm được chưa?

— Hỏi chơi! Hàng vạn chiếc xe như thế này làm sao tìm được ra nhanh thế? Tất cả mọi người phải cùng đi tìm một lượt. Có người tiếp không?

— Còn hai toán sau chúng ta. Ông cảnh sát trưởng chắc sẽ la om sòm vì tôi huy động hết cả toán dự bị.

— Nếu cô gái bị giết thì chính ông Biệu lý sẽ la om sòm với lão McCann đấy. Rồi, bắt đầu làm việc thôi.

— Ê! Khoan đã. - Bardin nắm tay Conrad. - Nhìn xem ai kia.

Một thanh niên cao to, tóc cắt ngắn, mặc sơmi đỏ bỏ ngoài quần bước tới, hai tay ôm đầy búp bê, chậu hộp kẹo, đủ thứ... Một cô gái tóc vàng mặc áo dài trắng đi bên cạnh.

— Có phải hai người kia không?

— Trong vùng này có cả hàng ngàn người ăn mặc như thế. Nhưng ta cũng thử hỏi xem.

Anh tiến lại Buster Walker.

— Anh từ đường Lennex đến phải không?

— Ở, phải. Nhưng sao ông biết?

Conrad nhìn Bunty.

— Còn cô là cô Boyd?

— Phải, - Bunty nghẹn người trả lời.

Conrad ra dấu Bardin lại gần.

— Họ đấy. Anh lo cho họ đi.

Bardin lớn tiếng nói:

- Tôi là thanh tra Bardin. Cô Coleman đâu?
- Frances à? - Buster há hốc miệng hỏi. - Có gì cần cô ta thế?
- Trả lời nhanh, nhanh lên. - Bardin rống tướng lên.
- Chúng tôi để cô ấy trong khu vui chơi.
- Một mình à?
- Không, với Burt.
- Burt... gì?
- Burt Stevens. Gì thế?

Conrad chen vào:

- Có phải tên Stevents có cái bớt trên mặt không?
- Đúng rồi, phía phải nơi mặt.
- Anh có chắc đó là Stevens không?
- Anh ta bảo thế. Có chuyện gì không?
- Nhưng anh không chắc phải không?

— Không. - Bunty xen vào. - Lúc mới gặp anh ta, tôi thấy hơi kỳ kỳ. Các ông hiểu cho, chúng tôi phải ra tắm biển: Frankie, Buster, Terry Lancing và tôi. Terry gọi điện thoại cho biết anh ta không đến được nhưng sẽ nhờ anh bạn Burt đến thay và người kia đến. Hẳn nhận rằng hẳn là Burt Stevens.

- Các người bỏ cô Coleman ở đâu?
- Họ đi chơi một vòng trong mê cung.
- Mê cung nào?

— Mê cung bằng gương. Ở đầu đường phía gần vòng đu quay lớn. Tôi mong các ông cho biết có chuyện gì xảy ra?

— Tôi không có thì giờ. - Conrad trả lời cụt ngắn. - Hai người đứng ở đây. Có thể chúng tôi cần đến các người. - Anh quay sang Bardin. - Ta đi.

Anh gạt đám đông chạy tới trước. Bardin còn nán lại ra lệnh:

— Vây hết mê cung. Không cho ai ra cả. Các anh biết phải đối phó với tên nào rồi. Coi chừng Moe. Nhất định hẳn sẽ liều lĩnh bắn để thoát đây.

Rồi ông quay gót chạy theo Conrad để lại Buster và Bunty sững sờ nhìn nhau.

Ánh sáng mặt trời lấp lánh trên nòng súng của Moe.

Trong một thoáng, Frances sợ đến chết khiếp khi nhìn thấy Moe. Linh tính cho nàng biết phải đương đầu với một tên giết mướn nhà nghề và gã sắp ra tay. Nàng tung người chạy. Moe bóp cò. Tiếng nổ vang như một trái bom. Frances rú lên khi nhìn thấy gương vỡ loảng xoảng bay tung lên.

Nàng chạy vào khúc quanh, nghe có tiếng chân đuổi theo phía sau. Nàng ngã quỵ xuống thì vừa vặn gã bắn phát thứ hai. Frances lấy hai tay ôm lấy mặt chạy bất kể trời trăng.

Moe đứng sững trước đồng kính vỡ chông chát. Gã biết rằng không thể để lâu hơn được nữa. Hắn ngược nhìn bóng người mặc áo xanh chạy trốn trước mặt, nhắm kỹ vào giữa hai vai, tay xiết mạnh cò, tin chắc lần này không thể trật được.

Lúc đó gã nghe một cú đập mạnh vào vai cùng lúc một tiếng nổ vang lên. Bàn tay nắm khẩu súng hơi trật nhẹ, phát ra tiếng đạn. Gã loạng choạng ngược nhìn lên.

Một người đứng nơi đầu một bức tường tay cầm súng. Moe nhận ra viên chánh điều tra của văn phòng Biện lý. Hắn nằm nhoài xuống đất để tránh viên đạn thứ hai. Máu chảy ròng ròng dọc cánh tay ra đến đầu ngón. Gã nhìn về phía trước nhưng cô gái đã mất hút. Gã gầm gừ tức giận.

Conrad đứng cách gã khoảng mười lăm mét, cách hai hành lang nhưng anh biết gã còn ở đấy.

Một tá cảnh sát viên leo tường và bao vây mê cung. Conrad chỉ về phía Moe.

— Nó còn ở đấy.

Moe nhòm dậy bắn vào Conrad. Theo linh tính, Conrad nghiêng mình tránh đạn và mất thăng bằng té nhào trong hành lang.

Các anh cớm đặt thanh ngang qua hành lang rồi khi đã qua liền rút đi. Khi đến chỗ Moe thì gã biến mất. Một vết máu còn lại chứng tỏ gã đã bị thương. Một cảnh sát ngồi trên tường hỏi Conrad.

— Có bị thương không sếp?

— Không, không sao. Tôi ở đây. Các anh cố gắng trực hẩn ra và báo cho tôi biết. Gặp cô gái cũng báo ngay. Thôi lẹ lên.

Trong hành lang bên cạnh, Moe nhìn người cảnh sát lom khom đi trên bờ tường, gã giơ súng nhắm vào đầu anh ta. Một tiếng nổ, người cảnh sát chới với, giơ hai tay lên trời, rơi xuống lối đi song song với lối của Moe. Moe nắm chặt cánh tay bị thương, cảm cố chạy. Nhìn vào một tấm gương, gã thấy một bóng xanh. Cô gái đang ở ngã rẽ gần đấy và nhìn quanh quần không biết nên chạy theo lối nào. Moe đổi súng sang tay trái, nhắm vào ngực cô. Khẩu súng rung rung trong tay gã. Bỗng có tiếng loa vang lên:

“Cô Coleman! Cô Coleman! Chú ý! Cảnh sát đang tìm cô! Cô hãy la lên để chúng tôi biết cô ở đâu, Phải coi chừng! Cần nhìn về hai phía! Tên sát nhân vẫn còn luẩn quẩn trong đó...”

Frances thở một hơi dài, vừa nhẹ mình vừa sợ hãi. Nàng nhìn sang hai bên rồi tim như muốn bật ra khỏi lồng ngực khi thấy một bóng đen cách khoảng hai mươi mét, khẩu súng nhắm vào người nàng. Nàng nhắm mắt lại và rú lên. Tiếng nổ như xé tai, nàng cảm thấy buốt nơi tay và gục xuống. Moe nhìn thấy nàng ngã lăn, ánh mắt đăc thẳng. Gã nghe có tiếng bước chân nhưng vẫn cứ bắn. Viên đạn trúng vào tấm gương cách trên tấm thân nàng chỉ chừng ba hay bốn centimètres.

Tiếng bước chân chạy lại gần và Moe quay mình lại. Conrad dừng lại nơi đầu hành lang. Anh vừa kịp thấy Moe quì gối, súng giơ cao và phía sau gã là xác một cô gái mặc áo xanh.

Moe bấm cò, Conrad nhảy lùi về phía sau. Kính vỡ tung bắn vào mặt. Anh nằm dài xuống. Moe thấy anh giơ súng lên. Hai phát nổ cùng một lúc. Viên đạn của Moe chỉ xuyên qua mũ Conrad. Thật may cho anh chàng thám tử. Moe buông súng lăn ra.

Hai viên thanh tra vụt xuất hiện và nhảy đến bên anh.

— Cẩn thận đấy, - Conrad nói và tiến lên trong hành lang.

Nhưng Moe không còn cục cựa được nữa. Một anh cớm lật gã lên. Gương mặt tên giết người giật giật vài cái vì đau đớn và sợ hãi. Hai mắt nhìn lên trời xanh. Lúc Conrad đến xem, hàm răng gã khép lại và từ trong cổ họng thoát ra hơi thở cuối cùng.

Dolorès ngồi trên trường trên ghế cao, thân hình đỏ bừng vì loạt xoa bóp vừa xong. Ắ tĩ mĩ ngồi chùi từng cái móng chân. Ắ vừa mới bơi xong và theo thói quen tắm lại nước ngọt để rửa sạch muối biển. Ắ có vẻ suy nghĩ tợn và mất vẻ vui tươi ngày thường.

Một giờ trước, Jack Maurer đã nói thẳng mục đích của chuyến đi du thuyền đến một nơi nào đó, không hẳn có thể trở về trong ba tuần hay một tháng. Ắ nghĩ rằng Maurer ra đi là theo lời khuyến cáo của Abe về vụ June Arnot. Ắ biết chuyện dan díu của lão với June ngay từ đầu và cảm thấy ảnh hưởng của ả với lão càng ngày càng xấu đi nên lo sợ cho địa vị của mình. Cái chết của June không làm ả yên tâm vì không có cô June này thì có cô June khác. Việc giết June còn làm Dolorès hoảng hốt thực sự. Đó là một lời cảnh cáo. Maurer lúc trở về sẽ không còn cần đến chuyện ly dị mà chỉ cần giết ả là gọn. Do đó phải tạo cơ hội thoát ra khi Maurer ra đi.

Ắ mặc áo vào đi về phía quầy rượu. Abe Gollowitz ngồi trên ghế cao, nhâm nhi ly martini. Lão là hy vọng độc nhất của ả. Ắ thấy lợm giọng một chút. Ắ chỉ có thể núp sau mấy lão già bụng phệ vì chỉ lũ ấy mới có quyền và có tiền cho ả tiêu xài. Ôi! Giá như Abe có vóc dáng như chàng Seigel hấp dẫn đẹp trai, mạnh khỏe kia. Có lúc ả muốn thử bắt bồ với Seigel nhưng rồi lại không dám.

Dolorès nhìn Gollowitz. Ắ biết lão chỉ chờ ngày thay thế Maurer. Nhưng liệu lão có đủ mạnh để bao bọc ả không? Ắ tiến lại với nụ cười khiêu gợi.

— Chào Abe! Sao, Jack đi rồi à?

Lão cuống quít nháy xuống ghế, gương mặt bừng sáng.

— Phải, anh ấy đi rồi. (Ánh mắt lão như muốn lột trường ả). Chà, thân hình cô thật tuyệt mỹ. Tôi không biết ca tụng làm sao cho xứng đáng đây.

Dolorès nhún vai, leo lên chiếc ghế cao bên cạnh.

— Tôi cũng không biết. Nhưng Jack không chú ý đến điều đó đâu Abe ạ.

Lão thốt ra tiếng càu nhàu.

— Jack không biết gì về cái đẹp cả.

— Này Abe! Jack gặp chuyện rắc rối phải không?

— Không, không có gì đâu. Anh ấy bỗng nhiên...

— Abe, xin anh. Tôi chỉ tin cậy có mình anh thôi. Có phải Jack bị vướng không...?

Gollowitz liếc nhìn về phía sau xem có ai không.

— Anh ấy có thể bị rắc rối. Chúng tôi nghĩ tốt hơn là anh ấy nên tránh mặt một thời gian.

— Về chuyện June à?

Gollowitz ngáp ngừng rồi gật đầu.

— Tổ chức nghĩ sao hả Abe? Có phải Jack đến lúc tàn đời rồi không?

— Này Dolly, tốt hơn là đừng nói, nhưng vì cô cứ muốn biết nên tôi phải trả lời là tôi không biết gì hết. Anh ấy đã không điều hành công việc của tổ chức mấy tháng nay rồi. Lại còn có ý định buông hết nữa chứ.

Dolorès không biết chuyện này nhưng cố giấu sự ngạc nhiên. À biết rằng nếu bỏ qua cơ hội này thì không còn lúc nào thoát khỏi tay Maurer nữa. À hạ giọng:

— Nếu Jack có bề gì thì anh thay quyền phải không?

Gollowitz biết ả đã đề cập đến chỗ nguy hiểm nên nói lửng lơ:

— Tất cả là còn tùy nơi tổ chức... Có lẽ họ kiếm được người khác.

— Nếu thế thì lạ đấy. - Rồi ả vụt ngược mắt nhìn lên, nét nhìn mời mọc - Abe, nếu anh thay thế, anh sẽ nghĩ đến tôi chứ?

— Dolly, đến lúc đó thì cô không có gì phải lo sợ nữa hết.

Ả nhìn lão với đôi mắt biết ơn. À biết mình thắng rồi. Gollowitz cố dấn ý muốn nắm tay ả.

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Người hầu bàn cầm ống nghe và đặt xuống, quay sang Gollowitz:

— Thưa ông Gollowitz, ông Seigel muốn gặp ông trong văn phòng ông ấy. Gấp lắm.

Gollowitz càu nhàu. Thắng cha Seigel không làm nổi việc một mình.

Seigel đang đi qua đi lại trong phòng. Mặt hấn tái mét chảy dài xuống như mớ giẻ rách và sặc sụa mùi whisky. Hấn thăm thì:

— Chúng giữ được con nhỏ rồi!

— Sao? Ai?

— Bọn cớm! Hai thằng chó chết kia làm hư việc hết.

Gollowitz thấy lạnh buốt sống lưng. Hay thật! Vừa mới tạm nắm quyền trong tay là mọi thứ đổ nhào hết. Tổ chức sẽ cho là lão bất lực, không để lão thay thế Maurer nữa. Lão gầm lên:

— Jack đã bảo anh hạ nó mà! Nó còn sống sao?

Seigel lùi lại. Hãn chưa bao giờ thấy Gollowitz như thế cả.

— Hai thằng ngu ngốc đó đưa con nhỏ vào mê cung trong khu giải trí. Chắc có đứa nào to nhỏ với bọn cớm nên bọn họ đến trước khi hai gã kia hạ con nhỏ. Moe đã bị giết.

— Cảnh sát giữ được con nhỏ? Sau khi anh đã nghe Maurer ra lệnh rồi à? Anh không nghe McCann nói gì sao? Trời ơi! Sao mà anh ngu ngốc đến thế!

— Tôi đã báo trước với ông Maurer. Không có thì giờ dò đường đi nước bước thì gặp tai vạ như thế đấy. Người đông quá. Hai thằng kia không thể nào đến sát nó được.

— Câm mồm! - Gollowitz la lên. - Cái kiểu bào chữa mất tinh thần đó không được đâu. Maurer đã ra lệnh và anh không tuân lệnh đó.

— Gleb và Weiner lãnh nhiệm vụ giết con nhỏ, - Seigel chữa lại, mặt trắng bệch như vôi.

— Và anh là người chịu trách nhiệm? Anh tính làm gì đây? Tìm lại nó đi! Xoay sở làm sao thì làm nhưng phải nhanh lên.

— Con nhỏ đang ở trong tay Biện lý. Đó là nơi độc nhất mà ta không thể đến được.

Gollowitz cố sức kìm cơn tức giận. Maurer chưa bao giờ gặp tình cảnh này.

— Nếu con nhỏ thấy Jack ở nhà June Arnot thì ta tiêu rồi. Tổ chức tan vỡ hết.

— Phải ngăn nó nói. - Seigel gợi ý. - Có lẽ lão McCann lo được.

Gollowitz nhăn mặt.

— McCann à? Không! Ta phải tự lo lấy. Con nhỏ hiện ở đâu?

— Chúng mang nó về ở nơi nào đó trong Tòa biện lý.

Gollowitz suy nghĩ rồi ngẩng đầu lên.

— Anh nói Gleb bị hạ? Còn Weiner thì sao?

— Tôi không biết. Hẳn biến mất tiêu.

Gollowitz xanh mặt chồm tới:

— Anh không biết à?

— Nó sắp trở về đây. Nhưng để rồi nó biết tay tôi.

— Khốn nạn! - Gollowitz gầm lên. - Con nhỏ sẽ tả hình dạng nó, một thằng đui cũng thấy cái bớt trên mặt nó. Nếu thằng khốn nạn đó nói ra là ta tiêu. Hiểu chưa? Con nhỏ chỉ là một nhân chứng. Còn Weiner sẽ phải lo cứu mạng nó. Nó sẽ khai hết. Phải tìm cách bịt miệng nó lại. Huy động tất cả các tay súng. Anh cũng đích thân đi tìm đi.

Seigel hiểu là lão luật sư có lý, hẳn lấy từ học bàn ra khẩu 45.

— Tôi sẽ tóm được nó.

Conrad chưa bao giờ thấy ông Biện lý hoang mang đến thế. Anh vừa thuật lại về cái chết của Moe và việc tìm ra Frances Coleman. Forest hỏi:

— Cô ta bây giờ ở đâu?

— Trên lầu 10. Cô Fielding và một cô y tá ở chung với cô. Jackson và Morris giữ cửa. Ba cảnh sát trông chừng thang máy. Tạm thời cô ta không còn lo gì cả.

— Cô ta có bị thương không?

— Sợ hãi nhiều hơn là bị thương. Chỉ có một mảnh kính cắt nơi cánh tay.

— Khi nào anh có thể hỏi cô ta?

— Sau khi cô ấy nghỉ ngơi.

— Được rồi. Còn Weiner?

— Ai nấy đều lo tóm Gleb nên để hẳn thoát. Cảnh sát đang truy tìm.

— Phải tìm ra hẳn trước bọn Maurer, - Forest nghiêm khắc nói. - Paul ạ, nếu nó khai thì ta sẽ tóm hết được cả băng. Tôi sẽ gỡ cho nó.

— Nó có cái bớt trên mặt thì không thể đi xa được đâu. Radio đã thông báo nhân dạng của hắn giữa chương trình phát thanh và yêu cầu mọi người cảnh báo cho ta biết tức khắc.

Máy nội đàm reo lên. Forest cầm máy nghe rồi lâu bầu và lại có dáng thỏa mãn.

— Ta đã quậy lên được chút gì rồi. Maurer đã trốn trên du thuyền hai giờ trước đây. Đi đâu không biết. Giá như mà cô gái ấy thấy được một chút gì.

— Chắc ta cũng sẽ biết, - Conrad trả lời mà bản thân cũng không tìm được nôn nóng. - Ông muốn tự mình hỏi cô ta không?

— Thôi anh làm đi. Chuyện này anh khéo hơn tôi.

Conrad bước lên lầu. Nơi đầu hành lang, Jackson và Morris mỗi người ngồi một ghế giữ cửa, ôm khẩu tiêu liên trong lòng. Conrad không muốn có sơ hở nào hết. Frances là nhân chứng quá quan trọng nên băng Maurer cố công tìm mọi cách để khử nàng. Anh hỏi Jackson:

— Có gì lạ không?

— Êm hết. Thầy thuốc vừa ở đây ra.

Conrad gõ cửa, Madge ra mở.

— Đừng bắt cô ấy nói nhiều, cần để cô ta nghỉ ngơi.

— Không lâu đâu, - Conrad nói.

Frances nom xanh xao, nằm dài trên trường kỷ ngược nhìn Conrad với vẻ lo âu.

Conrad thấy cổ họng như khô lại. Khuôn mặt nàng trên tấm hình đã hợp hồn anh. Anh biết mình đã yêu nàng rồi. Kỳ lạ thật vì anh chưa hề trao đổi với nàng lời nào. Anh đứng lạng một lát không tìm ra được ý tưởng nào hết.

— Cô Fielding chắc có báo cho cô biết tôi muốn gặp cô. Tôi là Conrad chánh điều tra viên của tòa biện lý. Sức khỏe cô đã khá chưa, cô Coleman?

— Tôi... tôi đã khá rồi, Cảm ơn. - Nàng nói giọng thật nhỏ. - Tôi muốn về nhà.

— Chúng ta sẽ xem xét việc này sau. - Anh nói trấn an. - Tôi muốn hỏi cô một vài điều. - Anh kéo ghế đến ngồi bên cạnh. - Tôi không nán lại lâu

đâu. Cô cần phải nghỉ ngơi.

— Không cần. Tôi chỉ muốn về nhà ngay.

— Cô Coleman, cô có bà con họ hàng nào không? Có ai để chúng tôi báo tin không?

Frances vụt quay mặt đi.

— Tôi không có ai hết.

Conrad hiểu ngay là cuộc nói chuyện tiến hành không dễ dàng gì.

— Cô Coleman, vào tối ngày mùng 9, lúc 7 giờ cô có đến thăm cô Arnot?

— Vâng.

— Cô có thể cho tôi biết lý do vì sao cô đến đấy không?

Nàng hơi đỏ mặt và nhìn quanh quất như muốn tìm một biện pháp gì để trốn chạy.

— Thôi được, bỏ qua vấn đề này. Thế cô có gặp cô Arnot không?

— Có.

— Cô ở lại với cô ấy trong bao nhiêu lâu?

— Khoảng 5 phút. Không hơn.

— Cô biết vì sao tôi hỏi cô những câu hỏi ấy không? - Conrad nhẹ nhàng nói, mắt nhìn thẳng vào mặt nàng.

— Tôi... tôi đoán là vì cái chết của cô Arnot.

— Đúng rồi. Cô ấy bị ám sát.

Conrad thấy Frances giật mình và mím chặt môi.

— Sau khi từ biệt cô Arnot, cô làm gì?

— Thì tôi rời khỏi nhà.

— Cô có đi theo đường ra cổng không?

— Có.

Conrad rút khăn mùi xoa lau tay. Câu hỏi tiếp theo sẽ quyết định số phận của Maurer.

— Trong khi cô ở trang viên, cô có thấy ai khác ngoài người gác cổng và cô Arnot không?

— Tôi... chắc là không.

Nàng nhìn chăm chăm vào những hình vẽ trên tấm chăn đắp.

— Này cô Coleman! Câu này hệ trọng vô cùng. Tôi xin cô suy nghĩ kỹ trước khi trả lời. Cô biết cô Arnot bị giết ngày 9, sau khi cô đến thăm ít phút. Tôi hy vọng cô nhìn thấy bọn sát nhân. Như vậy có chắc là cô không thấy người nào khác không?

Một khoảng im lặng kéo dài thật lâu. Conrad nhận thấy nàng run người lên dưới lớp chăn. Rồi nàng nói:

— Chắc!

— Cô không thấy ai hết?

— Không.

Nếu Frances nhìn thẳng vào mặt anh mà trả lời như vậy thì anh tin ngay. Đằng này nàng cứ nhìn tăm chăn đắp trong khi tay nắm chặt lại. Anh dịu dàng hỏi:

— Cô đi đến gặp cô Arnot bằng xe hơi phải không?

Nàng lạ lùng ngược mắt nhìn lên. Conrad thấy rõ ràng là nàng đang tự hỏi anh giương cái bẫy gì đây.

— Không... Tôi đi bộ.

— Khi ra khỏi “Ngõ Cụt”, cô thấy ai trên đường phía biển không? Một cái xe chẳng hạn?

— Không, không có gì hết.

— Thế mà đó là con đường kẻ sát nhân đi, - anh kiên nhẫn giải thích. - Vì chỉ có thể đến “Ngõ Cụt” bằng phía đường cái thôi. Thật lạ là khoảng 15 phút lúc cô Arnot bị giết, cô lại không thấy ai hết.

Mặt nàng trông càng tái hơn và cứ nhìn ra cửa mong có ai đến làm gián đoạn cuộc thẩm vấn này. Tuy biết rằng nàng nói dối nhưng Conrad thấy thương cảm hơn và phải cố gắng lắm mới tiếp tục làm nhiệm vụ thẩm vấn nàng.

— Khi nói chuyện với cô Arnot, cô ấy có nói với cô là đang chờ ai không?

Càng lúc Frances lại càng run rẩy hơn. Tiếng nói gần như tắt đi.

— Tôi không biết gì hết về những chuyện này. Tôi van ông, xin ông chớ hỏi nữa. Tôi... tôi thấy không được khỏe. Tôi muốn về nhà.

— Cô Coleman, tôi hiểu cô. Xin lỗi tôi đã làm rộn cô. Xin cô ngủ một lát. Ngày mai ta nói chuyện lại.

— Nhưng tôi không muốn nói, - nàng chột rú lên. - Tôi chỉ muốn được yên. Tôi không thể ngủ, tôi muốn về nhà.

— Thật tiếc là cô phải ở lại đến ngày mai, - Conrad nói. - Một tên giết người còn trốn thoát. Chúng tôi không thể để cô về chường nào chưa tóm được hẳn.

— Nhưng hẳn không làm hại gì tôi cả. - Nàng chồm dậy la lớn. - Hẳn đã nói là tôi tin hẳn. Các ông không có quyền giữ tôi ở đây.

Rồi Frances tung tấm chăn gượng dậy.

— Tôi không muốn ở lại đây! Các ông không có quyền buộc tôi ở lại.

Conrad thấy mặt nàng trắng bệch, mắt quay tròn. Anh nhẩy chồm tới vừa kịp ôm nàng đang ngất đi.

Quán rượu lão Sam đối diện với biển là nơi lui tới của dân bến tàu, thủy thủ và gái làng chơi. Quán có một phòng dài trần thấp có thể cho khách hàng ngồi uống và nói chuyện mà không ai thấy, không ai quấy rầy.

Pete Weiner ngồi tận trong cùng, nơi nhìn được ra cửa. Một chai scotch trên bàn và cái gạt tàn thuốc lá đầy tràn. Pete thấy lạnh buốt, tim thắt lại. Ở bên Frances, hẳn còn có can đảm nhưng bây giờ sự hoảng sợ làm người hẳn tê liệt không còn biết xử sự ra sao. Hẳn rút vài tờ bạc ra đếm. Mười lăm đôla và vài xu. Hẳn không có xe hơi. Nhà ga chắc bị canh chừng. Hẳn mong tìm được một chỗ ẩn trong vài ngày. Nhưng không có tiền khó mà làm gì được.

Hẳn chột nghĩ đến Frances. Hẳn chạy theo nàng nhưng lạc mất và tìm được lối ra, đi lẫn vào đám đông người tò mò đứng nhìn cảnh sát bao vây mê cung. Pete nghe tiếng súng nổ, tin rằng Moe đã giết Frances nhưng sau đó lại thấy xe cứu thương chở xác Moe và cảnh sát dẫn Frances đi. Bây giờ hẳn chỉ còn lo cho thân hẳn.

Hắn rời khu giải trí thật nhanh vì biết rằng những tên giết người của Jack Maurer thế nào cũng đuổi theo nên hắn tạm nấp trong quán Sam. Hắn biết mình chỉ còn sống thêm vài giờ nữa thôi. Ló mặt ra đường là ăn đất ngay. Hắn biết rõ lắm. Một chiếc xe hơi chạy vụt ngang qua, một tràng đạn bắn hắn đổ gục. Nhưng hắn lại không thể ngồi đây suốt ngày.

Một bóng người nghiêng xuống bàn, tìm hắn muốn tung ra. Hắn ngược mắt nhìn lên: Một phụ nữ trẻ đang mỉm cười với hắn. Cô ta chống tay hỏi:

— Chào Mắt Đổ Lửa, anh muốn có bạn vui chơi tí chút không?

Hắn nhìn cô trừng trừng, cố nén xúc động. Cô ta tiếp:

— Nhà tôi ở gần đây thôi. Nào vui chơi một chút giải sầu đi.

Pete nghĩ đến cách giải quyết hay ho mà cô ta vô tình vạch ra. Vào nhà rồi, hắn sẽ giữ cô ta lại chờ cho đến đêm xuống. Nhưng rời quán lúc này có nên không? Ở gần đây là bao xa? Vài mét hay vài trăm mét? Hắn hỏi:

— Em ở đâu?

— Bên kia đường, cưng à, - cô gái trả lời. - Ở một góc đường thôi. Anh đến chứ?

— Tốt. - Rồi hắn đứng dậy trả tiền.

Hắn bước nhanh qua quán, cô gái đeo cứng lấy hắn, cười:

— Anh có vẻ đang hoảng hốt đấy. Hay đây là lần đầu tiên của anh?

Hắn không buồn trả lời. Ra ngoài nắng chói chang, hắn thấy như mình trần truồng, ai làm gì cũng được. Hắn lo lắng nhìn mặt từng người trong đám đông, sợ gặp một dáng người quen.

— Ta đi đâu đây?

— Đây này. Chắc anh hài lòng chứ?

Cô kéo hắn ra khỏi bờ biển đi vào một con đường nhỏ hai bên nhà cửa lụp xụp. Hắn theo cô vào một hành lang tối mờ mờ và thở phào nhẹ nhõm khi khóa xong cửa lại. Lên lầu 2 cô dừng lại trước một cánh cửa.

— Đây rồi.Ồ! Con mẹ thuê dọn dẹp nhà cửa chi mà ngốc lạ. Mụ khóa cửa mất rồi. Cưng đợi một lát đi. Em xuống nhà lấy chìa khóa dự phòng giấu ở hộp thư nhé.

Pete rút khăn mùi xoa lau gáy, lấy thuốc hút rồi ra lan can nhìn xuống phòng chờ. Cô gái đã đến dưới nhà rồi. Cô dừng lại và ngược mắt nhìn lên.

Pete cảm thấy một nỗi hoảng sợ mơ hồ khi đọc trong mắt cô gái một nỗi kinh hoàng chết chóc. Hắn vụt hiểu ngay là mình đã chui đầu vào bẫy. Bọn giết người không thể đến quán Sam để giết hắn, nên phải mượn cô gái làm trung gian đưa hắn đến nơi không có nhân chứng.

Hắn nghe có tiếng chìa khóa vặn sau lưng vội vàng thọc tay vào túi. Hắn quay lại vừa vặn thấy cửa mờ từ từ. Không chần chừ một giây, hắn nhảy sang phải và bắn về phía trên tay nắm. Viên đạn làm tung các miếng gỗ lớn. Có tiếng lạch nhạch rồi tiếng thân người đổ ập sau cánh cửa.

Hắn phóng xuống cầu thang ra phòng chờ ào ào như một chiếc xe lu. Cô gái tròn mắt khiếp hãi nép mình bên tường tay ấp ngực, rú lên. Hắn phóng ra cửa nhưng dừng phắt lại vì thấy hai gã đang bước vào. Đó là Goetz và Conforti, hai tay giết người đáng sợ nhất trong băng Maurer. Hắn lùi lại, ruột đau thắt, chạy vào khu phòng chờ.

Hắn chộp được cô gái trong lúc cô này định phóng lên cầu thang. Hắn nắm vai cô, xoay lưng lại làm bia đỡ đạn và đi giật lùi vào hành lang.

— Đứng la! Không thì tao giết. Có lối ra phía sau không?

Cô ta giãy giụa nhưng nhận ngay một báng súng vào vai.

— Tao nhắc lại, có lối ra phía sau không?

— Có.

Cửa mở ra. Goetz nhảy vào phòng chờ. Pete bóp cò. Cô gái rú lên vì thấy lửa nóng bên mang tai. Goetz quỵ xuống, gương mặt đen xạm của gã nhăn nhó vì đau đớn.

— Đứng bắn! - Cô gái la lên khi thấy Goetz cố gượng nâng khẩu 45 lên.

Pete vẫn tiếp tục đi giật lùi kéo theo cô gái. Hắn thấy Goetz nhắm về hướng hắn, hắn vội cúi đầu xuống, hoàn toàn núp sau người cô gái.

Lưng Pete chạm một cánh cửa, hắn còn bắn thêm một phát nữa làm mũ Goetz văng ra. Goetz bóp cò ba lần. Các viên đạn ghim vào người cô gái và Pete thấy thân hình cô gái giật giật ba lần. Cô gái ưỡn người, tuột khỏi tay hắn rồi lăn xuống bất động. Pete lần mò tìm ra tay nắm mở cửa ra.

Conforti lúc này đã vào hắn trong phòng chờ. Gã vừa giơ súng lên thì Pete bắn ngay. Không cần biết viên đạn trúng vào đâu, hắn cầm đầu chạy qua một cổng gỗ vào một con hẻm.

Pete lẩn vào một đám đông trên lề đường và giấu súng vào trong áo. Hắn đứng lại thở dốc. Thấy một taxi, hắn rổi rít vẫy. Chiếc xe ghé lại.

— Đến khu giải trí!

Và hắn giật mạnh cánh cửa. Nhưng sau lưng, hai bàn tay đã nắm chặt người hắn. Hai cảnh sát viên vây quanh.

— Đứng im! Weiner, chúng tao bắt mày. Jack tước súng nó đi. Ta dùng taxi đưa hắn về cơ quan. Nhanh lên.

Pete liếc mắt thấy một chiếc xe to đen đâm thẳng đến. Hắn la lên:

— Coi chừng!

Hắn vùng ra khỏi tay người cảnh sát, tung mình nằm rạp xuống sàn. Tiếng lạch tạch liên thanh nổi lên trên tiếng ồn ào xe cộ. Chiếc taxi rung mạnh dưới làn đạn. Một cảnh sát viên bị trúng ngay giữa mặt, cái đầu chỉ còn là một đồng máu và xương nát bấy.

Người cảnh sát thứ hai cũng kịp nằm đè lên người Pete. Thiên hạ chạy toán loạn, miệng la hét ầm ĩ, nhiều người bị thương nằm la liệt trên lề đường. Chiếc xe đen phóng mất dạng. Người cảnh sát đứng dậy miệng rít lên:

— Khốn nạn! Bọn khốn nạn!

Anh ta kéo Pete ra khỏi taxi đẩy vào một tiệm:

— Mày vào đây và ngồi yên!

Pete bị nhét vào ngòai giữa hai quầy hàng và người cảnh sát đứng trấn ngay cạnh hắn tay lăm lăm khẩu súng.

Chiếc xe đen quay lại tấn công lần thứ hai. Người đi đường chạy tán loạn vào trong các nhà. Xe hơi leo lên lề để tránh chiếc xe đen phóng ngay giữa đường. Pete kêu lên:

— Coi chừng! - Và hắn đẩy người cảnh sát để nằm lăn xuống đất.

Anh chàng cảnh sát liều lĩnh và ngu ngốc như con trâu tơ, bắn ngay vào chiếc xe đen. Một tràng liên thanh bắn lại. Anh cồm như tan ra từng mảnh vì hứng cả loạt đạn vào người.

Chiếc xe đen dừng lại. Goetz và Conforti nhảy ra khỏi ghế ngòai, miệng thở hồng hộc. Conforti cầm khẩu Thompson, Goetz cầm súng lục nơi hai tay. Conforti vừa bắn vừa đi tới.

Pete thấy đạn găm vào lề đường và cái chết càng lúc càng đến gần hẳn. Hẳn lôi xác người cảnh sát ôm choàng lấy, mắt nhắm lại mà cảm thấy máu tràn lên mặt. Xác chết giật giật mỗi khi đạn ghim vào. Tim Pete đập thành thịch. Hẳn vừa nghe còi hú và tiếng súng chát chúa của cảnh sát.

Goetz vụt chửi thề và quay lại trong khi ba chiếc xe cảnh sát xông tới. Gã giơ súng lên nhưng chiếc xe đi đầu tăng tốc độ, quất gã nằm dài trên lề đường. Conforti không thèm nhìn lại phía sau, cứ xông tới cánh cửa tiệm. Pete thoáng thấy hai cái cẳng dài ngoẵng của gã kia nên cố thu mình lại thật nhỏ sau lưng xác chết.

Conforti nhìn thấy hẳn rồi nên kéo xác người cảnh sát ra trong khi Pete vẫn cố sức bám vào dây lưng. Pete rú lên:

— Đi đi! Đừng làm thế!

Rồi Conforti buông khẩu súng, bước tới một bước, gã gập mình về phía trước. Một thoáng sau, những khuôn mặt ngạo mạn của các anh cớm bao vây hẳn. Conforti nắm chặt khẩu Thompson giơ nòng lên. Pete mắt đảo ngược trợn trừng nhìn thấy ngón tay Conforti căng ra trên cò. Phía sau Conforti có những tiếng nổ giòn. Khuôn mặt mỏng dính của tên giết mướn nhăn lại vì đau đớn. Mắt gã trở nên lạc thần. Khẩu Thompson nảy lên trong tay kẻ đang hấp hối.

CHƯƠNG 6

Tay đội trưởng ngồi chồm chồm trước bàn giấy. Chiếc ghế kê ken kết như không chịu nổi cái thân hình kèn còi càng luôn cựa quậy. Anh ta nói:

— Ông sếp đang thăm vấn hẳn. Ông ta chờ ông phải không?

— Phải, ông ta đang chờ tôi, - Conrad gật đầu xác nhận. - Ông ta đang làm gì thế? Tắm quất thẳng Weiner phải không?

— Chà! Chắc không phải ông ta vuốt ve hẳn đâu. Ba nhân viên giỏi nhất của chúng tôi bị quất sùm vì hẳn đấy!

Chỉ cần ba bước là Conrad đã qua văn phòng, vội vã đi dọc theo hành lang, xuống mấy bậc cấp bằng đá và ở đầu một hành lang thứ hai, anh đến trước một cái cửa và bước vào.

Pete đang ngồi trong một vùng sáng lóa mắt. Căn phòng nhỏ bé mù mịt khói thuốc, ngoài ra còn có mùi mồ hôi và bụi. Những viên thanh tra mặt mày đỏ tía chen lấn trong đó. Bardin đứng trước Pete và đúng lúc Conrad bước vào, ông lấy đà tống một quả thật mạnh vào đúng giữa mặt Pete. Quả dấm vang lên như tiếng một túi giấy nổ làm đầu Pete gục xuống ngực. Từ đôi môi nứt nẻ, máu chảy ri ri xuống cằm. Đôi mắt đen đầy thù hận của hẳn hằm hè nhìn Bardin.

— Phải như thế mới được. Chưa bao giờ mày nghe nói về thằng Maurer sao? - Bardin rít lên nói. - Không khi nào mày đọc báo ư?

— Có. Tôi chỉ xem mỗi mục thể thao thôi, - Pete lí nhí nói trong họng.

Bardin lại lấy đà định đánh tiếp nhưng Conrad nhảy một bước đến trước mặt nắm lấy cổ tay Bardin.

— Sam! Nhẹ nhàng nào!

Bardin vụt quay mặt lại và hung hăng nói với giọng chua chát:

— Thế đấy! Nhẹ nhàng! Mặc kệ những người đã hi sinh. Mặc kệ những người vợ góa bụa với đàn con của họ! Nhẹ nhàng! Có lẽ anh buộc tôi phải mở lời khen ngợi thằng đốn mạt kia hay sao?

Conrad buông cổ tay Bardin ra.

— Rất tiếc làm gián đoạn cuộc vui này nhưng tôi cần đến nó. - Anh lấy ra một tờ giấy đặt lên bàn. - Sam, có tờ giấy này anh không lo trách nhiệm nữa. Anh có muốn tôi ký vào đấy không?

Bardin đỏ mặt. Ông cầm tờ giấy liếc qua rồi lại đặt xuống bàn hỏi với giọng khàn khàn:

— Anh định đối với hãn thế nào? Mời ông tướng nằm dài trên giường, ngày ngày dâng lên tận miệng ông xơi bốn bữa ăn thịnh soạn và để ông nghe radio cho khỏi buồn chán chứ?

Conrad không đáp chỉ nhìn viên trung úy. Bardin lại bàn giấy lấy ra một quyển sổ lớn, ấn mạnh ngòi bút ngoáy vài chữ rồi đưa Conrad.

— Đồng ý. Anh đưa thẳng lưu manh này đi. Hãn không biết gì hết. Hãn không bao giờ được nghe nói về Maurer. Hãn ở xa khu giải trí hàng cây số. Nếu anh tin rằng có thể rút từ bụng dạ thối tha của hãn một cái gì khác thì anh có nhiều ảo tưởng đấy!

— Tôi định đưa hãn đi dạo bằng xe hơi. Có hộ tống cẩn thận. Sam, phiền anh giúp tôi.

Bardin đứng lên ra hiệu và một anh cớm vội đi ra. Rồi ông lại gần Pete nhìn thẳng vào mặt hãn nói:

— Weiner, chúng tao còn gặp lại mày. Đừng tưởng mọi chuyện như thế này là xong đâu. Chúng tao sẽ gặp lại và tiếp đón mày với đầy đủ nghi thức cho xứng đáng với loại người như mày.

Ông giáng cho Pete một quả đấm cực mạnh làm hãn bật ngửa về phía sau kéo theo chiếc ghế lăn kèn. Pete nằm dài trên sàn, choáng váng vì cú đấm, bàn tay áp lên má sưng vù.

Conrad quay lưng đi. Anh không tán thành biện pháp đó nhưng không thể cản Bardin. Ông ta cảm phần là đúng thôi, ba nhân viên ưu tú của ông đã chết chỉ để cứu lấy cái mạng của gã gangster nhãi nhép này.

Pete loạng choạng khó nhọc đứng lên dựa vào tường. Không một ai nhúc nhích. Một lát sau cửa mở, viên thanh tra đi vào.

— Sẵn sàng. Thừa sếp, xe đậu ngay trước cửa vào, bên hông nhà.

— Dẫn hắn đi, - Bardin nói. - Và đừng có quên: Khi nào anh xong việc, chúng tôi muốn nói với hắn vài câu.

— Tôi sẽ trả hắn lại cho anh. - Conrad nói. Rồi anh nhìn Pete. - Đi, Weiner.

Pete len lỏi đi giữa những viên thanh tra đứng im lìm, chỉ chăm chăm nhìn hắn với đôi mắt thù địch.

Một chiếc xe hơi lớn bọc thép đang chờ ở cửa ngách. Các anh cớm vây quanh nó, súng trên vai. Sáu anh khác ngồi ghếch trên xe mô tô sẵn sàng nổ máy.

Pete bước lên xe, theo sau là Conrad. Cửa xe sập lại và Conrad cài hai cái chốt to tướng.

— Ngồi xuống, - anh nghiêm nghị nói.

Pete tuân lệnh. Mô tô và xe hơi bắt đầu chuyển bánh.

Conrad lấy gói thuốc đưa Pete một điếu. Anh nhẹ nhàng hỏi:

— Có phải mày trông cậy nay mai bạn bè mày sẽ cử một thằng cha nào đó đến xin bảo lãnh cho mày, phải không?

Pete ngẩng mặt lên hỏi:

— Ông định buộc tội tôi giết người à? Như vậy thì không có vấn đề bảo lãnh.

— Cứ giả sử rằng tao chỉ tính khép tội mày đồng đảng với những tên tội phạm đã biết, mày có thể được tự do tạm thời ngay trong hai tiếng nữa thôi.

Anh nhìn thấy Pete biến sắc mặt.

— Tôi từ chối được tự do bảo lãnh.

— Vì sao?

Pete không đáp. Hắn nhìn hai bàn tay và mồ hôi trên trán đọng thành giọt.

— Mày sợ được tự do à?

— Tôi có biết gì đâu mà khai.

— Mày sẽ phải thay đổi ý kiến thôi, Nào suy nghĩ một chút đi Weiner, một khi mày rời khỏi tay tao, tao không đảm bảo mạng sống mày đâu. Tao chỉ che chở nếu mày quyết khai ra.

— Tôi không biết gì hết, - Pete nhắc lại với dáng ủ rũ.

— Đồ ngu ngốc, - Conrad gất lên. - Cô gái nhận ra mày. Mày được giao nhiệm vụ giết cô ta chứ gì? Lệnh của Maurer phải không?

Pete không đáp. Conrad đổ dành:

— Mày cần phải quyết định khai đi. Hoặc mày khai và được người ta bảo vệ hoặc mày cứ câm thì kệ xác mày. Quyết định đi nào.

Pete quay lại:

— Bảo vệ tôi? Ông nói đùa! Chừng nào tôi còn giữ mồm miệng thì may ra tôi còn yên thân. Nếu khai, tôi sẽ chết. Toàn bộ dân xóm cũng không ngăn được chúng giết tôi.

— Đừng có ngu xuẩn như vậy, - Conrad ngắt lời - Mày biết rõ ràng chúng tao có thừa khả năng bảo vệ mày. Tao bảo đảm như vậy đấy!

Pete chăm chú nhìn anh một lát rồi nhào người ra trước khạc nước miếng nhổ đánh toẹt xuống sàn xe.

Van Roche chờ Conrad trong văn phòng.

— Anh giữ hẩn rồi chứ?

— Phải. Sao cậu có vẻ lo lắng thế?

— Abe Gollowitz đang ngồi nơi ông Biện lý. Lão muốn mình thả cô Coleman.

— Cậu nói đùa hay sao?

Van Roche lắc đầu.

— Lão dẫn xác đến đây được 10 phút. Ông Biện lý cố kéo dài câu chuyện để chờ anh về. Lão muốn gặp cô Coleman.

Conrad vọt đứng lên và chạy vội đến văn phòng ông Biện lý. Forest ngồi sau bàn làm việc, hai tay bắt chéo đặt trên bàn. Gollowitz ngồi cạnh, trên khuôn mặt ngăm ngăm đen nở nụ cười mơn trớn.

Khi Conrad bước vào, lão nói:

— Tôi đang trình bày muốn gặp cô Coleman.

— Để làm gì? - Conrad cộc cằn hỏi.

— Cô ta bị giữ ở đây một cách hoàn toàn bất hợp pháp và tôi là người đại diện hợp pháp của cô ta. Thế đấy!

— Chà, thật thú vị làm sao! - Conrad nhạo. - Thế cô ta đã biết mình có điểm phúc ấy chưa? Tôi cứ tưởng ông có nhiều việc khác quan trọng phải làm hơn là lo lắng cho một cô diễn viên hạng bét đang thất nghiệp cơ đấy.

Gollowitz nhếch mép cười cay độc.

— Với tư cách là người đại diện cho nghiệp đoàn chiếu bóng, tôi xem như mình có nghĩa vụ phải chăm lo quyền lợi cho bất cứ đoàn viên nào. Cô Coleman có chân trong nghiệp đoàn ấy, ông không biết sao?

— Đáng lẽ tôi phải nghĩ đến như vậy, - Conrad nói và đưa mắt nhìn Forest.

— Không ai có thể ngăn cấm tôi gặp cô ấy, - Gollowitz nhỏ nhẹ nói tiếp.
- Các ông cũng biết điều đó không kém gì tôi.

Lão đứng lên, đặt bàn tay vào tờ giấy để trên bàn.

— Tôi hy vọng tờ lệnh này sẽ làm các ông hoàn toàn hài lòng!

Forest nói:

— Anh hỏi cô Coleman xem cô ấy có đồng ý gặp ông Gollowitz không. Chúng tôi chờ anh.

Conrad rời văn phòng vừa đi vừa suy nghĩ. Frances muốn gặp lão luật sư là cái chắc. Anh muốn giữ nàng nhưng liệu nàng có thái độ vui vẻ khi nghe những lời khuyên cáo của anh không? Nàng có biết những mối nguy hiểm đang đe dọa tính mạng không?

Anh quay về phòng mình và nói với Van Rache:

— Tìm ngay cho tôi 6 tấm hình của 6 tên nào cũng được và nhét thêm ảnh Maurer vào đó.

Van Roche lục trong đồng hồ sơ rồi quay trở lại với tập ảnh trong tay.
Conrad nói:

— Cậu đi với tôi, khi tôi ra hiệu thì đưa Weiner vào phòng cô Coleman. Hiểu chưa?

Thang máy đưa hai người lên lầu 10. Conrad nói:

— Cậu hãy ở bên Weiner cho đến khi tôi gọi.

Nói xong anh đi vào buồng Frances.

Jackson và Morris vẫn ở vị trí canh gác. Madge mở cửa. Cô có vẻ bức tức. Conrad hỏi nhỏ:

— Cô ta gây rắc rối với cô à?

— Cô ta quá quắt lắm.

Conrad đi vào phòng trong. Mặc dù mới xa nàng có vài tiếng đồng hồ nhưng anh vẫn thấy xúc động khi gặp lại nàng. Anh thấy nàng đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Người nữ y tá ra khỏi phòng. Conrad nói:

— Cô Coleman. Tôi hy vọng cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Nàng vụt quay lại, bước đến gần anh, ánh mắt loang loáng. Nàng hùng hổ nói:

— Tôi muốn về nhà! Ông không có quyền giữ tôi ở đây!

— Tôi hiểu, - Conrad nhẹ nhàng nói. Khi tức giận nom nàng lại đẹp hơn bao giờ hết. - Tôi rất tiếc, thưa cô Coleman. Nhưng chúng tôi nghĩ thật nguy hiểm nếu để cô về.

— Chính tôi mới là người nhận định về chuyện này.

— Cô tưởng thế? - Anh cười nhưng nàng vẫn giữ thái độ lạnh lùng, gương mặt nhăn nhúm vì giận dữ. - Cô ngồi xuống một lát đã nào. Nếu sau khi nghe tôi nói, cô vẫn khăng khăng đòi trở về nhà thì tôi sẽ đưa cô về. Tôi không thể giữ cô ở đây nếu cô không đồng ý.

Nỗi giận dữ của nàng giảm dần nhưng ánh mắt vẫn nghi ngờ.

— Tôi không muốn nghe gì hết. Tôi muốn về nhà ngay.

— Cô nên tỏ ra biết điều thì hơn. Chúng tôi chú trọng đảm bảo an toàn cho cô. Tại sao cô tin gã đàn ông đó muốn giết cô? Chắc cô đã suy nghĩ về chuyện này?

— Hãn... hãn điên đấy!

— Cô tưởng thế? - Anh ngồi xuống. - Cô ngồi xuống một lát đi. Tôi không giữ cô lâu đâu.

Nàng ngần ngừ rồi ngồi xuống, hai bàn tay nắm chặt để lên đầu gối.

Conrad rút 7 tấm ảnh từ trong túi ra và hỏi:

— Cô vẫn giữ mãi ý kiến là khi đến nhà cô Arnot, cô không nhìn thấy ai cả chứ?

— Tôi đã nói với ông là tôi không nhìn thấy người nào. Ông không nên quay lại câu chuyện...

— Tôi xin cô bình tĩnh một chút. Cô nhìn vào những tấm ảnh này và cho tôi biết có quen ai trong số này không?

Anh đưa tập ảnh và nàng miễn cưỡng cầm, đưa mắt lướt nhìn thật nhanh. Khi tới ảnh Maurer, Conrad thấy người nàng cứng lại, buông vội những tấm ảnh như khi những ngón tay chạm vào lửa. Nàng vụt đứng lên, miệng hét to, mặt trắng bệch như vôi.

— Tôi chịu đựng đủ rồi! Tôi muốn về nhà!

Bấy giờ anh tin chắc Frances đã nhìn thấy Maurer trong biệt thự “Ngõ Cụt”. Anh đưa cho nàng bức ảnh Maurer.

— Cô biết người này không?

Cô gái không dám nhìn tấm ảnh.

— Tôi không quen bất cứ người đàn ông nào.

— Có khi nào cô nghe nói về Jack Maurer không?

— Tất nhiên là có. Đó là một tên gangster, - Frances nói và quay mặt đi. Conrad vừa ngắm tấm ảnh vừa nói:

— Tôi cần phải cho cô biết về con người Maurer. Đó là một nhân vật ghê gớm. Theo tôi, lão ta là người có thế lực nhất hiện nay tại Hoa Kỳ. Lúc 15 tuổi, lão là vệ sĩ của Jack Moritti. Chưa đủ 16 tuổi, đã 3 lần bị kết tội giết người nhưng lão vẫn thoát vì không còn một nhân chứng nào sống sót. Khi triều đại Moritti cáo chung, Maurer gia nhập băng cướp Capone. Trong vòng mười năm, lão có dính dấp tới 30 vụ giết người. Khi Capone vào nhà đá, Maurer lại cặp kè với Lepke. Chỉ sau một thời gian ngắn, lão trở thành một trong những thủ lĩnh điều hành một Hội đoàn gây tội ác. Chắc cô đã được nghe nói về cái hội đoàn này rồi phải không? Đó là một tổ chức có thế lực trên toàn bộ lãnh thổ Hoa Kỳ và Maurer là ông trùm của chi nhánh ở California. Trong mười năm ngự trị, lão đã gặt hái được những thành tích thật đáng kể. Bàn tay lão vươn tới những nghiệp đoàn lớn. Tất cả những thành viên của các nghiệp đoàn đều phải nộp tiền cho lão mà đổi lại, lão không cho họ một tí gì. Lão còn kinh doanh trong ngành cho vay nợ nặng lãi với phạm vi rộng lớn. Lão là một trong những tên lừa đảo hoạt động có

hiệu quả nhất đang hoành hành trên đất nước chúng ta. Muốn vay 5 đôla thì sau một tuần phải trả thành 6 đôla. Sau bốn mươi ngày, tiền lãi sẽ lên đến một trăm hai mươi phần trăm. Nếu con nợ không trả đúng hẹn, hai gã - người của Maurer đấy - đến gặp con nợ và thi hành một hình thức trừng phạt gọi là “*schlammin*”, dùng một ống chì bên ngoài bọc giấy báo cứ thế mà tẩm quất nạn nhân. Nếu sau khi thưởng thức món “*schlammin*” rồi mà con người khốn khổ đó vẫn không có tiền trả thì chỉ còn nước là nhận một phát đạn vào lưng.

Conrad ngừng lời và chăm chú quan sát Frances nhưng cô quay lưng lại và nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ. Anh nói tiếp:

— Maurer còn thâm tóm ngành đánh cá ngựa qua điện thoại, bất cứ nhà cái cá ngựa nào cũng không thể qua mặt lão. Và hằng tuần mỗi một nhà cái cá ngựa có thuê bao phải nộp cho Maurer một số tiền. Maurer còn nắm độc quyền điều khiển các sòng bạc ở Las Vegas. Chỉ riêng lĩnh vực này đã đem lại cho lão mỗi tháng năm mươi lăm nghìn đôla. Từ 5 năm qua lão đủ thế lực để nắm gọn Hollywood và ngành công nghiệp điện ảnh. Đa số các minh tinh màn bạc nổi danh phải nộp cho lão một số tiền khổng lồ để được hưởng cái gọi là bảo hộ.

Frances vụt quay lại.

— Ông kể cho tôi nghe những chuyện đó để làm gì? Tôi không lưu tâm đâu. Tôi chán ngấy lắm rồi.

— Kể từ lúc bắt đầu triều đại của Maurer, đã có trên ba trăm vụ giết người, - Conrad tiếp và lờ đi coi như không nghe thấy Frances nói. - Chỉ có mười vụ, chúng tôi mới làm được thành án và trong mười vụ đó, những kẻ bị kết án đều là người của Maurer. Người ta biết từ ngày xưa, bản thân Maurer cũng đã tham gia ba mươi vụ ám sát. Nhưng khi trở thành ông trùm, lão chỉ sai thủ hạ thi hành thôi còn lão cố đứng ở một khoảng cách thật xa. Chưa bao giờ chúng tôi có thể cột vào lưng lão tội giết người. Nhưng trong tháng này vào ngày mùng 9, Maurer đã phạm một sai lầm. Từ mười lăm năm nay, đây là lần đầu tiên lão nhúng tay vào tội ác. Tự tay lão hạ sát June Arnot là tình nhân nhưng đã lừa dối lão. Chúng tôi chưa có đủ những chứng cứ cụ thể để khép tội lão nhưng có thừa những suy đoán. Chỉ

cần có người xác nhận lão có mặt tại nơi giết người đúng vào thời điểm gây án là chúng tôi sẽ kết tội lão và quét sạch khỏi California bằng gangster mạnh nhất và khát máu nhất này.

Anh cúi người về phía trước chỉ tay vào nàng:

— Tôi tin chắc cô nhìn thấy lão trong “Ngõ Cụt”. Với việc làm chứng của cô, tôi có thể mở những cuộc điều tra. Thưa cô Coleman, tôi đề nghị cô thực hiện nghĩa vụ của mình bằng cách làm chứng cho chúng tôi!

Frances lùi lại. Gương mặt nàng trắng bệch như mảnh vải.

— Tôi không nhìn thấy lão! Tôi đã nói điều đó với ông rồi! Tôi không nhận làm chứng đâu!

— Đó là lời nói cuối cùng của cô?

— Đúng! Và bây giờ cho tôi về nhà ngay!

— Thôi được. Tôi không thể nào ngăn cản cô. Tôi đã cho cô rõ Maurer là con người nguy hiểm như thế nào, lão biết chỉ cần một lời cô nói ra là sụp đổ toàn bộ thể chế đã mang lại cho lão mỗi năm hàng triệu đôla. Thực sự cô có tin rằng lão lại bỏ qua một mối nguy hiểm đó không? Hai trong số thủ hạ của lão đã định khử cô. Cô có may mắn vô cùng khi việc làm của chúng thất bại. Nếu cô từ chối sự bảo vệ của chúng tôi, thì lần sau chúng sẽ khéo léo hơn!

— Tôi không tin lời ông! Ông chỉ dọa cho tôi sợ mà thôi! Tôi không nhìn thấy gì hết! Tôi muốn về nhà.

Khó khăn lắm Conrad mới kiềm chế nổi sự bực tức.

— Cô Coleman, tôi mong cô suy nghĩ kỹ đi. Chúng tôi có thể bảo vệ cho cô. Không việc gì mà cô phải sợ. Cô sợ Maurer sao? Cô cho tôi biết vì sao cô từ chối không nán lại ở đây thêm vài ngày nữa?

— Tôi không muốn ở lại đây và cũng không muốn ông che chở cho tôi, - nàng giận dữ la lên. Ông định dọa làm tôi sợ, ông buộc tôi phải làm chứng nhưng tôi không chịu đâu!

Conrad bước ra cửa.

— Madge, nhờ cô nói hộ với ông Biện lý là ông ta có thể cho Gollowitz lên đây giúp tôi.

Madge nhìn anh với vẻ lo ngại:

— Gollowitz? Anh không định để...?

— Xin cô làm theo lời tôi, - Conrad ngắt lời.

Anh quay về phía Frances:

— Có một luật sư muốn gặp cô. Ông ta có một giấy ủy nhiệm đưa cô đi. Dù không cần có tờ giấy đó, chúng tôi cũng không thể giữ cô lại, tuy nhiên nếu cô từ chối không đi theo ông ấy thì lão luật sư cũng không thể bắt buộc được cô. Việc đi hay ở lại là tùy cô lựa chọn.

Frances nhìn anh với dáng miệt thị:

— Chắc chắn là tôi đi theo ông ta!

Conrad bước lại gần cô gái.

— Cô bé cứng đầu! Hãy nghe lời tôi nói. Tại sao cô không nghĩ một luật sư lại phải vất vả vận động để cô được tự do? Lão đó là cánh tay phải của Maurer đấy! Cô rõ chưa?

— Có thể là Bunty Boyd cử ông ta đến giúp tôi, - nàng nói. - Ông cứ muốn tôi ở đây chứ gì? Tôi không tin một lời nào về chuyện ông kể đâu.

Có tiếng gõ cửa và Madge thò đầu báo:

— Ông Gollowitz!

Gollowitz đi vào, môi vẫn nở nụ cười:

— Cô Coleman?

Frances nhìn cả hai người.

— Vâng.

— Tôi đại diện cho nghiệp đoàn công nghiệp chiếu bóng. Ông thư ký nghiệp đoàn cho tôi biết cô đang bị giữ ở đây. Ông Biện lý vừa xác nhận với tôi, ông ta không có lý do gì để giữ cô lâu ngày. Cô muốn về cùng với tôi không?

Frances ngần ngừ. Con người Gollowitz có cái gì làm nàng khó chịu. Nàng nói:

— Tôi không muốn đi cùng với ông, xin cảm ơn. Tôi chỉ muốn về nhà thôi.

Gollowitz cười nhạo.

— Tất nhiên như vậy rồi. Tôi chỉ đề nghị đưa cô về đến cửa thôi.

Conrad lên ra cửa, vẫy tay Madge lại gần và thì thầm:

— Bảo Van dẫn Weiner đến đây ngay.

Anh vừa kịp quay lại để nghe Frances hỏi:

— Tôi có thể đi ngay được chưa?

— Xin chờ một chút, - Conrad vội nói. - Thưa ông Gollowitz, nhân tiện ông ở đây, có lẽ ông nên bảo lãnh một người khách hàng khác của chúng tôi. Vào đi, Weiner!

Van Roche mở rộng cửa và đẩy mạnh Pete vào. Nhìn thấy lão luật sư, Pete vội nhảy vọt lại phía sau như khi nhìn thấy một con rắn.

Gollowitz chạy vạy vất vả mới xin được tờ lệnh cho Frances nên không mấy may quan tâm tới số phận của Pete. Khi nhìn thấy hăn xuất hiện vào lúc không ngờ tới. Gollowitz tỏ ra cực kỳ bối rối. Mặt lão xanh mét, bước lại gần Pete, đôi môi trề xuống tỏ vẻ giận dữ.

— Hãy để tôi yên, - Pete la toáng lên và lùi lại.

Gollowitz tự nhận thấy mình đã bị lộ chân tướng nhưng đã quá muộn. Lão cố nở một nụ cười mơn trớn nhưng trong ánh mắt Frances biểu lộ vẻ khiếp sợ.

— Ông không muốn đưa Weiner đi cùng với cô Coleman sao? - Conrad bình thản hỏi. - Tôi không biết hăn có muốn theo tôi không, ông thử hỏi hăn xem.

Đôi mắt long lên vì giận dữ, Gollowitz quay sang Coleman.

— Cô Coleman, ta đi thôi. Tôi gọi cho cô chiếc taxi nhé?

— Đừng có đi theo ông ta, - Pete hét lên. - Cô nên ở lại!

— Đó là một thằng điên! - Gollowitz bác đi. - Nó làm gì vậy?

— Không! Tôi ở đây thôi! Tôi không muốn đi với ông!

— Cô Coleman, tôi có cảm tưởng cô không hiểu gì hết về những điều cô muốn. - Gollowitz nhận xét. Ánh mắt dọa nạt thẳm lặng của lão làm Frances cảm thấy ghê người. - Cô muốn đi theo tôi không, có hay không?

Frances ngồi thụp xuống chiếc divan, hai tay ôm mặt khóc nức nở. Nàng nghẹn ngào nói với Conrad:

— Tôi xin ông! Ông bảo ông ấy đi đi!

Gollowitz liếc nhìn Pete và thông thả bước ra ngoài.

— Janey!

Đứng trong căn phòng chờ nhỏ bé, Conrad đợi vợ lên tiếng. Không thấy cô ta ở tầng trệt, Conrad tự hỏi chắc cô ta đi chơi rồi sao. Từ ba ngày nay, quan hệ giữa hai người ngày càng thêm xấu đi. Cô không cho biết cô đi đâu và Conrad cũng không hỏi gì hết.

— Phải anh không? - Từ lâu một, Janey lên tiếng.

Ngạc nhiên vì thấy cô ở nhà, Conrad chạy bổ lên bàn trang điểm. Mình mặc mỗi chiếc nịt vú và chiếc quần lửng bé tí, cô đang xỏ chân vào chiếc tất.

— Anh về sớm thế? - Cô hỏi và không ngừng đầu lên. - Chưa đến 6 giờ rưỡi!

Anh khép cửa, đến bên cửa sổ, trong bụng không hài lòng thấy cô ăn mặc hở hang khêu gợi như vậy.

— Janey, anh phải đi công tác vài ngày. Đi ngay lập tức.

— Ồ! Em chắc là anh không cho em đi theo? Liệu em có thể biết anh đi đâu không?

Cô xỏ nốt chiếc tất và bất chợt chờ người suy nghĩ. Vài ngày? Anh ấy nói có chính xác không? Một tuần?... Mười ngày? Mặt cô hơi bừng bừng. Có nên bảo Louis đến nhà hú hí với nhau không nhỉ?

Conrad quay về phía cô nói:

— Anh đang phải lo bảo vệ cho hai nhân chứng quan trọng, cần phải giữ họ cho đến ngày xử án. Ông Biện lý muốn anh đích thân phụ trách việc này.

— Ý kiến hay thật! Anh đã chuyển công tác làm vú em cho nhân chứng từ bao giờ thế?

— Đó là những nhân chứng quan trọng và tính mạng họ đang lâm nguy. Anh sẽ vắng nhà đến thứ ba. Janey, anh rất tiếc nhưng không thể thoái thác được.

Cô đến chiếc tủ lấy cái áo choàng.

— Tốt thôi. Nếu cần phải đi thì anh cứ đi, - cô nói với vẻ thờ ơ. - Chuyện này đối với em cũng không quan trọng lắm. Dù sao có lúc nào em nhìn thấy mặt anh đâu. Thế anh đi đâu?

— Anh ghi cho em địa chỉ, - Conrad vừa nói vừa rút quyển sổ. - Ở Burtcher's Wood. Nhưng Janey này, anh dặn em nhé, quan trọng lắm đấy. Không có ai ngoài em được phép biết anh ở đâu nhé. Em hiểu chứ?

Janey đang mặc chiếc áo choàng, cao giọng hỏi:

— Thế anh bảo em nói với ai? Anh biết rõ rằng một mình em thui thủi trong căn nhà bẩn thỉu này rồi mà!

— Em đừng nói bậy!

Anh để mảnh giấy ghi địa chỉ vào trong ngăn kéo tủ con và nói tiếp, cố tình làm chậm trễ chuyện cãi cọ khó tránh này.

— Anh cho vài thứ lặt vặt vào vali.

— Thế nhưng ai là nhân chứng mà anh phải nâng niu thế? Em dám cá là một cô nàng xinh như mộng?

— Là ai thì không quan trọng, - Conrad cắt ngang. Anh vội vàng nhét vài cái quần áo vào vali. - Cần phải để lại cho em ít tiền. - Anh đặt vài tờ giấy bạc lên mặt lò sưởi. - Chỗ này đủ để em tiêu dùng cho đến ngày thứ ba.

Thật quá liều khi bảo Louis đến đây, cô nghĩ thầm trong khi đặt thỏi son môi xuống bàn. Có quá nhiều người hàng xóm rình rập. Nhưng cô có thể đến nhà hẳn được chứ? Hẳn làm tình với tác phong của một tên vũ phu ích kỷ, không biết thế nào là đủ. Hẳn làm cô đau và mệt rũ người nhưng cô lại khoái. Lòng cô vẫn đầy ham muốn được ở trong vòng tay siết chặt của hẳn.

— Thôi anh phải đi đây, - Conrad nói và đóng vali lại. - Tại sao em không bảo Beth đến đây ở vài ngày? Anh không muốn em ở một mình.

Janey cười với vẻ bí ẩn.

— Cưng, sự chăm sóc của anh làm em cảm động. Lạ đấy. Nhưng một ngày anh bỏ mặc em tới mười lăm tiếng đồng hồ thì có thêm vài tiếng nữa cũng không làm em buồn rầu đâu.

— Trời đất! Em không có ý định gây lộn đấy chứ? Em biết rằng anh phải làm việc đến khuya - Conrad mất bình tĩnh la lên.

— Một sự thay đổi không khí thật thú vị cho anh khi đến ở Burtcher's Wood bên giường một cô gái đẹp.

Conrad nhìn cô.

— Anh chán ngán lắm rồi. Thôi được. Tạm biệt Janey!

Cô nghĩ mình được ở nhà một mình tới bốn ngày ba đêm lặn, cần phải sử dụng dịp may hiếm có này. Cô chạy vụt qua phòng, bước chân sầm sầm xuống thang, cuống quýt cầm máy lên. Trong khi quay số điện của nhà hàng Thiên Thai, tim cô đập thình thịch.

— Alô! Cho tôi nói chuyện với ông Seigel.

— Xin bà chờ cho một lát.

Phải đợi một hồi lâu cô mới nghe thấy tiếng Seigel.

— Louis hả? Janey đây!

— A, chào em. Em muốn gì thế?

Giọng lạnh nhạt làm Janey có cảm giác như bị một nhát dao đâm vào tim. Cô nói với giọng hờn dỗi:

— Anh có vẻ không vui thích khi nghe tiếng em!

— Anh đang bận mà. Có chuyện gì đến với em thế?

— Chồng em đi vắng trong hai hay ba ngày. Có mình em ở nhà thôi. Cưng có thích không?

Lại một hồi im lặng. Cô hiểu hẳn đang suy nghĩ. Bất chợt hẳn nói:

— Tuyệt quá! - Hẳn vẫn nói với giọng cộc lốc. - Đến đây đi.

— Em nghĩ không nên năng tới câu lạc bộ. Em đến nhà anh không hơn hay sao?

— Đến câu lạc bộ đi, - hẳn cúi kính nói. - Anh sẽ gặp em lúc chín giờ. Lúc này anh chưa được rảnh. Lát nữa gặp nhau nhé!

Hẳn cúp luôn máy.

Janey thần thờ để máy vào chỗ cũ. Hẳn đối xử với cô như đối với con chó nhưng cô bất cần. Chính tác phong thô bạo của hẳn lại quyến rũ được cô. Cô chỉ muốn có một điều: Được hẳn ôm trong vòng tay, được hẳn coi cô như một con điểm đứng đường.

Điều này thật mới lạ trước đó chưa bao giờ xảy đến với cô. Cô thèm đến chết được lặp lại lần nữa.

Seigel trở về phòng làm việc với tâm trạng lo âu. Từ ba ngày nay hẳn chờ McCann báo cho biết hẳn bị đe dọa vì sẽ nhận được trát đòi. McCann không gọi điện làm hẳn thấy bứt rứt khó chịu. Mặt khác hẳn giận điên người vì Gollowitz nắm trọn quyền trong tay để giải quyết vụ chó đẻ này. Thế là hẳn không có gì để mà huênh hoang, được tổ chức để ý mà cất nhắc.

Ông Biện lý đã giữ con nhỏ và thằng Weiner. Hai đứa đó, chúng không ngần ngại gì mà không khai. Nếu hẳn được tự quyết định thì hẳn đã vù về New York từ lâu để thỉnh ý kiến, nhưng Gollowitz bảo hẳn cứ án binh bất động. “Không có gì mà phải hốt hoảng lên thế”, lão luật sư cáo già này đã nói như vậy. “Nhờ McCann, mình sẽ được che chở.”

Seigel mở cửa phòng làm việc. Hẳn đứng dừng lại khi thấy Gollowitz ngồi chễm chệ vào chỗ của hẳn.

— Anh làm gì ở đây?

— Tôi chờ. - Gollowitz đáp.

Ba ngày vừa qua đã thay đổi con người lão một cách rõ rệt. Khuôn mặt béo tốt chảy xệ xuống, dưới đôi mắt hùm hụp có những túi thịt nhỏ xanh xám. Lão biết rất rõ tổ chức đang bị nguy hiểm ở điểm nào. Lão chưa tìm ra một lối thoát hợp pháp nào. Chỉ còn một biện pháp duy nhất là ngăn cản hai đứa sâu bọ không được khai ra: Làm chúng vĩnh viễn câm cái miệng. Lão biết không thể trông cậy ở thằng Seigel nhưng khi hiểu được ra thì đã quá muộn. Cuối cùng lão phải đi đến quyết định dù cho tự ái của lão bị tổn thương và địa vị bị lung lay. Lão đã báo cáo với Hội đoàn thừa nhận lão chưa đủ tầm cỡ đối diện với tình thế này và đề nghị tổ chức cử người đến cứu nguy.

— Thế ra anh ngồi chờ đấy? - Seigel nói diều và ngồi vào chiếc ghế dựa. - Nhưng anh chờ gì?

Gollowitz liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

— Tôi chờ Ferrari. Chắc gã cũng sắp tới.

— Ferrari? Ferrari nào?

— Vito Ferrari, - Gollowitz đáp.

Seigel sửng người. Hai bàn tay gân guốc nắm chặt lấy thành ghế có dáng như muốn nhảy chồm ra khỏi ghế.

— Vito Ferrari? Gã sắp tới đây sao?

— Phải.

— Đến làm cái thá gì?

Trong Hội đoàn, Vito Ferrari là tên đề cử thi hành những nhiệm vụ cực kỳ khó khăn. Có nhiều tiếng đồn khó tin và không kém phần quái dị về sự tàn bạo, về những tội ác không thương tiếc và đẫm máu của gã. Gã trở thành một nhân vật huyền thoại trong giới giang hồ.

Seigel giương cặp mắt hốt hoảng nhìn Gollowitz và nói thêm:

— Anh điên rồi.

Gollowitz lại xòe hai bàn tay bụ bẫm.

— Chỉ có gã mới có thể làm cho ta thoát được vụ này. Nếu anh chứng tỏ có khả năng giải quyết chuyện này thì hà tất phải gọi gã tới?

Seigel định nói thì có tiếng gõ cửa. Hẳn giật mình, quay ra cửa.

— Mời vào! - Gollowitz lên tiếng.

Dutch đẩy cửa, hẳn có dáng ngơ ngác như người vừa bước ngoài trời chói ánh nắng sau khi ngồi xem một cuốn phim thật dài trong phòng tối. Hẳn báo tin với Gollowitz:

— Có một gã muốn gặp ông. Gã nói ông chờ gã tới.

Mặt Gollowitz nhợt nhạt.

— Được, cho gã vào.

Mặc dù lão thường được nghe nói về Ferrari trong nghề chém giết nhưng chưa lần nào lão nhìn thấy gã bằng xương bằng thịt, ngay cả nhìn ảnh cũng không. Lão tưởng tượng Ferrari khỏe như con trâu mộng, tàn bạo, dữ dằn, độc ác. Do đó khi nhân vật huyền thoại này bước vào phòng, sự ngạc nhiên của lão lên tới mức cao độ như thế nào: Người Ferrari ngắn một mẩu chỉ tới một mét rưỡi. Gã đúng là một chú lùn da bọc xương. Bộ đồ lớn màu đen như được treo lên một hình nộm bằng dây thép.

Ngay lập tức, Seigel bị choáng váng vì dáng đi của gã. Gã lướt trên sàn như hai chân không chạm tới đất. Khuôn mặt hình tam giác kỳ dị góp phần làm cho hẳn có dáng như một con ma. Cái trán rộng, cằm vuông và hẹp, cái

mũi dày và khoằm xuống. Nước da vàng ệch dán trên xương sọ khiến người ta có cảm giác như đầu một người đã chết rồi.

Người khách bỏ mũ xuống, ngồi ngay vào ghế của Seigel khi hắn vừa đứng lên. Gã hỏi:

— Một người phụ nữ và một người đàn ông phải không?

Gã có giọng nói khàn khàn kỳ dị khiến Seigel cảm thấy lạnh buốt sống lưng. Gollowitz đã thấy đến lúc cần phải bình tĩnh lại. Lão nói:

— Tôi rất hài lòng anh đã đến đây. Tôi thật biết ơn ông Joe Lớn.

— Có chuyện gì vậy? - Ferrari ngắt lời.

Gollowitz ấp úng và nhìn Seigel cầu cứu. Seigel nói với giọng run run:

— Anh muốn nói tới hai người mà anh được cử đến đây để lo chuyện đó?

— Thì đúng như vậy. - Ferrari cúi kính nói. - Có chuyện gì vậy? Các anh có biết hai đứa hiện nay ở đâu không?

Gollowitz vội giải thích:

— Chúng đang ở trong một lâu đài săn tại Burtcher's Wood (Ngay từ sáng sớm, McCann đã cung cấp cho lão mọi chi tiết tỉ mỉ). Tôi có sơ đồ đây.

Lão mở ngăn kéo lấy ra một sơ đồ được vẽ thật tỉ mỉ. Ferrari giăng lấy, gấp làm bốn nhét luôn vào túi không thèm liếc mắt nhìn.

— Các anh muốn giết chúng như thế nào?

— Tùy anh, - Gollowitz đáp. - Nhưng nhất thiết là cái chết của chúng có vẻ là một tai nạn rủi ro.

— Khi nào cần thực hiện?

— Trước hết có lẽ ta nên thảo luận những biện pháp nào để tiếp cận chúng, - Gollowitz khuyên, lão có vẻ bực mình vì vẻ ngạo nghễ phớt đời của Ferrari. - Nếu dễ tôi đã không mời anh đến đây. Chúng được bảo vệ suốt ngày đêm. Không kẻ nào lại gần lâu đài mà không bị phát hiện. Xung quanh lâu đài được canh gác bởi đàn chó, được nhiều đèn pha soi rọi sáng như ban ngày và rất nhiều anh cớm loại xịn tuần tra. Sáu người thay phiên nhau đứng gác bảo vệ chúng. Hai con mụ cớm luôn luôn đeo sát con nhỏ.

Weiner cũng có hai anh cớm thường trực bên hắn. Như vậy vấn đề đặt ra không phải là lúc nào mà là làm thế nào để thủ tiêu chúng.

Ferrari vừa dùng ngón tay xương xẩu xoa cái chóp mũi vừa nhìn Gollowitz, cái kiểu nhìn của một nhà bác học nghiên cứu một loài virus chưa biết. Gã nhắc lại:

— Tôi chỉ hỏi anh khi nào cần phải ra tay?

Gollowitz nhún vai, nói giọng khô khốc:

— Tất nhiên càng sớm càng tốt.

— Được rồi, khi nào tôi nghiên cứu xong sơ đồ tôi sẽ ấn định ngày cho các anh biết, - Ferrari nói giọng quả quyết (Gã nói tiếng Anh thông thả và chính xác với giọng đặc sệt dân Ý). - Chắc là hai ngày nữa.

— Anh muốn nói là anh sẽ giết chúng ở đây trong hai ngày nữa? - Seigel la lên. - Không thể nào nhanh thế được!

— Chắc chắn một trong hai đứa sẽ bị khử ở đây. Tôi có khả năng thủ tiêu hai đứa trong hai ngày nếu các anh không đặt điều kiện cái chết của chúng phải là do tai nạn rủi ro gây ra. Hai tai nạn liên tiếp xảy ra trong thời gian ngắn sẽ làm cho chúng nghi ngờ. - Gã nhìn Gollowitz. - Anh vẫn đòi phải là do tai nạn ư?

— Nhất định phải như vậy rồi, - Gollowitz nói mà trong bụng như mở cờ vì đã gạt được công việc đầy khó khăn cho Ferrari hứng lấy. - Nếu các tờ lá cải nghi ngờ đó là những vụ ám sát thì chúng sẽ làm ồn lên như đàn nhặng vo ve buộc bọn cớm phải mở cuộc điều tra.

Ferrari đưa những ngón tay nhọn hoắt lên xoa chiếc cằm.

— Được. Một trong hai đứa sẽ chết ở đây sau hai hay ba ngày. Muộn muộn một chút ta sẽ thanh toán nốt đứa kia.

— Xin lỗi, tôi thấy hoài nghi quá, - Gollowitz nhận xét với giọng lạnh lùng. - Anh có vẻ tin chắc công việc được giải quyết gọn trong khi ngay cả bản sơ đồ anh cũng chưa kịp nghiên cứu.

Ferrari lại xoa chóp mũi lần nữa. Chắc đó là thói quen của gã. Gã nhỏ nhẹ nói:

— Chắc anh quên tôi là một tay tổ à? Các anh chỉ là những dân mơ thôi. Các anh cứ nhét vào trong cái đầu bã đậu thì có khác gì các anh cam nhận

chịu thất bại ngay trước khi đánh đấm?

Gã ngã người ngồi thoải mái trên ghế, bàn tay đặt lên đầu gối, những ngón tay xương xẩu đan vào nhau. Gã như từ một thế giới khác bước ra, Seigel nghĩ thầm trong khi nhìn gã với vẻ tò mò pha lẫn sự bối rối. Khi Ferrari bắt chéo chân, hai bàn chân chưa chạm tới đất, gã nói tiếp:

— Tôi luôn luôn xem xét công việc với thái độ tin tưởng. Tôi chưa bao giờ bị hỏng việc và không có ý định làm lại. Và xin cam đoan với các anh là những phi vụ khác của tôi còn khó khăn, nguy hiểm hơn thế này nhiều.

— Nhưng dấu sao vụ này cũng không đơn giản - Seigel nói và cố bắt ánh mắt nhìn xoáy vào người hấn như hai mũi khoan. - Anh có may mắn thì chỉ diệt được một đứa, còn cả hai thì...

Ferrari vươn người ra phía trước và cười toét miệng. Gã có bộ răng bàn cuốc vàng khè và sún.

— Nếu tôi dựa trên sự may rủi thì không bao giờ tôi làm được gì hết. Tôi đã nói với các anh rồi: Chúng sẽ chết cả đôi. Tôi bảo đảm như vậy, không cần các anh phải tin tôi. Các anh cứ chờ và sẽ thấy.

Gollowitz lờ mờ cảm thấy rằng thằng lùn khủng khiếp này không nói bịp đâu.

CHƯƠNG 7

Conrad ngồi xuống rút gói thuốc,

— Cái mảnh đó thế mà lại ăn tiền đấy. Thăng Weiner khai rồi.

Forest gật đầu:

— Tôi biết thế nào cuối cùng nó cũng phải quyết định. Mình thật ma lanh khi giả đồ để hấn chấp nhận sự bảo lãnh nhưng tôi không tin là hấn muốn ra. Thế còn con nhỏ?

Conrad nhăn mặt:

— Không khai gì hết. Cô ta cứ ngoan cố khai không nhìn thấy người nào trong “Ngõ Cụt” nhưng dù sao cũng không còn khăng khăng đòi về nhà nữa. Tôi nghĩ cô ta hiểu tốt nhất là chưa nên lộ mặt ra trước khi sự việc lắng xuống.

— Lời khai của Weiner ra sao?

— Hấn thú nhận được giao nhiệm vụ giết cô Coleman. Seigel ra lệnh. Không làm sao bắt hấn khắc thêm điều gì nữa.

— Thế nghĩa là hấn khai với anh chỉ vừa đủ để được tạm giam dưới sự bảo vệ của chúng ta.

— Cũng gần gần như vậy. Hấn cả quyết không biết Seigel có làm việc cho Maurer hay không. Hấn nói dối, dĩ nhiên rồi và tôi chưa mất hy vọng làm hấn đổi lời khai. Có tóm được thằng Seigel cũng chẳng nước non gì vì chúng ta cần thằng Maurer cơ.

Forest tán thành.

— Nếu chúng ta muốn sử dụng lời chứng của thằng Weiner thì cần chứng tỏ có sự cấu kết giữa Seigel và Maurer.

Conrad cau mày:

— Weiner cứ tin rằng ngày một ngày hai tổ chức nhất định sẽ tìm ra dấu vết hấn. Nếu tôi thuyết phục được là hấn không bị nguy hiểm gì hết thì tôi tin hấn sẽ khai.

— Anh có tin trường hợp đó xảy ra không? - Forest hỏi.

— Tin chứ. Tôi đã thi hành mọi biện pháp bảo vệ. Chỉ có một con đường dẫn tới lâu đài. Con đường đó chạy qua một vùng đất hoàn toàn trống trải. Duy nhất chỉ có một cách khác để tiếp cận là đi qua một vực thẳm dài tám mươi mét. Một con ruồi cũng bị ngã lộn cổ ở đó. Người của tôi đứng gác ở trên cao để phòng có kẻ nào cố vượt qua bằng dây thừng. Cô Coleman và Weiner không bao giờ được ở một mình. Chừng nào hai người còn ở trong lâu đài thì họ không lo ngại gì hết.

— Nhưng dấu sao Weiner vẫn tin rằng có người sắp giết hẳn.

— Hẳn biết một khi đã khai ra thì không một tên nào trong băng cướp còn sống sót. Dấu cho chúng là thứ gộc, cứng như thép, dấu cho chúng ở đâu thì Maurer vẫn có thể hạ được chúng. Nếu tôi thuyết phục hẳn xóa định kiến trong đầu thì hẳn sẽ khai hết những điều tôi cần nhưng cho đến lúc này thì hẳn không muốn nghe gì hết.

— Nói thực ra, tôi hiểu tâm trạng hẳn. - Forest nghiêm nghị nhận xét. - Maurer có thói quen đáng ghét là ngăn chặn người của lão khai ra. Paul, thế còn người của anh thì sao? Anh đã làm những gì cần thiết rồi chứ?

— Tất nhiên rồi. Tôi đã chọn những người có hồ sơ không thể chê vào đâu được. Không một ai làm việc đơn độc. Bao giờ họ cũng đi hai người. Thanh tra O'Brien mà anh biết rất rõ, sẽ chỉ huy toán bảo vệ này. Tôi tin tưởng ở O'Brien cũng như tin tưởng ở bản thân mình.

— Đúng thế, - Forest đáp. - Tôi biết O'Brien từ nhiều năm nay. Đó là viên thám tử hạng nhất. Thế còn những ngày nghỉ của họ? Liệu họ có bị khử vào những ngày đó không?

— Họ không có ngày nghỉ, - Conrad đáp. - Tôi đã báo cho họ biết cần phải hy sinh sự tự do cho đến khi mọi việc kết thúc. Chỉ có ba người có quyền rời khỏi lâu đài là Van Roche, O'Brien và tôi. Nếu tôi không đặt lòng tin vào hai người cộng sự thì không thể tin tưởng ở bất kỳ người nào.

— Tôi thấy anh giải quyết chu đáo mọi chuyện. Tôi sẽ cố gắng đến thăm vào ngày nghỉ cuối tuần tới để xem xét.

— Thế thì hay quá! Xin mời anh đến. Nếu anh bổ sung thêm những ý kiến khác, chúng tôi giờ cả hai tay để hoan nghênh. Tôi muốn thuyết phục

Weiner là đừng lo gì hết.

— Chúng ta không vội lắm. Paul, anh cứ tiếp tục điều hành. Còn bây giờ anh cho tôi biết tình hình của con nhỏ.

— Đây là cả một điều nan giải đấy! - Conrad vừa nói vừa xoa cằm. - Tôi không biết phải nên làm như thế nào.

Không có gì lọt qua mắt ông nên Forest ngạc nhiên về vẻ khuất phục của Conrad. Ông liếc trộm gương mặt xương xương với những nét gân guốc và tự hỏi về mặt buồn thiu như anh chàng mất sổ hộ khẩu ấy có ý nghĩa gì. Tại sao mỗi khi có người nhắc đến tên con nhỏ thì Conrad lại thấy lòng dạ bồi hồi thể hiện qua lời nói lạc giọng.

— Paul, anh định nói gì vậy? - Ông thấp giọng hỏi.

Conrad nhún vai:

— Tôi dám khẳng định là cô ta nhìn thấy Maurer trong “Ngõ Cụt”. Nhưng tại sao không dám nhận điều đó? Một khi im lặng cô ta có thể bị kết tội đồng lõa.

— Anh có nhắc cô ta biết như vậy không?

Conrad tránh ánh mắt Forest, anh nói:

— Tôi muốn chờ thêm một thời gian nữa. Ý tôi là muốn thuyết phục cô ta bằng cách khác chứ không phải bằng sự đe dọa. Từ khi Gollowitz chen vào, cô ta tỏ ra biết điều hơn, không còn thái độ chống đối như lúc đầu.

— Thế à, nhưng ta không thể giữ mãi cô ta được. Anh hiểu rõ điều đó chứ?

— Tôi biết. Thật đến điên cái đầu. Lại còn chưa kể đến một vấn đề gây khó khăn rắc rối nhiều cho tôi. Có thể ông tham gia được ý kiến gì hay chẳng?

— Nói đi. Có chuyện gì không xuôi vậy?

— Tôi tin rằng cả hai anh chị, người nọ có mối thiện cảm với người kia. Tôi còn nghĩ xa hơn: Hai người cùng phải lòng nhau đấy!

— Họ yêu nhau? Cả hai ư? - Forest sững sốt hỏi lại. - Làm thế nào mà cô gái xinh đẹp như tiên lại có thể yêu một gã du đãng xí trai như vậy nhỉ? Lạ thật!

Conrad ngẩng đầu lên, bình thản nói:

— Làm sao hai thái cực lại có thể yêu nhau được ư? Đó là một vấn đề không thể lý giải được.

— Anh có chắc chắn không đấy?

— Gần như chắc chắn. Hôm qua, cô Coleman có hỏi tôi: Có đồng ý cho cô gặp Weiner được không?

— Nhưng điều đó không có nghĩa là họ mê nhau. - Forest hơi mất bình tĩnh nói.

Conrad nhún vai nói:

— Tôi muốn ông được nghe họ nói chuyện với nhau. Như vậy là đủ để ông có một ý niệm ngay lập tức. - Anh vụt đứng lên và bồn chồn đi qua đi lại. - Làm sao một cô gái kiêu diễm lại có thể mê một tên nhãi nhép trong làng dao búa được nhỉ? Hẳn có gì là đáng mê đâu. Hẳn chỉ có cái bết xấu xí trên mặt. Suốt đời hẳn chỉ là một tên bợm. Tôi thực sự không hiểu cô ta có thể tìm một nét đáng yêu gì ở con người hẳn. Điều này vượt quá sự suy nghĩ của tôi.

Forest ngược nhìn. Lẽ nào Paul lại có tình yêu nhất thời với con nhỏ? Ông nhẹ nhàng phân tích:

— Có thể nói chính xác là do loại hình hoạt động và có thể do cái bết của hẳn. Đàn bà từ xưa đến nay là những con thú kỳ cục.

— Đúng như vậy.

— Nhưng Paul, chuyện gì làm anh băn khoăn? Hai người có yêu nhau thì cũng đâu có can hệ gì đến mình?

— Tuy không can hệ nhưng có nên cho họ gặp nhau không? Cô Coleman đề nghị được cùng đi dạo với Weiner hai tiếng trong một ngày.

— Ý tôi là bác bỏ. Còn anh nghĩ thế nào?

Conrad vẫn tiếp tục đi lại trong phòng.

— Vấn đề chủ yếu là phải thuyết phục cô gái nhận làm chứng tố cáo Maurer. Nếu để cô ta gặp Weiner thì có nhiều cơ hội hẳn kể cho cô nghe về hẳn và biết đâu lại chẳng nói về Maurer. Chắc chắn cô muốn biết vì sao hẳn lại lãnh nhiệm vụ ám sát cô. Để tự bào chữa, biết đâu hẳn cho cô biết những điều bí mật của tổ chức. Tự hẳn nói ra, những lời tiết lộ đó có thể có

kết quả không ngờ. Cho tới lúc này, cô ta không tin bất cứ lời nào tôi nói. Nếu lời nói đó là do Weiner phát ra, cô ta sẽ hiểu hơn.

— Nhưng giả sử cô ta lại có thái độ chống đối hơn nữa thì sao? Hẳn làm một cú liều dọa cô ta quá sợ khiến không bao giờ cô ta dám hé răng thì sao? Anh đã dự kiến đến những khả năng này chưa?

— Khó có thể xảy ra được. Bản thân hẳn đã khai và cô ta biết hẳn thú nhận được giao nhiệm vụ khứ cô ta. Tôi đã nói điều đó với hẳn.

— Thôi được, ta cần phải biết liều. Chúng ta không thể giữ con nhỏ trong một thời gian dài được. Cứ để cho hai người gặp nhau nhưng phải bố trí người theo dõi họ thường xuyên.

— Đồng ý, - Conrad nói. - Chà! Mình đã thảo luận xong. Tôi nên trở về ngay thì tốt hơn.

— Còn một vấn đề cần phải làm sáng tỏ, - Forest nói. - Nếu nhìn thấy Maurer thì vì sao cô ta không dám khai ra? Paul, cần phải tìm hiểu động cơ nào con nhỏ không dám nói.

— Chuyện dễ hiểu là cô ta sợ.

Forest xua tay tỏ vẻ không tán thành.

— Đó chỉ là một lý do thôi, chắc còn những lý do khác. Một cô gái như cô ta chỉ biết về Maurer qua báo chí. Tôi thừa nhận lão làm cho mọi người khiếp sợ lão, nhưng điều đó chưa đủ. Chắc còn chuyện gì nghiêm trọng hơn đã ngăn cản cô ta không dám khai ra. Anh không tự hỏi liệu cô ta không có, thí dụ như một lý lịch sẽ bị bêu rếu ầm ĩ một khi nội vụ được đưa ra tòa?

— Nói thế thì hơi gò ép đấy, - Conrad nói với giọng khô khan.

— Đúng, nhưng không bao giờ người ta lường hết được mọi chuyện. Có thể còn lý do khác. Biết đâu cô ta buộc phải bỏ cửa bỏ nhà mà đi. Có thể người chồng đang tìm kiếm cô ta. Nếu cô ta đứng ra làm chứng chống lại Maurer, tên tuổi và ảnh cô ta được trưng lên trang nhất của các báo. Vì lý do đó mà cô ta từ chối không khai. Chúng ta cần phải cố phát hiện ra lý do cá nhân đó nếu giả thiết rằng nó có.

— Thôi được, chắc chắn như thế rồi, - Conrad gượng gạo nói.

— Thế thì tốt, chúng ta bắt tay vào làm thôi. Anh thích ở đằng đó hay trở về đây để tìm kiếm quá khứ của cô gái?

Conrad không ngần ngại đáp:

— Tôi phải trở về dưới đó thôi. Điều ưu tiên số một là sự an toàn của cô gái. Tôi sẽ cử Van đến gặp ông. Cậu ấy sẽ lo việc tìm kiếm.

Bây giờ thì Forest tin chắc Conrad mất Coleman Frances thực sự rồi.

Thanh tra O'Brien đứng ở chân giường nhìn cậu con trai. Khuôn mặt lạnh lùng cố hữu của O'Brien lúc này nom hiền từ hơn và không có một người đồng sự nào, không có một “khách hàng” nào được biết ánh mắt âu yếm của ông trong lúc này. Ông nói:

— Ngủ đi con, mẹ về là ăn súp tươi bố con mình ngay đây.

Đứa con trai, một chú bé có cái miệng đầy vết tàn nhang, sắp tròn 7 tuổi. Cậu nói với người bố kèm theo một nụ cười cầu cạnh, ánh mắt đầy hy vọng:

— Kể cho con nghe ba làm thế nào bắt được César Con và ba bị bại trận ra sao? Chóng thôi mà! Con không mệt má đâu.

Ông nghiêm nghị nói:

— Không được. Con đã hứa với ba là con đi ngủ ngay sau khi nghe xong chuyện Lingle rồi mà. Lúc này muộn rồi. Lần nghỉ đợt sau, ba sẽ kể chuyện César Con. Nào ngủ đi, chóng ngoan.

— Vâng, thưa ba, - cậu nói với giọng ngoan ngoãn vì biết có năn nỉ cũng vô ích. - Hẹn sáng mai.

O'Brien tắt đèn đi xuống thang. Vợ ông đi xem cinema cùng với bà mẹ. Sau một tiếng nữa hai người mới về. Ông suy nghĩ xem nên đi rửa bát đĩa hay ngồi xem tivi tường thuật một trận đấu quyền anh? Sau một phút ngần ngừ, ông tặc lưỡi: Xem đánh bốc khoái hơn.

Khi mở cửa phòng khách, ông dừng lại cau mày. Ông không nhớ có để đèn sáng không. Ông bước vào khép cửa lại. Vừa đi vài bước về phía máy truyền hình, ông sững người, toàn thân rung động. O'Brien nổi tiếng là con người có thần kinh vững như thép thế mà lúc này dầu cố hết sức trấn tĩnh,

tim ông cũng đập loạn lên như muốn phá tung lồng ngực khi nhìn thấy một thân hình nhỏ thó, đen đui ngồi thu lu trong một chiếc ghế.

Bóng người chìm trong xó tối và mới thoáng nhìn, O'Brien cứ ngỡ là một đứa trẻ. Rồi ông nhìn thấy đôi giày da hươu màu đen, đôi chân gầy gò, mắt cá xương xấu. Ông có cảm giác ghê rợn như người đi đêm gặp một bóng ma đứng lù lù trước mặt. Ông cố lấy can đảm tiến thêm một bước.

Một nòng súng bóng loáng của khẩu tự động 38 chĩa thẳng vào người khiến ông dừng phắt lại.

— Chào ông thanh tra, - một giọng nói khàn khàn cất lên. - Rất tiếc đã làm ông phải một mẻ sọt. Nay, đừng có giở trò anh hùng rơm! Từ khoảng cách này, tôi bắn không trượt đâu.

Mồ hôi ướt đẫm người, cái giọng khàn khàn như vệt đực và đầy vẻ đe dọa chỉ có ở một con người thôi. Nhiều năm trước, thời kỳ còn công tác ở New York, ông đã gặp Vito Ferrari rồi. Hình ảnh gã luôn luôn ám ảnh tâm trí ông, ngay cả trong giấc ngủ ban đêm đầy mộng mị do bữa ăn khó tiêu, ông cũng nhìn thấy gã.

Ferrari ngẩng đầu. Hai người gườm gườm nhìn nhau. Ông biết gã đồ tể của Hội đoàn đến đây là có chuyện nhưng ông cố gượng hỏi:

— Anh đến đây làm gì thế?

— Ngồi xuống đi, - Ferrari nói và chỉ tay vào chiếc ghế. - Tôi cần thảo luận với ông.

O'Brien ngồi xuống. Thật dễ chịu vì chân ông bắt đầu run lên rồi. Ông nghĩ đến đứa con trai đang ngủ trên lầu và bà vợ sắp về. Lần đầu tiên trong cuộc đời nghề nghiệp, ông mới hiểu bám vào cái nghề cớm này thì có châu vợ con chết dễ như chơi. Ông cất tiếng hỏi, cố giấu vẻ lo sợ.

— Anh làm gì ở thành phố Pacific này. Nơi đây đâu có thuộc lĩnh vực hoạt động của anh?

Ferrari nhét súng vào bao giấu dưới làn áo manteau.

— Đúng đấy nhưng tôi có việc ở đây cần giải quyết. Tôi đến gặp Weiner, - Ferrari đáp và kèm theo nụ cười thật dễ thương.

O'Brien cảm thấy nhẹ người. Ngay khi vừa nhìn thấy gã, ông đã nghĩ đến Weiner. Ông nói:

— Anh không gặp may rồi, không thể nào chạm tới Weiner được đâu.

— Không có kẻ nào là không thể chạm tới được, - Ferrari sửa lại câu nói. - Tôi cần ông cho biết làm thế nào tôi có thể gặp được hẳn.

— Ai cho anh cái quyền tin rằng tôi sẽ nói cho anh biết? - O'Brien hỏi với giọng còn xa mới tới mức tin tưởng.

— Thế ai cho ông cái quyền tin rằng ông sẽ không nói với tôi?

O'Brien nhìn gã. Ông cảm thấy mình biến sắc mặt, hai bàn tay nắm thật chặt.

— Ông thanh tra, cậu con ông có khỏe không? - Ferrari nói tiếp. - Sáng nay tôi nhìn thấy cậu ta. Một chú bé thật tuyệt!

O'Brien nín thình. Ông cảm thấy mình sắp chui đầu vào bẫy.

Sau một lát im lặng, Ferrari lên tiếng:

— Nào, ta hãy trở lại chuyện thằng Weiner. Ông đồng ý không?

— Lần này anh không thành công đâu - O'Brien nói với giọng khàn khàn.

Ferrari nhún vai, giật giọng hỏi:

— Đẹp ba cái chuyện vợ vẫn lại. Buổi tối mấy giờ thằng Weiner đi tắm?

— Mười giờ. Làm sao anh biết hẳn đi tắm buổi tối?

— Tôi lúc nào cũng tìm hiểu thật chi tiết về khách hàng của mình. Khi hẳn tắm thì hẳn được tự do một mình hay vẫn có người gác?

O'Brien lưỡng lự, nhưng lời đe dọa về đứa con đè nặng lên người ông còn tệ hơn là lời đe dọa về cái chết của bản thân ông.

— Hẳn chỉ có một mình.

— Nào mô tả cái phòng tắm ra sao?

— Nó ở lầu hai. Có một cửa sổ rất nhỏ, một vòi hoa sen, một tủ áo, một bồn tắm nhỏ và một lavabo rửa mặt.

— Nơi tắm vòi hoa sen có rèm che không?

— Ferrari, anh chỉ mất công toi thôi. Đừng có quá nhiều ảo tưởng. Anh không thể lọt vào buồng tắm được đâu. Một con chuột cũng không thể chui qua. Người ta đã lường trước mọi việc rồi.

Ferrari nhăn mặt chế nhạo:

— Tất nhiên là được, tôi vào được. Thật dễ dàng như cất tiếng chào. Sáng nay tôi đã đi dạo khắp nơi trong nhà đấy.

— Anh nói láo!

— Không đúng sao? Tùy ông thôi! - Ferrari lấy tay xoa mũi. - Có ai kiểm soát nhà tắm trước khi Ferrari vào đó không?

— Dĩ nhiên rồi.

— Ai kiểm soát?

— Lần lượt theo thứ tự từng người.

— Bao giờ đến lượt ông?

— Tối mai.

— Thật là khéo. Ông nghe thật kỹ rồi cứ thế mà làm: Khi Weiner sẵn sàng đi tắm, ông cứ khám xét như thường lệ nhưng hãy cẩn thận chớ có để mắt vào chỗ tắm gương sen. Tôi sẽ ở đấy. Hiểu chưa?

O'Brien lấy mùi xoa lau trán.

— Anh không thể lọt vào phòng tắm được đâu. Tôi không tin anh có thể lén vào trong nhà. Một con mèo cũng không thể thoát khỏi cặp mắt của những người thám tử canh gác con đường.

Ferrari thản nhiên nói:

— Tôi không dùng con đường vào nhà. Tôi men theo vách đá.

— Nói phét một cây! Vách đá không thể nào leo được trừ phi dùng dây thừng và mọi cái tiếp theo.

Ferrari cười lớn:

— Ông quên là tôi có biệt tài leo núi à?

O'Brien sực nhớ bố mẹ Ferrari là những diễn viên nhào lộn trên không trong một đoàn xiếc và bản thân Ferrari cũng dày công tập luyện môn thể thao này. Nhiều năm qua, gã đã kiếm được những món tiền khổng lồ bằng cách trở tài trong một tiết mục leo trèo đặc biệt nguy hiểm. Gã được mệnh danh là “Người Ruồi”. Có một lần, gã làm cả khu vực Broadway ngừng trệ giao thông vì thiên hạ bu lại xem gã trở tài leo trèo trên mặt tiền cao ốc Empire State phục vụ cho một việc quảng cáo nào đó.

— Ông thanh tra, tôi sẽ có mặt ở đó. Đừng quên. Tôi trông cậy ở ông được chứ?

O'Brien mở mồm định nói nhưng rồi nín thinh.

— Ông còn ngần ngại? - Ferrari nói với giọng ngây ngô. - Ông làm tôi ngạc nhiên đấy. Này, Weiner là cái thằng cha nào vậy? Ông không định bỏ liều tính mạng đứa con trai yêu quý của ông vì cái đồ rác rưởi ấy chứ?

— Hãy để cho tôi yên, - O'Brien nói với giọng nghệt thờ.

— Tôi không đòi hỏi gì hơn nhưng tôi cần tin chắc là trông cậy nơi ông. Ông biết tôi không bị ông phải không? Thằng nhóc hay Weiner? Cho ông tự do lựa chọn.

Ferrari không dọa suông. O'Brien biết không có gì có thể ngăn cản gã giết Weiner hay con ông. Và Ferrari luôn thực thi những lời đe dọa nếu không làm vừa lòng gã.

— Nào hãy để mọi việc vào đúng vị trí của chúng, - Ferrari nói tiếp. - Chớ có gài bẫy tôi. Dù cho ông có thành công thì tôi xin hứa với ông là con ông không sống thêm quá năm phút sau sự phản bội của ông. Bắt đầu từ ngày hôm nay, mọi hoạt động dù nhỏ nhất của nó cũng đều được theo dõi chặt chẽ. Nếu tôi bị vướng dù là một việc nhỏ, nó sẽ bị giết ngay tức khắc. Tôi cũng trông cậy ở ông được chứ?

— Được. - O'Brien nói với giọng bất chợt trở nên kiên quyết. - Anh có thể trông cậy nơi tôi.

Conrad đã nhầm khi khẳng định với Forest là Frances và Pete yêu lẫn nhau.

Rõ ràng là Pete yêu nàng nhưng hẳn hiểu đó là một niềm si mê không có tương lai. Hẳn hiểu rõ quyền lực của Maurer và lấy làm lạ là tại sao hẳn thoát được tay Maurer tới 8 ngày. Sự phát hiện ra mình đang yêu khiến hẳn càng thấy đau lòng hơn khi hiểu mình không còn sống được bao ngày nữa. Một lần nhìn thấy Frances qua cửa sổ, bất giác hẳn mơ tưởng một cuộc sống thật yên vui của hai người trong ngôi nhà do chính hẳn xây nên và nuôi nấng con cái lớn khôn.

Ngày mà Conrad báo cho hắn biết được phép gặp Frances, hỏi sao hắn không cũng người. Conrad bách bộ trong phòng Pete nói:

— Cô Coleman cho rằng anh đã cứu sống cô. Cô muốn nói chuyện với anh. Tôi không thấy có điều gì cản trở. Thế còn anh?

Conrad ở lì trong lâu đài suốt cả tuần. Hằng ngày, anh đều gặp Frances. Theo anh nhận xét nàng là hình ảnh trái ngược của Janey. Giọng nói, cử chỉ, ánh mắt, tất cả con người nàng đều toát lên vẻ dịu dàng, một sự cảm thông mà Conrad cố công tìm kiếm trong bao năm trời.

Janey làm anh thất vọng một cách đau xót. Cô ả chiếm hết về phần mình và không cho thứ gì để trao đổi. Và tình yêu của Conrad bị hẫng vì những điều đòi hỏi liên miên của vợ. Conrad nhủ thầm: “Frances hoàn toàn khác”. Tình yêu của anh với nàng cũng đau đớn chẳng kém gì tình yêu của Pete vì cũng giống như Pete, anh biết đó là một tình yêu vô vọng. Janey là trở ngại chính.

Nhưng Conrad đã nhầm khi tin rằng Frances yêu Pete, nàng thương hại hắn và ở một con người nhạy cảm thì lòng thương người cũng rất mạnh, nếu không muốn nói là còn mạnh hơn cả tình yêu. Cô biết hắn có khả năng giết mình. Hắn có súng và có cơ hội. Nhưng hắn lại hy sinh tính mạng để từ chối không thi hành nhiệm vụ. Cô xúc động sâu sắc về nghĩa cử đó.

Vào ngày Conrad thảo luận với Forest, khi hắn đi dạo trong vườn, Frances tỏ ra khá ái với Pete. Hai người trò chuyện rồi rít như đôi thanh niên mới gặp nhau lần đầu.

Buổi gặp gỡ bất ngờ đáng giá này không làm Pete quên được những ánh mắt rình rập của các viên thám tử theo dõi hai người. Hắn còn có mặc cảm về khuyết tật của mình, hắn cố ngồi bên phải Frances để nàng không nhìn thấy cái bớt. Khi quay lại nói chuyện, hắn luôn giơ tay lên che cái bớt đó.

Frances cảm thấy thái độ bối rối không tự nhiên đó nên sau khi trò chuyện một lát, nàng bỗng hỏi:

— Cái bớt trên mặt anh gọi là nevus phải không?

Hắn giật thót người nhưng nhìn vào ánh mắt nàng biểu lộ lòng quan tâm chăm sóc, điều này rõ quá không thể làm được, hơn nữa lại kèm theo nụ cười thân thiết dành cho hắn.

— Tôi muốn nói với anh, - nàng dịu dàng nói, - anh cứ tưởng cái bốt làm tôi khó chịu nhưng không phải đâu. Anh không thấy là khi nói chuyện với anh, tôi có để ý nhìn tới nó đâu?

Pete nhìn nàng và hẳn thấy nàng thành thực biết bao. Hẳn muốn luôn luôn được nghe những lời nàng vừa nói như vậy. Quá xúc động, hẳn quay mặt đi để che giấu giọt nước mắt lăn trên má.

— Tôi không muốn gợi ra làm anh khổ tâm nhưng anh nghĩ rằng không thể nào chữa khỏi được sao? Tôi có được nghe về một biện pháp chữa trị. Đã bao giờ anh nghĩ đến chuyện này chưa?

— Có chứ, - hẳn nói mà không dám nhìn nàng. - Phải qua một cuộc giải phẫu và một ông bác sĩ cho tôi biết tôi sẽ không phải chịu đựng nó mãi đâu. Sao tôi ngu thế nhỉ? Nếu trước kia được gặp cô chắc tôi sẽ không làm những điều tôi đã làm đâu. Tôi theo nghề dao búa vì muốn phản kháng cái cung cách người ta đối xử với tôi, người ta nhìn tôi. Nhưng thôi ta nói chuyện khác đi. Conrad muốn cô làm chứng chống lại Maurer. Không nên nghe lời ông ta, không nên nghe lời bất kỳ anh cớm nào. Họ tin cô nhìn thấy Maurer trong “Ngõ Cụt”. Nhưng lúc này cô chú ý nghe tôi nhé. Tôi không muốn biết cô có nhìn thấy lão hay không: Điều cần thiết là đừng bao giờ nên thú nhận cả. Kể cả với tôi, với Conrad hay với bất cứ người nào. Không nên thú nhận ngay cả với bản thân cô nữa. Cô còn có chút cơ may chừng nào cô chưa lên tiếng. Một chút ít may mắn thôi. Cô hiểu lời tôi nhé: Nếu Conrad thuyết phục được cô khai ra những điều cô biết thì không có ai trên đời này cứu được mạng cô đâu!

Coleman cảm thấy hơi hoang mang vì lời thổ lộ dữ dội đó nhưng nàng không sợ. Conrad đã giải thích chúng không thể nào giết nàng được vì những biện pháp bảo vệ đến mức tối đa mà anh đề ra đã làm nàng xúc động.

— Tôi không thể cứ ở mãi đây suốt đời, - nàng nói, - nhưng chừng nào còn trú ở đây thì tôi còn được an toàn, cả anh cũng vậy.

— An toàn? Cô tin rằng Maurer không thể chộp được chúng ta nếu lão muốn sao? Có bao nhiêu người bảo vệ? Hai mươi? Một trăm gã bảo vệ cũng không làm Maurer chùn bước. Không một nạn nhân nào bị Maurer

ghi vào sổ đen mà lại sống sót. Không một ai! Cô không biết lão đâu. Nếu lão không thành công trong việc thực hiện lời dọa nạt thì Hội đoàn đã phế truất lão từ lâu rồi. Đây là vấn đề sống còn hoặc giữa lão hoặc của chúng ta. Và tôi xin đảm bảo với cô là lão biết giữ cái mạng lão lắm. Tôi muốn làm thình nhưng cần phải nói để cô biết kẻ nào đe dọa sinh mạng chúng ta. Tôi đã bất tuân thượng lệnh khi tiết lộ cho cô biết Maurer muốn giết cô. Lão không thể để tôi sống vì không phục tùng lão. Đó là lý do vì sao tôi đã khai với Conrad. Tôi muốn tranh thủ thời gian. Tôi không khai với ông ta những vấn đề gì lớn, chỉ vừa đủ để tôi được giữ ở lại đây. Tôi không có ảo tưởng đâu. Chẳng còn sống bao lâu nữa. Có thể một tiếng, có thể ba hay bốn ngày nhưng không lâu đâu.

Frances cảm thấy khó chịu trong lòng. Pete nói thật bình tĩnh nhưng trong ánh mắt hẳn đầy vẻ khiếp sợ.

— Chúng không thể giết anh được đâu, - nàng vừa nói vừa ngoắc vào tay hắn. - Không nên lo sợ quá. Làm sao chúng có thể tìm ra anh?

— Khi chúng định giết tôi thì chúng làm được thôi.

— Nhưng làm thế nào...? Với tất cả những viên thám tử canh phòng cho anh.

— Nếu lão muốn. Maurer có thể mua chuộc được tất cả. Đây không phải lần đầu lão sử dụng biện pháp đó.

— Không đâu! - Frances kiên nhẫn giải thích. - Ông Conrad đã bảo đảm với tôi họ là những kẻ không thể nào mua chuộc được.

— Đúng. Ông ta cũng nói với tôi như vậy. Nhưng tôi không tin ông ta cũng như những người khác.

— Không nên bi quan như vậy. - Frances kiên quyết nói. - Tôi không tin một lời nào của anh. Anh điên đầu rồi.

— Khi nào tôi chết, - Pete dụi dàng nói, - cô hãy nhớ lấy lời tôi. Cơ may duy nhất của cô là đừng khai gì hết. Nếu cô khai, không một người nào có thể giúp đỡ gì cho cô. Cô không nên quên điều này: Tổ chức không bao giờ để cô được ra đứng ở bục nhân chứng. Tôi van cô chớ nên quên điều này.

— Vâng, tôi sẽ nhớ, - Frances nói với giọng ngọt ngào mà lòng thất lại.

Pete vụt đứng lên.

— Tôi muốn nói thêm với cô điều này: Tôi yêu cô. Từ khi được biết cô, cô làm cho tôi thấy sung sướng mà chưa bao giờ tôi được hưởng.

Trong khi hăn nói, Conrad băng qua bãi cỏ tiến lại gần. Pete quay gót rảo bước về ngôi nhà. Ba người thám tử đi theo.

Frances nhìn Pete đi xa dần. Cô không thèm quay lại khi Conrad đến bên cô.

— Có chuyện gì không ổn thế hả cô Coleman?

Bất đắc dĩ nàng phải nhìn anh.

— Anh ấy không tin rằng mình được an toàn.

— Tôi biết. - Conrad ngồi bên nàng và châm thuốc hút - Hăn hơi loạn trí đấy. Khi nào hăn ở đây được vài tuần, hăn sẽ cảm thấy không có gì phải sợ hãi.

Nàng nhìn anh với ánh mắt biết ơn. Thái độ ung dung biểu hiện qua giọng nói làm nàng tin tưởng. Conrad nói tiếp:

— Còn trường hợp của cô, một vấn đề khác được đặt ra. Tôi không giữ cô ở đây lâu đâu, cần phải đi đến một quyết định xem tôi có thể làm gì cho cô? - Anh nhìn hai bàn tay và cau mày - Giải pháp cho vấn đề của cô cũng như của Weiner là phải bắt giữ Maurer. Một khi Maurer bị kết án, tôi có thể thu xếp để cô sang Âu Châu một thời gian cho đến khi mọi việc ổn thỏa xong xuôi. Khi trở về, cô lại bắt đầu một cuộc sống bình thường yên ổn. Nhưng nếu cô từ chối không nhận làm chứng thì không có cơ sở để khép tội Maurer được.

Ngay tức khắc người nàng cứng lại.

— Tôi tin cô đã nhìn thấy Maurer ở “Ngõ Cụt”, - anh nói tiếp không để cô kịp mở lời. - Tôi cũng tin rằng cô có một lý do cá nhân rất lớn muốn tránh sự rùm beng khi ra tòa. Cô không muốn nói gì với tôi ư? Cô không muốn tôi giúp đỡ sao?

Frances không nói một lời. Gương mặt nàng xanh xao, hai bàn tay bắt đầu run.

— Cô nghe này, - anh nói tiếp. - Chúng ta chỉ có hai người. Không có ai nghe chúng ta nói chuyện. Cô hãy quên tôi là một người thanh tra đi. Cô nói với tôi như nói với một người bạn. Xin hứa danh dự với cô là tôi sẽ

không sử dụng những điều cô cho biết nếu không được phép của cô. Tại sao chúng ta không có tinh thần hiểu biết lẫn nhau hơn?

Anh thấy nàng lưỡng lự và trong một thoáng, anh nghĩ mình đã đạt được ý định.

Nhưng Frances nhớ tới lời Pete: “*Điều cần thiết là không bao giờ thú nhận cả. Kể cả với tôi, với Conrad hay với bất kỳ ai...*”.

Nàng đứng lên.

— Tôi không có gì để nói với ông cả. Nếu không có gì làm mất lòng ông, tôi xin phép được vào nhà. Trời hôm nay nóng quá.

CHƯƠNG 8

Dolorès cảm thấy Gollowitz đang bận tâm suy nghĩ. À lấy một cái ghế dựa thấp và buông mình ngồi xuống. Sau một lát suy tính cân nhắc, à sửa lại váy. Đúng như lòng mong đợi, lão thèm thường nhìn vào cặp đầu gối, à cứ để mặc cho lão rửa mắt thật chán rồi mới hờ hững phẩy tay hất cái váy che chúng. À hỏi:

— Anh không có tin gì của Jack sao?

— Không có gì hết.

Tay cứ xoa mãi cái cảm hai ngón, lão tự hỏi mình có nên tỏ thái độ gallant lại gần ôm hôn à không. Nhưng vì không biết Seigel lúc này ở đâu nên dù tiếc đứt ruột, lão đành quyết định chưa nên vội giở trò gì ra. Lão nói tiếp:

— Tôi rất muốn được anh ấy cho biết hiện nay anh ấy ở đâu. Mất liên lạc hoàn toàn với anh ấy thực khốn cho tôi. Chị hãy thử đặt vào vị trí tôi xem. Ngay cả Jack cũng không biết phải hành động như thế nào trong tình huống này. Nếu ta không tìm được con nhỏ...

Dolorès nhanh chóng quyết định không nghe lời tâm sự của Gollowitz nữa. Nếu Gollowitz phạm một sai lầm nghiêm trọng thì à biết ít chùng nào hay chùng ấy. À vắt chéo đôi giò tuyệt mỹ, bình thản hỏi:

— Tôi chỉ muốn đến hỏi xem có tin tức gì về Jack không? - À mở cái xác rồi cau mày - Jack không dặn anh phải quan tâm tới tôi sao?

— Không, anh ấy không nói gì. Có lẽ anh ấy quên. Nhưng Dolly, chị không nên bức mình. Chị cần bao nhiêu?

— Xài tiền của anh? - À liếc nhìn lão với ánh mắt gợi tình - Có lẽ tôi không nên...

— Nào Dolly, đừng nói nhảm. - Lão rút bóp lấy ra một xấp tiền - Năm trăm đủ chưa?

— Quá đủ rồi. - À đứng lên đi lại gần bàn - Abe, cứng là người tình đáng yêu quá.

Lão ngửi thấy mùi hương phấn, mùi da thịt và cảm thấy miệng khô đắng vì thèm muốn. À cúi người về phía trước cố tình để lão nhìn thấy đôi vú săn chắc căng lên dưới làn vải mỏng của chiếc crop. Lão vừa mới nhồm người lên, mặt đỏ bừng, hai mắt long lanh thì cửa mở. Seigel bước vào theo sau là Ferrari.

— Xin lỗi, - Seigel nói. - Tôi không biết anh đang bận.

— Tôi phải đi đây. - Dolorès nói và quay về phía Seigel ban cho hắn một nụ cười. Đôi mắt à gặp ánh mắt của Ferrari xoáy vào người à và nụ cười à tắt ngấm - Tôi... tôi mượn ít tiền.

Trong đời, chưa bao giờ à cảm thấy bối rối khi cái tên lùn ghê tởm này như muốn lột truồng à ra, đôi mắt làm à hết hồn.

Khi à đã khép cửa đi khuất, Ferrari hỏi:

— Con điếm nào vậy?

— Bà Maurer đấy, - Seigel đáp. - Anh không biết sao?

Ferrari đến ngồi xuống một chiếc ghế dựa ngay cạnh bàn giấy. Ngồi sâu trong lòng ghế, hai bàn chân gã còn cách mặt đất nhiều centimètres.

— Ban đêm Maurer biết cách sử dụng thời gian đấy chứ, - gã vừa nói vừa toét miệng cười hô hô đầy ý nghĩa.

Mặt tím lại, Gollowitz vụt hỏi:

— Có tin gì mới không?

— Tin gì mới à? - Ferrari vừa nhắc lại vừa nhìn lão. - Tin tức tốt lành đấy. Tối nay, Weiner đến tội. Chính xác là đúng 10 giờ.

— Anh có đùa không đấy? - Seigel trắng trợn hỏi.

Ferrari phớt lờ câu hỏi như không nghe thấy.

— Một công việc ngon xơi như món dồi chó. - Ferrari nói tiếp với vẻ hoàn toàn tự mãn. - Một trong những cú tuyệt tác của tôi.

— Anh dựa trên cơ sở nào mà hành động? - Gollowitz hỏi.

— Tôi cần có một người đồng lõa trong nhà, - Ferrari giải thích. - Tôi đã nắm vai O'Brien buộc phải giúp tôi một tay.

— O'Brien? - Gollowitz la to. - Nhưng đó là một gã cứng đầu không thể dùng tiền mà mua chuộc được!

— Có thể anh không tìm ra điểm yếu của hắn. Con người ta ai cũng đều có điểm yếu cả. O'Brien có một đứa con trai, hắn quý như vàng. Do đó hắn phải đồng ý giúp tôi.

— Chà ra thế! - Seigel reo lên đầy vẻ thán phục. - Ngay cả tôi cũng không biết hắn có con trai.

— Vẫn... vẫn là tai nạn chứ? - Gollowitz vẫn có dáng bắn khoăn tự hỏi.

— Còn thế nào nữa? Weiner sẽ bị chóng mặt trong khi tắm và trượt chân mặt úp xuống nước. Khổ thân thằng bé quá! Anh thấy sao?

Ferrari giải thích với nét mặt tỉnh bơ, bất giác Gollowitz và Seigel nhìn nhau với vẻ ngượng nghịu.

— Thật tuyệt! - Gollowitz tán thưởng. - Tối nay không hỏng việc chứ?

— Mười giờ tối. Đã thành một thói quen, ngày nào Weiner cũng đi tắm vào buổi tối đúng mười giờ.

— Nhưng làm thế nào anh lọt được vào phòng tắm? - Seigel hỏi.

— Chuyện trẻ con. Cửa sổ nhỏ nhưng tôi có to lớn gì. Chuyện phiền phức duy nhất là trước khi Weiner vào, buồng tắm được kiểm tra kỹ lưỡng. Vì lý do đó mà tôi phải đề nghị O'Brien giúp đỡ. Chính hắn lãnh việc kiểm tra tối nay.

— Thế còn con nhỏ? - Gollowitz hỏi với giọng khàn khàn. - Anh dự định tiến hành ra sao?

— Cứ tà tà, đừng có nóng vội. Mỗi một công việc đều có thời điểm của nó. - Ferrari giải thích. - Tôi cần phải nghiên cứu vấn đề này. Chắc chắn sau cái chết của Weiner, con nhỏ được chúng canh phòng cẩn mật hơn nữa. Nhưng trước sau gì thì con nhỏ cũng theo gót thằng Weiner thôi. Tôi cá với các anh như vậy. Tôi cần có thời gian để suy tính nhưng nó không thoát được đâu. - Gã ngời gục xuống ghế. - Tôi cần chớp mắt một lát. Đêm nay chắc khó lòng tôi ngủ được nhiều. Các anh có mặt ở đây lúc 11 giờ rưỡi tối. Tôi sẽ thông báo cho các anh biết.

Đứng trên sân thượng của lầu đài, Conrad nhìn bầu trời. Anh nói với cô Madge Fielding:

— Mưa thì mưa đi cho rồi. Người tôi nhiều mồ hôi quá.

Madge suốt ngày ở cạnh Frances, lúc này đi ra hóng gió.

— Tôi đi kiểm tra những người gác, - Conrad nói tiếp. - Cô đi không? Tôi dùng xe ra đến con đường.

— Thật kỳ lạ. - Madge vừa trèo lên xe vừa nhận xét. - Tôi có cảm giác như mình sống ở đây lâu lắm rồi. Theo anh thì ta còn phải trụ ở đây bao lâu nữa?

— Tôi không rõ. Tôi cũng muốn biết điều đó. Ông Biện lý sẽ đến thăm ta vào ngày thứ bảy. Ông ấy muốn nói chuyện với cô Coleman. Chính ông ấy là người chủ trương chuyện này. Tôi cảm thấy mình thất bại rồi. Nếu ông ấy không làm cô ta khai ra thì tôi không biết ta phải hành động ra sao nữa. Còn nếu cô ta khai thì chúng ta phải ở lại đây cho đến ngày mở phiên tòa: Khoảng chừng ba tháng.

— Paul, anh nhận xét cô ta thế nào? - Madge hỏi trong khi Conrad cho xe chạy trên lối đi dài chừng một cây số rưỡi.

— Một cô gái thật đẹp, - Conrad thận trọng trả lời. - Thế còn cô?

— Tôi rất mến cô ta. Tôi thương hại cô ta nhiều. Tôi có cảm giác cô ta đang ở trong tình trạng lúng túng khó nghĩ thế nào ấy.

— Cô ta có kể cho cô nghe một chuyện gì không?

— Không đâu. Nhưng tôi có theo dõi. Cô ta có thái độ như một người đang lưỡng lự trước khi quyết định một vấn đề hệ trọng. Cô bồn chồn lo lắng cho tính mạng của Pete. Suốt ngày cô cứ hỏi tôi xem tôi có tin rằng hẳn được an toàn ở đấy không.

— Có chứ, hẳn vẫn được an toàn, - Conrad sốt ruột đáp. - Chỉ đến khi nào dẫn hẳn ra tòa lúc đó mới cần bảo vệ hẳn cẩn mật hơn.

Anh cho xe chạy chậm khi hai ngọn đèn pha xe hơi chiếu sáng hai cổng sắt to tướng. Năm người thám tử, súng đeo trên vai đứng gác ở cổng. Một người bước lại gần khi xe hơi vừa dừng.

Conrad hỏi qua cửa kính mở:

— Mọi việc tốt đẹp chứ?

— Vâng, thưa sếp. Tất cả bình thường.

— Sắp có mưa đấy. Canh gác cẩn thận. Các anh có đủ áo mưa không?

— Thưa đủ, sếp.

— Tốt. Tôi đi xuống đập.

Những người gác chào anh và mở cổng. Conrad cho xe chạy theo con đường dài và hẹp dẫn tới đập. Anh chuyện trò với mọi người, căn dặn họ giữ vững vị trí gác, đích thân, kiểm tra những ngọn đèn pha hoạt động có tốt không, có ai vắng mặt không. Sau đó anh cho xe đi sâu vào con đường mòn dẫn tới đỉnh vách đá. Đi được nửa đường, đến trước một trạm gác khác, hai người bỏ xe và tiếp tục đi bộ. Ba chòi gác dựng ở bờ vách mỗi cái cách nhau chừng tám trăm mét. Những viên thám tử đi đi lại lại như con thoi giữa các chòi gác. Một người bước lại gần Conrad. Conrad để Madge đứng đó, kéo viên thám tử ra chỗ khác.

— Tối nay phải căng mắt ra mà quan sát nhé, - anh dặn dò. - Thời tiết xấu lắm, đêm nay thật lý tưởng cho một cuộc đột nhập vào lâu đài.

— Sếp, chúng không lọt được vào đâu. Không có cách nào trèo vào được.

— Những ngọn đèn pha hoạt động tốt chứ?

— Tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng mọi cái rồi. Tất cả đều hoạt động tốt, sếp cứ yên tâm đi.

Trở về bên Madge, một luồng gió nóng thổi nhẹ qua mặt anh.

— Cô có nhận thấy gì không? Cơn mưa sắp tới rồi. Ta trở về nhanh nếu không sẽ gặp mưa.

— Paul, không có ai có thể lại gần đây chứ?

— Cô không nên quan tâm chuyện này. Tôi không tin chúng dám mưu toan chuyện gì đâu. Chỉ khi nào hai người ra khỏi nơi này thì Maurer mới tính giết họ.

Còn tiếng sấm ầm ì từ xa khi Conrad cất xe vào gara và cùng với Madge đi vào lâu đài. Rải rác đây đó, từng anh cớm thong thả đi tuần, có con chó bám sát gót.

— Chắc chưa mưa ngay đâu? - Conrad nói và bước lên các bậc cấp của hàng hiên. - Tôi đi lấy áo mưa.

— Anh tính lại quay ra à?

— Tôi muốn kiểm tra mọi người có ở vị trí gác không?

Conrad nhìn thấy một bóng người ngồi dưới hàng hiên.

— Phải Tom đấy không?

— Đúng, - O'Brien đáp.

— Tôi trở về đây, - Madge cáo từ. - Cô Coleman đã lên lầu. Có ánh đèn trong phòng. Xin chào.

Conrad bước lại gần O'Brien và thả người ngồi cạnh.

—Ồ, thời tiết khó chịu quá.

— Sắp mưa rồi, - O'Brien đáp.

Trong giọng nói của ông ta có cái gì làm Conrad ngạc nhiên.

— Cũng còn phải cả tiếng đồng hồ nữa. Mấy giờ rồi, Tom?

— Mười giờ kém mười lăm. Mưa sẽ đến nhanh cho mà xem. Tôi cá với anh là chỉ mười phút nữa là bắt đầu mưa thôi.

Nét khó chịu trong giọng nói của O'Brien làm anh thấy bấn khoăn.

— Này, Tom! Anh khỏe chứ? - Anh hỏi và cố nhìn mặt O'Brien trong bóng tối.

— Tất nhiên là tôi vẫn khỏe, - O'Brien đáp với giọng cau cáu. Và ông ta đứng lên. - Đã đến lúc tôi phải cho thằng cha đi tắm. Gần mười giờ rồi.

Một tia chớp soi sáng hàng hiên và Conrad chú ý đến vẻ nhợt nhạt trên gương mặt O'Brien.

— Tom, anh có chắc không bị ốm chứ?

— Tôi đã nói với anh là tôi không làm sao hết. Chỉ hơi nhức đầu vì trời sắp mưa thôi nhưng tôi vẫn khỏe. - O'Brien nói và lấy khăn mùi xoa lau mặt.

Ông đi vào tiền sảnh có một người gác ngồi đó, súng đặt lên đùi. Conrad nổi gót và hai người cùng bước lên cầu thang. O'Brien vẫn im lìm, bấn khoăn tự hỏi không biết thằng khi Ferrari đã lọt được vào phòng tắm chưa. Miệng đắng lại, hai chân bắt đầu run run còn tim đập quá nhanh, ông chỉ mong sao cho kết thúc sớm chuyện này đi. Một anh cớm khác đứng gác ngay đầu cầu thang.

Conrad liếc nhìn qua cửa sổ ở cầu thang. Một làn nước mưa chảy dọc theo tấm kính và gõ lên mái. Tiếng sấm vang rền nổ bung ra nghe đến chói tai.

O'Brien mở cửa phòng Pete.

Hắn mặc bộ đồ ngủ, chiếc khăn tắm vắt trên tay. Hắn đang quay lưng nhìn ra nơi cửa sổ. Hai người gác ngời chơi bài trên một cái bàn kê xa cửa sổ. Người thứ ba súng để trên đui, nhìn vào lưng Pete với vẻ đứng đưng buồn chán.

Khi cửa mở, Pete quay lại. Hai anh cớm chơi bài sững người, với vôi lấy súng. Anh thứ ba đứng vụt dậy.

— Tốt, nghỉ! - Conrad vừa nói vừa bước vào hoan hỉ nhận thấy mọi người đều có tinh thần cảnh giác. - Một tối thật thảm!

— À vâng, - anh thứ ba nói.

Pete ngăm O'Brien với vẻ lo ngại. Đến lượt Conrad nhìn viên thanh tra và ngạc nhiên vì vẻ xanh xao của ông này. Trong ánh mắt của ông ta có một nét gì hung bạo mà Conrad chưa bao giờ nhận thấy.

— Nào đi thôi! - O'Brien nói như cảm thấy khó chịu khi phải mở miệng.

Ông bước ra ngoài theo sau là Pete.

Hai người gác lại tiếp tục lao vào cuộc đồ đen, người thứ ba châm thuốc hút. Theo chân O'Brien, Pete đi về phía buồng tắm ở ngay cạnh phòng Frances. Phải đi hết hành lang, xuống vài bậc cấp rồi rẽ. Conrad đuổi kịp Pete đúng lúc O'Brien mở cửa buồng tắm.

— Đứng yên đấy! - O'Brien cộc lốc ra lệnh.

Conrad vượt qua Pete và nhìn O'Brien trong khi ông này cũng ngoái cổ nhìn lại. O'Brien phải cố gắng ghê gớm mới không để lộ nét gì trên mặt. Ông mở tủ áo quan sát bên trong rồi đi đến chỗ tắm gương sen. Ông quay lưng lại không để Conrad nhìn được vào chỗ tắm rồi vén màn liếc nhìn vào trong.

Ông không mong chờ đợi nhìn thấy Ferrari đứng đằng sau tấm rèm và bất chợt như nhận thấy một cú đâm trúng màng tang khi bắt gặp đôi mắt sâu hoắm lạnh như băng, tim nhảy loạn xạ trong lồng ngực: Ferrari đứng im lìm như bức tượng chĩa một khẩu súng vào người O'Brien.

Hai người nhìn nhau trong nháy mắt rồi O'Brien buông rèm xuống và vẫn quay mặt đi để Conrad không nhìn thấy. Ông thong thả đến lavabo rửa tay mà trong bụng chưa hết run.

Sấm chớp vẫn âm ì liên tục và qua khung cửa sổ nhỏ, một tia chớp loằng ngoằng soi sáng buồng tắm.

Conrad bước vào nói:

— Cho tôi rửa tay với! Chà, người tôi đầy mồ hôi.

O'Brien lùi lại một bước ngăn cản Conrad không nhìn được về hướng chỗ tắm.

— Anh có nghĩ là mưa sẽ kéo dài suốt đêm không?

O'Brien cố tỏ vẻ tự nhiên hỏi cho có chuyện nhưng một lần nữa Conrad không để ý đến những cố gắng của ông.

— Nếu thế thì tôi không ngạc nhiên đâu. (Anh cầm lấy cái khăn O'Brien đưa. Khi ngừng đầu, anh nhìn thấy cửa sổ). Này, ta có nên lắp thêm chấn song vào khung cửa sổ không nhỉ?

O'Brien cố gắng để không nhìn về phía chỗ tắm.

— Anh nghĩ có kẻ nào chui lọt qua cửa sổ à? - Ông cố nói với giọng chế giễu. - Làm gì có chuyện đó!

Conrad đi ra cửa.

— Phải, đúng vậy. - Anh bước ra hành lang. - Weiner, vào đi.

Pete bước vào buồng tắm. Khi đi qua O'Brien, bắt gặp ánh mắt viên thanh tra, hắn cảm thấy lạnh buốt và dùng dằng không muốn bước. Chưa bao giờ trong đời hắn thấy hãi như vậy. Hắn ấp úng nói:

— Khoan đã! Tôi... tôi không tin rằng... - phần sau của lời nói bị khóa lấp bởi tiếng sấm.

— Vào đi, hấp! - O'Brien rống lên rồi đi ra hành lang. - Tao không có ý định chờ mày suốt đêm đâu.

Có vẻ như Pete định nói thêm điều gì, ông đập mạnh cửa đóng sầm lại sau khi xô Pete vào trong buồng. Ông nói với Conrad:

— Những đồ rác rưởi đó cứ tự cho mình có đủ mọi quyền lợi khi người ta đối xử nhân đạo với chúng.

Trong khi nói, ông dựa lưng vào cánh cửa và bàn tay đưa ra sau lưng nắm lấy quả đấm cửa. Ông cảm thấy tay nắm hơi xoay và hiểu Pete ở bên trong cố mở ra.

— Anh nên đi thăm cô gái xem cô ta đã khá chưa? - Ông nói với Conrad. - Mưa to chắc làm cô ta sợ.

Ông phải lấy gân mới giữ được cánh cửa đóng: Pete cố tận lực mở ra.

— Madge ở bên cô ta rồi, - Conrad nói và châm thuốc hút. Anh không nhận thấy cử chỉ của O'Brien. - lát nữa tôi sẽ đến, - anh nói thêm.

Một tiếng sấm nổ dữ dội trên mái nhà và O'Brien nghe thấy một tiếng kêu nho nhỏ trong buồng tắm.

— Có chuyện gì thế? - Conrad ngẩng đầu lên hỏi.

— Tiếng sấm đấy, - O'Brien gạt đi. - Thế anh nghĩ đó là cái gì?

Trong khi nói ông nhận thấy áp lực không còn đè lên cánh cửa nữa, tay nắm lại trở về vị trí cũ.

— Hình như có tiếng kêu, - Conrad nói và đi xa dần theo hành lang. Anh dừng lại trước cửa phòng Frances và lắng tai nghe.

O'Brien đứng bất động, tim đập mạnh không đều. Sấm lại nổ trên đầu hai người. Tiếng mưa rơi trên cửa sổ, tiếng nước chảy qua miệng ống máng đã khóa lấp mọi tiếng động khác. Ông nghe thấy một tiếng càu nhàu nho nhỏ ở bên trong buồng tắm. Ông cảm thấy tóc gáy dựng đứng lên.

Ông bước hơi xa cửa và lấy khăn lau trán.

Conrad quay trở lại bên O'Brien.

— Các cô ấy vẫn bình thường. Họ nói chuyện vui như tết. - Anh nhận thấy nét bơ phờ và xanh xao trên gương mặt O'Brien. - Tom, anh có vẻ không khỏe lắm. Tại sao anh không đi ngủ đi. Tôi đứng chờ Weiner ra cũng được.

— Tôi đã nói với anh tôi vẫn khỏe mà, - O'Brien chặn lại. - Tôi xin anh để tôi yên! Tôi sẽ ngủ khi thằng ngốc kia tắm xong.

Hai người đứng yên lặng nghe tiếng sấm rền vang của cơn giông. O'Brien lại lau mồ hôi trán.

— Tại sao anh không về nghỉ? - Ông hỏi Conrad. - Nếu anh dự định ra đi từ 3 giờ thì anh nên ngủ một lát.

— Với cơn mưa như thế này thì tôi khó ngủ lắm. Hẳn ở trong đó bao lâu rồi?

— Khoảng 20 phút.

Có tiếng nước chảy trong bồn tắm làm tim O'Brien đập thình thịch. Conrad nói:

— Weiner làm tôi ngạc nhiên thực sự. Trong quá trình tiếp xúc với hẳn, tôi không biết mình nghĩ có đúng không nhưng có thể là do cái bốt hẳn bị mắc cảm nên mới gia nhập làng dao búa. Hẳn chưa đến mức bại hoại. Nghiên cứu hồ sơ, chúng ta không tìm ra bằng chứng nào hẳn có những hành động bạo lực. Nghề chuyên môn của hẳn là “thối” xe hơi để cho băng cướp sử dụng. Hẳn dễ dàng trở về cuộc sống lương thiện nếu ta giúp đỡ hẳn.

— Cút mẹ hẳn đi cho rảnh! - O'Brien hung hăng nói. - Không phải chỉ vì có cái bốt trên mặt mà người ta cho phép hẳn có quyền đánh cắp xe hơi.

— Đã đến giờ gọi hẳn ra chưa? - Conrad vừa hỏi vừa xem giờ. - Hẳn ở trong đó đã hơn hai mươi phút rồi. - Conrad gõ cửa rồi kêu to. - Weiner! Nhanh lên nào!

O'Brien rửa thầm Conrad. Ông tự hỏi liệu Ferrari đã chuẩn chưa? Bàn tay ông run run chầm thuốc.

Cơn giông đã bớt, tiếng sấm xa dần. Nước mưa vẫn tiếp tục đập lên mái ngói và chảy ồ ồ qua những ống máng.

O'Brien cau mày thấy Conrad vịn tay nắm cửa.

— Cửa đã khóa trái! Tom, đáng lẽ không nên có khóa ở cửa này.

Conrad lại gõ dồn dập.

— Weiner! Xong chưa?

Bên trong vẫn yên lặng khiến anh cảnh giác.

— Ê Weiner!

Conrad đâm thình thình vào cửa. Không có tiếng trả lời, anh lùi lại nét mặt căng thẳng.

— Đây Tom. Cần phải phá cửa.

— Anh cứ bình tĩnh, - O'Brien nói. - Để tôi nói với thằng ngốc đó một câu.

— Mất thì giờ thôi.

Conrad cố phá cửa, anh lấy chân đạp mạnh vào ổ khóa. Cửa kêu ken két nhưng vẫn chưa chịu bật ra.

— Để tôi, - O'Brien nói.

Bấy giờ ông mới tin chắc là Ferrari chuồn thoát rồi. Ông lấy đà hích mạnh vai vào cửa. Cửa bật ra, O'Brien loạng choạng nhào vào trong.

— Cút thật! - Conrad cúi kính văng tục và cũng chạy vội vào. - Nhanh lên Tom! Anh giúp tôi đưa hãn ra!

Pete nằm duỗi dài trong bồn tắm. Căn buồng nhỏ mù mịt hơi nước. Đầu Pete chìm trong nước và xung quanh đầu cùng vai nước nhuộm màu hồng hồng.

O'Brien vội khóa vòi nước nóng. Ông nắm tóc Pete kéo đầu lên.

— Hãn thật điên khi dùng nước nóng quá như thế này, - ông thì thầm và đặt tay lên ngực Pete (Tim không còn đập nữa), ông lắc đầu - Paul, thế là tiêu rồi.

— Tránh ra một chút, - Conrad ra lệnh. - Để tôi cầm chân hãn. Nào! Nâng hãn lên và bắt tay vào việc.

Hai người nhấc Pete ra khỏi bồn tắm. Conrad nói:

— Đưa ra ngoài hành lang. Trong này chật quá.

Hai người khiêng Pete ra hành lang và đặt hãn nằm ngửa trên sàn. Conrad quì lên người và bắt đầu làm hô hấp nhân tạo.

O'Brien đứng dựa lưng vào tường, hai chân như không còn đứng vững nữa. Ba anh cớm gác phòng Pete cũng chạy ủa ra xem.

Conrad chăm chú vào công việc cấp cứu. Không ai cử động, không ai thốt nên lời. Tiếng sấm vẫn tiếp tục ì ầm ở xa. Mưa không còn nặng hạt nữa. Sau 15 phút, Conrad nói:

— Tôi nghĩ không thể làm gì hơn được. Ba cậu thay phiên nhau tiếp tục làm hô hấp nhân tạo xem có vớt vát được không. Wilson làm trước đi.

Conrad bước vào buồng tắm. O'Brien lại gần cửa nhìn anh. Conrad kiểm tra theo thứ tự khắp nơi. Anh nói:

— Trên các vòi nước có máu! Chắc là hãn trượt chân đập đầu ngất đi nên bị chết sặc.

— Đúng vậy, - O'Brien nói. - Nước nóng quá.

Conrad đứng lên, chăm chú nhìn cửa sổ. Ánh mắt bắn khoắn của anh làm O'Brien thấy lạnh xương sống. Ông hỏi:

— Anh nhìn gì vậy?

— Tôi không biết hẳn có bị ngất thật không? Có thể có kẻ lọt vào đây rồi hạ sát hẳn.

— Nói đùa! Làm sao vào đây được?

— Ủ, anh nói đúng, - sau một phút suy nghĩ Conrad công nhận. Anh bước ra hành lang hỏi Wilson. - Không có biểu hiện nào còn sống chứ?

— Sếp, hẳn chết đứ đừ rồi! Trong phổi có nước nóng. Không thể nào cứu được đâu.

— Thôi được, chúng ta vô can, - Conrad nói và thở dài với vẻ thất vọng. - Mình vất vả hết lòng để hẳn thoát khỏi tay Maurer thì cuối cùng hẳn lại chết vì rủi ro.

Một tiếng động làm anh quay lại. Cửa phòng Frances bật mở và cô gái đứng ở ngưỡng cửa, đôi mắt chăm chăm nhìn vào xác chết.

— Anh ấy chết rồi sao? - Nàng hỏi Conrad trong khi anh vội vàng đến bên cô.

— Phải, hẳn đã chết. Cô về phòng đi. Cô không thể làm được gì đâu.

Mặt nàng hoàn toàn thất sắc.

— Có chuyện gì xảy ra?

— Hẳn bị ngất trong bồn tắm, nước nóng quá.

— Bị ngất trong bồn tắm? - Nàng thông thả nhắc lại. - Nói chi lạ, ông cố thuyết phục tôi tin rằng đó là một tai nạn rủi ro sao?

— Một tai nạn thật đấy. Cô quay về buồng đi nghe lời tôi nào.

Madge ra cửa nắm tay Frances định kéo vào nhưng cô gái cố vùng ra, đôi mắt long lanh. Nàng hằm hè nhìn Conrad.

— Có kẻ ám sát anh ấy! Pete biết rằng có kẻ sẽ ám hại anh ấy. Anh ấy biết một người trong các ông bán đứng anh ấy! Đó là lý do vì sao chúng giết được anh! Anh ấy biết trước điều đó! - Nàng khóc nức nở, nước mắt chảy dài trên gương mặt tái mét, không còn giọt máu. - Anh ấy nói ngay cả ông, ông cũng có thể bán đứng anh ấy.

— Cô im đi! - Conrad cúi kính hét to. - Đây là một tai nạn, không ai có thể giết được hẳn. O'Brien và tôi, suốt thời gian hẳn tằm, cả hai chúng tôi vẫn đứng trước cửa. Bất cứ một kẻ nào cũng không thể chui qua chiếc cửa sổ bé tí tẹo kia được. Nước nóng quá, hẳn bị ngắt đi và đập đầu vào các vòi nước.

— Sai rồi! Anh ấy bị ám sát! Ông không thể để thằng khốn đó chạy tội một cách dễ dàng được. Ông phải làm một cái gì đi chứ.

— Thằng khốn nào? - Conrad hỏi và anh chợt cảm thấy có điều gì không ổn trong vụ này.

— Maurer! Chính thằng khốn Maurer đã giết anh ấy! Pete nói rằng trước sau nó sẽ giết anh và bây giờ thì anh chết vì tay nó.

— Maurer không giết Pete, - Conrad kiên nhẫn nói. - Đó là một tai nạn.

— Đúng mà! Maurer đã giết anh ấy!

— Cô nên đi ngủ thì hơn, - Conrad nói tiếp. - Cô để yên chúng tôi thi hành phận sự. Không ai có thể giết Pete. Tôi tin chắc như vậy.

Frances nhìn Conrad hồi lâu, bàn tay nắm chặt lại. Trước mắt anh, mặt nàng già đi rất nhanh, gương mặt chai cứng khiến anh khó nhận nổi ra nàng.

— Tôi sẽ nói hết cho ông biết, - bất chợt nàng nói với giọng trầm trầm và khàn khàn. - Maurer cần phải đền tội. Bây giờ tôi cóc sợ những gì xảy ra đến với tôi. Tôi sẽ làm nhân chứng cho ông. Tôi đã nhìn thấy Maurer ở “Ngõ Cụt”! Chính tự tay nó đã giết June Arnot! Tôi nhìn thấy nó giết cô ta!

Charles Forest và viên đại úy McCann bước vội ra ngoài xe hấp tấp nhảy lên các bậc cấp của hàng hiên. Conrad ra đón hai người.

Ba người bước vào phòng khách lớn và trong khi McCann cởi áo mưa, Conrad sôi nổi báo tin:

— Cô ta đã khai rồi! Cuối cùng thế là chúng ta chộp được Maurer! Chính mắt cô ta nhìn thấy lão giết June Arnot!

McCann đứng như trời trồng. Gương mặt béo tốt của lão tím lại như quả bồ quân và đôi mắt ti hí đầy vằn máu long lên.

Lão gầm gừ:

— Nếu vậy tại sao con nhỏ không khai sớm hơn?

— Đó là một câu chuyện dài, - Conrad nói tiếp. - Tôi sẽ kể cho các ông biết sau đó chúng ta lên lầu.

McCann ném toẹt chiếc áo mưa vào thành ghế, nặng nề bước về phía lò sưởi. “Đúng rồi!” Lão nghĩ, “Maurer thế là đi đong!”. McCann không hề trông chờ vào những ảo tưởng. Lão biết rằng trước khi lên ghế điện, thế nào Maurer cũng làm nổ tung toàn bộ tổ chức và không ngần ngại gì mà không tố cáo những khoản tiền hối lộ cho McCann. Lão thấy lo sợ và cố che giấu tâm trạng một cách vụng về. Hai tay nắm lại để sau lưng, lão hỏi:

— Anh tin chắc cô ta không nói dối chứ?

— Phải, tôi tin tưởng đúng thế, - Conrad xác nhận. - Anh có thể tự phán đoán khi nghe cô ta nói.

Forest ngồi xuống và lấy ra hộp thuốc lá.

— Đầu tiên anh báo cáo về chuyện Weiner đã.

— Không có chuyện gì lớn để mà nói - Conrad khai. - Một sự bất hạnh đáng tiếc! O'Brien và tôi dẫn hãn đến buồng tắm. O'Brien kiểm soát buồng tắm trước khi cho Weiner vào. Hai chúng tôi đứng chờ ở cửa. Sau hơn 20 phút, tôi gọi to bảo Weiner đi ra nhưng không nghe thấy hãn trả lời. Cửa được đóng bên trong. Chúng tôi cố sức tông cửa và nhìn thấy hãn bị chết đuối trong bồn tắm. Ông y sĩ nói hãn bị thương nhẹ ở đầu. Theo ông ta phán đoán thì Weiner bước vào bồn tắm, hãn thấy chóng mặt và ngã vật về phía sau, đập đầu vào các vòi nước.

Forest nhận xét:

— Thông thường khi tắm, người ta thường đối diện với vòi nước.

— Có lẽ Weiner thích làm ngược lại. Đầu sao hãn cũng đã chết rồi khi chúng tôi khiêng hãn ra ngoài. Chúng tôi không thể làm gì hơn được nữa.

— Paul, anh có đảm bảo là không kẻ nào lọt vào trong đó không? Lạ là cửa bị khóa trái.

— Tôi cũng ngạc nhiên vì chuyện đó nhưng điều chắc chắn là không kẻ nào lọt vào trong thời gian hẵn ở đó. Cửa sổ quá nhỏ. Một thằng lùn cũng phải mất tới mười phút mới có thể chui qua cửa sổ và với thời gian đó, Weiner thừa sức la lên để báo động.

— Một vớ nhớ đời, - Forest trầm ngâm nói. - Chúng ta cần những nhân chứng thì Weiner chết rồi.

— Hãy nghe cô Coleman khai đã. Lời chứng của cô ta không nhất thiết phải được xác minh.

— Chà! Thế còn chờ gì nữa? - McCann làu nhàu.

— Paul, hình như anh có điều gì định nói với tôi? - Forest hỏi và phớt lờ McCann.

— Vâng.

Conrad châm thuốc hút rồi nói tiếp:

— Ông có nhớ lần ông gợi ý có thể cô ta im lặng vì những lý do cá nhân không? Ông nhận định đúng. Và bây giờ khi tôi biết câu chuyện, tôi không thể trách cô ta là không muốn khai ra. Cô ta muốn tránh thiên hạ bàn tán về mình. Tên cô ta nổi tiếng trên thế giới. Bố cô ta là David Taleteller.

Forest và McCann cùng trợn tròn mắt.

— Con quỷ hút máu người ở Boston? - Forest hỏi.

— Đúng, chính hẵn. Không có ai là không biết tiếng Taleteller. Toàn thế giới phẫn nộ về những vụ tàn sát trẻ em ghê tởm của hẵn. Chắc các ông còn nhớ cuối cùng hẵn bị bắt quả tang và bị đám đông nổi giận hành hình theo kiểu đánh đòn hội chợ, phá tan nhà cửa, giết vợ hẵn và suýt nữa thì tóm được người con gái. Người con gái đó là Frances Coleman bây giờ. Cô giấu biệt tên tuổi và làm lại cuộc đời. Từ sáu năm nay, cô sống dưới cái tên giả là Frances Coleman. Thế rồi June Arnot bị ám sát và vô tình Frances được chứng kiến vụ giết người. Cô hiểu rằng nếu nhận làm nhân chứng thì thế nào cuối cùng báo chí cũng phăng ra lai lịch và một lần nữa tên tuổi cô lại bị bêu riếu vì là con của một tên sát nhân khủng khiếp nhất. Cô không thể nào chịu đựng một cái cú như vậy. Đó là lý do vì sao cô cứ khẳng khẳng từ chối không nhận đã thấy Maurer. Ta không nên trách cứ cô, phải không?

— Không, tất nhiên là không nên trách rồi, - Forest thong thả nói. - Nhưng vì sao cô ta lại đổi ý? Anh nói bây giờ cô ta sẵn sàng làm nhân chứng?

— Vâng, cô sẽ làm nhân chứng. Cô tin rằng Maurer đã giết Weiner và không thể để lão thoát khỏi sự trừng phạt của công lý.

— Nhưng dẫu sao cô cũng vẫn để Maurer được tự do sau vụ giết June Arnot? - bất thành tình McCann bắt bẻ. - Tôi thấy chuyện này không hợp lý chút nào.

— June Arnot không là gì với cô ta. Weiner đã cứu sống mạng cô và cái chết của hắn đã ảnh hưởng sâu sắc đến tâm trạng cô. Cá nhân tôi, tôi thấy trong vài ngày nay, cô lưỡng lự và cái chết của Weiner đã khiến cô nhanh chóng đi đến quyết định.

— Tại sao cô ta tin là Maurer giết Weiner? - Forest hỏi.

— Tôi không biết. Weiner nói với cô rằng Maurer sẽ lột da hắn và cô tin rằng chính lão đã ra tay làm cái cú đó.

— Anh có tin cô ta nói sai không? - Forest bình tĩnh hỏi.

— Tôi không thể xác nhận chuyện này, - Conrad nói có vẻ hơi bực mình, - nhưng thực sự tôi không biết làm thế nào kẻ sát nhân nếu phải là lão thoát ra được khỏi buồng tắm.

— Anh cứ làm như Maurer là con ngáo ộp ấy - McCann càu nhàu nói. - Bao giờ thì anh cho chúng tôi gặp con cáo đấy?

Conrad quay lại, ngạc nhiên vì giọng nói hằn học của McCann.

— Anh nghe tôi nói này. Tôi nhắc để anh nhớ rằng cô gái này được giữ lại để làm nhân chứng và được đặt dưới sự bảo vệ của Tòa biện lý. Tôi không thể để người ta sử dụng những biện pháp cảnh sát trong khi thẩm vấn cô ta. Nào làm đi!

McCann nhăn mặt vì giận dữ.

— Anh không có quyền nói với tôi như vậy! - Lão mở mồm nói.

Forest ngắt lời xác nhận:

— Có, chúng ta có quyền đó. Tôi ngả theo ý kiến của Conrad. Cô gái đó là một nhân chứng quan trọng và đích thân tôi sẽ kiểm tra người ta đối xử với cô ta ra sao.

— Sau đó cô ta sẽ bị khép vào tội tòng phạm, - McCann thốt ra và cố gắng tự kiềm chế. - Và anh không thể nào thay đổi được gì hết!

— Đủ rồi, - Conrad đối đáp lại với vẻ nóng nảy. - Cứ để cô ta khai. Chúng ta muốn thộp gáy Maurer và cô ta có thể giúp ta làm việc đó. Tất cả là như vậy. Anh đừng có nổi khùng lên.

— Đồng ý, - McCann nói. - Nào ta đi gặp cô ta.

Ba người đi vào phòng Frances. Họ nhận thấy mặt cô xanh xao, mắt có quầng thâm, đang đứng tựa bên cửa sổ có Madge bên cạnh.

— Cô Coleman, xin giới thiệu đây là ông Biện lý, - Conrad nói. - Còn đây là đại úy McCann. Hai người đến nghe cô nói... Thưa các ông, xin giới thiệu đây là cô Coleman.

Forest bước lại gần mỉm cười với nàng.

— Cô Coleman, xin mời cô ngồi xuống. Tôi rất sung sướng được biết cô quyết định giúp đỡ chúng tôi. Tôi mong cô hiểu rằng chúng tôi hoàn toàn thông cảm với những nỗi khổ tâm nào khiến cô lưỡng lự và tôi sẽ làm hết sức mình để tránh cho cô mọi chuyện rùm beng.

Frances không nhìn ông, nàng lặng lẽ ngồi xuống.

— Xin cảm ơn ông.

— Cô có lời phản kháng nào không khi lời khai của cô được ghi vào giấy? - Forest nói tiếp.

— Không. Tôi... tôi muốn lời tôi khai được ghi vào biên bản.

Conrad ra dấu cho Madge ghi chép. Anh lại gần Frances.

— Cô Coleman, để trình bày cho có thứ tự, xin hỏi cô: Cô là Frances Coleman và hiện nay cô không có nơi ở nhất định. Phải thế không?

Frances ngẩng mặt nhìn anh.

— Vâng.

— Ngày mùng 9 tháng này cô có đến gặp June Arnot?

— Vâng.

— Tại sao cô đến gặp cô ta?

— Tôi thất nghiệp, - Frances nói và để hai bàn tay đặt vào đầu gối. - Tôi không có tiền. Có lần tôi đã làm cho cô Arnot. Vì cô ta sắp quay một bộ phim nên tôi xem cô ta có thể xếp cho tôi một vai phụ nào không?

— Và cô đã gặp cô ta?

— Vâng.

— Cô đến “Ngõ Cụt” vào lúc mấy giờ?

— Gần gần 7 giờ. Khoảng 7 giờ kém 15 gì đó.

— Người gác đưa cô vào?

— Không. Anh ta gọi điện và họ trả lời cô Arnot bảo tôi cứ đi thẳng vào tìm cô ta trong nhà.

— Cô làm đúng như vậy chứ?

— Vâng. Từ cổng tôi phải đi bộ khá xa mà trời rất nóng. Khi nhìn thấy tôi mồ hôi nhễ nhại, cô Arnot mời tôi xuống tắm. Cô ta đang ở trong hồ bơi và bơi đến đón tôi. Cô ta bảo tôi vào phòng chờ lấy áo tắm rồi quay lại hồ bơi gặp cô ta.

— Cô có quay lại không?

— Tôi... tôi chưa kịp đến hồ bơi. Tôi đang ở phòng chờ và bắt đầu cởi quần áo rồi tôi nghe thấy cô Arnot hình như lên tiếng chào một người nào.

— Cô làm gì nữa?

— Tôi đã cởi hết quần áo. Tôi không làm gì hết. Tôi ở phòng chờ tìm áo tắm trong tủ.

— Trong khi lấy áo tắm, cô có nghe thấy gì không?

Frances hơi rung động.

— Có. Tôi nghe thấy một tiếng nổ. Khá xa. Một vài phút sau, có năm hay sáu tiếng nổ tiếp theo.

— Cô làm gì?

— Tôi cứ đứng đấy để nghe ngóng và có tiếng cô Arnot kêu. Tiếng la thật kinh khủng. Tôi nhặt vội chiếc crop áp vào người rồi chạy ra cuối phòng chờ.

— Cô có nhìn thấy gì không?

Frances gật đầu. Mặt nàng bơ phờ và trở nên xanh xao.

— Cô nhìn thấy gì?

— Cô Arnot nằm dài trên đất ngay sát hồ bơi, và một người mặc bộ đồ đen cúi xuống người cô. Hắn xé rách áo tắm, tay phải cầm con dao, một loại dao to bản bóng loáng. Cô Arnot có vẻ như bị đập chết hẳn rồi. Trong

cơ hấp hối, cô cố gượng đẩy tay lão ra. Tôi chưa kịp cử động gì thì lão...
lão đã đâm cô.

— Cô có kêu lên không? Cô có chứng tỏ cô có mặt ở đây không?

Frances giơ tay ra hiệu phủ nhận.

—Ồ không! Tôi biết lão giết cô ta rồi. Không ai có thể còn sống sót khi nhận một cú mà lão đã giáng cho cô. Thật kinh khủng! (Cô quay mặt đi, môi run run). Người tôi như tê liệt vì quá sợ hãi. Tôi không thể cử động, không thốt nên lời. Lão đứng lên đá cô một cái. Tôi không bao giờ quên được lão. Đó là một con thú dữ.

Conrad lấy từ túi ra một tập ảnh.

— Cô Coleman, cô xem tập ảnh này và cho chúng tôi biết cô có nhận ra kẻ nào đã giết cô Arnot không?

Hai tay run bần, Frances cầm tập ảnh. Cô đưa ngay cho Conrad tấm ảnh Maurer.

— Chính là tên này.

— Tốt quá! - Conrad cầm lấy tập ảnh và nói. - Cô Coleman, sau đó sự việc tiếp diễn ra sao?

— Một tên khác đi lại gặp lão và cả hai dùng một lát bên xác cô Arnot. Tôi khiếp sợ quá nên vội trốn vào buồng tắm.

— Tôi muốn xác định nhân dạng tên thứ hai. Phiền cô một lần nữa lại xem những tấm ảnh và cho biết cô có nhận ra gã đó không?

Frances lướt mắt nhìn. Khi tới ảnh của Paretti, cô xem kỹ một lát rồi đưa trả Conrad.

— Thằng này đây.

— Tuyệt quá. Trong khi cô trốn ở buồng tắm thì có chuyện gì xảy ra?

— Hai gã đứng trước cửa phòng chờ một lát rồi tôi nghe thấy có tiếng thân người rơi xuống nước. Lão mập lùn đi vào phòng chờ hai tay đầy máu. Tôi nhìn thấy lão qua kẽ hở của tấm rèm. Lão rửa tay và lại còn khe khẽ hát nữa. - Nàng lại rùng mình một lần nữa. - Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một cảnh tượng ghê khiếp như vậy.

McCann không dẫn lòng được nữa. Trong cơn thịnh nộ, lão hiểu rõ mỗi nguy hiểm được biểu hiện qua lời khai của Frances như thế nào. Lão nổi

nóng:

— Đây chỉ là một sản phẩm tưởng tượng thôi! Tôi không tin một lời nào! Tôi không tin cô nhìn thấy Maurer! - Lão chồm người về phía nàng, cái cổ nung núc thịt phồng lên như muốn vỡ ra. - Cô yêu thằng Weiner hả? Nó làm cô thích hả? Nó gây cảm tình với cô bằng cái mặt xấu như ma ấy hả? Thế là cô nhồi nhét vào đầu rằng Maurer giết người tình của cô. Và cô dựng lên câu chuyện ba lớp này để trả thù Maurer. Hả? Hả? Hả?

Conrad đỏ mặt lên vì giận dữ, đôi mắt long lên định nói nhưng Forest ra hiệu cho anh lặng yên. Forest và Conrad nhìn Frances. Không ngán giọng nói oang oang của McCann, cô giận dữ đối đầu với lão.

— Tôi nói đúng sự thực!

— Ái chà! Thế tại sao cô không khai sớm hơn, câu chuyện bịa đặt từ đầu chí cuối của cô ấy? Đối với tôi thì câu chuyện này không tiêu đâu! Kể cả bồi thẩm đoàn cũng vậy! Mà ăn phải bùa mê thằng Weiner nên mà muốn báo thù cho nó chứ gì?

Conrad muốn bảo vệ Frances nhưng Forest ngăn lại.

— Làm sao ông dám nói với tôi cái giọng mà tao như vậy? - Cơn giận dữ của Frances bùng nổ, nàng nói một hơi. - Ông có vẻ lo cuống đít vì đã che chở cho thằng Maurer! Pete nói rằng anh ấy sẽ tìm ra một tên cớm có ý định bán đứng anh ấy. Có phải ông không đấy?

Giá nàng có tát vào đúng giữa cái mặt phèn phẹt của lão một cái thì McCann cũng không phản ứng dữ dội như khi nghe nàng nói. Mặt tím lại, lão hét toáng lên:

— Trời đất! Anh có còng ngay con điếm này lại không?

— Thế là đủ rồi, - Forest nói.

McCann nắm chặt hai tay. Con ranh này tiến gần sát với sự thực rồi và lão thật hồ to khi tỏ ra bảo vệ Maurer.

— Tôi có thể chứng tỏ lời tôi nói, - Frances quay lại Forest nói tiếp. - Tôi chứng minh điều đó cho ông thấy!

— Cô Coleman, chuyện đó còn ra sao nữa?

— Maurer rút trong túi chiếc khăn tay kéo theo dây viết chì máy rơi xuống mũi giày và lăn xuống đất rồi rơi xuống ống xả của buồng tắm.

Maurer có nói là trên cây viết có khắc hai chữ J.M và cần phải tìm cho bằng được. Gã kia nói với lão là không có ai biết mà đi tìm đâu và dẫu sao cũng không kịp thời gian mà lấy lại nó. Sau cùng Maurer đồng ý không tìm nữa. - Cô quay sang McCann đang đực mặt ra như phỗng. - Giày Maurer dính máu nên dây sang cây viết. Ông chỉ đi tìm cây viết bằng vàng và chứng tỏ máu là máu của June Arnot thì ông sẽ thừa nhận là tôi nói đúng sự thực.

Conrad liếc nhìn Forest.

— Chà! Ông đã thấy điều đó đủ làm cơ sở cho lời chứng chưa? - Anh quay sang McCann toét miệng cười hả hê. - Tự bản thân, cô ấy đã lường trước mọi chuyện. Đúng như là một thám tử loại xịn, phải không hở McCann?

CHƯƠNG 9

Ferrari mở cửa bước vào phòng làm việc của Seigel. Gã leo tót lên chiếc ghế bành. Gollowitz hỏi sẵn đón với giọng hồi hộp:

— Hẳn ngủ rồi chứ?

Ferrari nhìn lão.

— Tại sao anh mất thì giờ hỏi những câu vớ vẩn như vậy? Tất nhiên là hẳn đi đời nhà ma rồi.

Gollowitz buông người ngồi xuống tay ghế, lấy mùi xoa lau mặt.

— Và họ tin là một tai nạn?

— Còn thế nào nữa! Mọi chuyện đều đúng bong như tôi dự liệu. - Gã lấy tay xoa bụng và giương đôi mắt không hồn nhìn lão. - Với một kế hoạch chuẩn bị chu đáo như thế thì thành công là cái chắc. Bây giờ đến lượt con nhỏ.

— Tôi rất hài lòng đã mời anh đến. - Gollowitz nói. - Tôi không thể ngờ chuyện này lại quá dễ như vậy.

— Thế còn con nhỏ? - Seigel xen vào. - Anh hoạch định ra sao để thủ tiêu nó?

— Một tai nạn khác ư? - Ferrari hỏi Gollowitz.

— Đúng, phải cần thiết như vậy. Nên chờ một tuần nữa. Làm ngay sau cái cú Weiner dễ gây ra nghi ngờ lắm, phải không?

— Phải. Cách nhau một tuần thì tốt hơn, - Ferrari thừa nhận.

Chuông điện thoại reo, Seigel bốc máy nghe rồi trao cho Gollowitz.

— McCann gọi, - hẳn nói. - Anh cóm như đang bị lửa đốt đấy.

Gollowitz cầm lấy ống.

— Tại sao anh không báo trước cho tôi biết việc anh cho người khử thẳng Weiner? - Giọng nói khàn khàn giận dữ vang lên trong ống. - Anh làm cái cú ấy mới đẹp chứ? Con nhỏ khai rồi!

Gollowitz cau mày. Có Ferrari hỗ trợ lão đếch ngán.

— Ông Chánh, cứ để nó nói.

Im lặng một thoáng rồi tiếng McCann tiếp tục:

— Anh có điên cái đầu không đấy? Tôi đã nói là con nhỏ khai rồi. Nó nhìn thấy Maurer giết con bồ. Nó sẵn sàng làm chứng!

— Mặc xác nó! Maurer cũng sẽ có nhân chứng bác bỏ. Nó không có ai để xác nhận lời nó. Không việc gì phải rối tinh rối mù lên!

— Nó không cần lời khai phải chứng minh, - McCann càu nhàu. - Nó có bằng chứng đấy!

— Ông nói sao?

— Tôi nhắc lại là nó có bằng chứng! Sau khi hạ sát June Arnot, Maurer đánh rơi cây viết chì máy có dính máu trong ống xả của một buồng tắm. Con nhỏ nhìn thấy hết! Ông biện lý chỉ việc sai người đi nhặt về thế là Maurer tiêu tòng. Trên cây viết có khắc tên, có dấu tay, có vết máu của June Arnot. Một tang chứng quá đẹp để bồi thẩm đoàn tha hồ mà hể hả. Anh tưởng tôi lo sốt vó về chuyện không đâu sao?

Gollowitz mặt tái xanh.

— Thật sao?

— Làm thế nào tôi biết được thực hư? Chỉ thấy con nhỏ khai với chúng tôi như vậy.

Đầu óc Gollowitz bắt đầu hoạt động khẩn trương. Nếu đúng như vậy thì Maurer là con sói đã chết rồi.

— Cái ống xả ở đâu?

— Trong phòng thay quần áo của hồ bơi.

— Ông biện lý định làm gì?

— Conrad, O'Brien và một tay nhiếp ảnh đang trên đường tới "Ngõ Cụt".

— Cảm ơn ông Chánh, tôi sẽ lo vụ này.

Gollowitz cúp máy và nhìn Seigel. Lão kể cho hắn biết chuyện cây viết máy và bảo:

— Tôi muốn có cây viết! Lấy về ngay!

Seigel vội chộp lấy thời cơ. Đây là một dịp để hắn vớt vát lại uy tín.

— Tôi cho tiến hành ngay, - hắn nói rồi vội vã rời khỏi phòng.

Ferrari ngả người trên ghế bành, duỗi thẳng hai cánh tay gầy gò nói:

— Thôi tôi đi ngáo đấy. Tôi nằm suy nghĩ thì tốt hơn.

Sau một lát gã nói tiếp:

— Maurer giết cô đào đấy à?

Gollowitz nhún vai.

— Tôi không biết, không liên quan đến tôi.

Ferrari đi qua đi lại trong phòng rồi nói tiếp:

— Hội đoàn không ưa những chuyện giải quyết cá nhân. Maurer trở nên hơi tự do rồi đấy. Nhưng thôi ta cho qua, kệ mẹ lão.

Ánh mắt sắc của gã liếc nhìn Gollowitz.

— Ta có thể tin cậy ở Seigel được không?

Gollowitz thận trọng đáp:

— Hẳn đã thất bại trong cú Weiner nhưng tôi chưa phàn nàn về chuyện này.

Ferrari gật đầu.

— Theo tôi thì chỉ cần thất bại một lần cũng đủ tiêu ma sự nghiệp rồi. Nhưng thôi chuyện này là của anh.

Gã bước ra khỏi phòng đi về phía bar. Hiếm khi gã uống rượu nhưng sau khi thực hiện thành công một cú, gã tự cho phép ngồi nhâm nhi một ly whisky.

Dolorès cũng vừa ở cửa phía đối diện bước ra. Gã đứng sững vừa đủ thời gian chiêm ngưỡng vẻ đẹp dữ dội và dâm dăng của ả.

Ả đứng sát quầy rượu và tuy không nhìn thấy Ferrari nhưng ả linh cảm thấy sự có mặt gã như một mối nguy hiểm nên vụt quay lại.

Đầu Ferrari chỉ vừa ngang tầm mặt quầy, gã hỏi:

— Bà dùng thứ gì? Cho phép tôi được ngồi bên bà. Một phụ nữ xinh đẹp không bao giờ nên ngồi một mình.

Với thái độ sỗ sàng kiểu du côn đó thì bất kỳ một kẻ quấy rầy nào khác cũng sẽ bị ả cho một bài học đích đáng nhưng với Ferrari thì ả không dám vì dư hiểu gã không phải là loại người dễ để cho người khác sửa lưng mình.

Ả nói và quay mặt đi:

— Tôi uống Martini. Ông không phải là người ở đây phải không?

— Tôi là Vito Ferrari.

Nhìn thấy ả biến sắc, Ferrari mỉm cười khoái trí nhận thấy người đàn bà kiêu diễm này biết tên tuổi gã.

— Chắc người ta có nói với bà về tôi.

— Vâng, tôi có được nghe về ông.

Gã đập mạnh tay lên quầy và người pha rượu vội vã phục vụ hai người. Ferrari leo lên chiếc ghế cao. Dolorès cảm thấy hơi khô hài, vai của gã nhỏ thó chỉ vừa ngang mặt quầy. Ferrari cầm ly rượu uống một hớp rồi lấy ra hộp thuốc mời Dolorès. ả sững người khi thấy hộp thuốc. Vẻ đẹp của món đồ trang sức làm ả ngẩn ngơ: Hộp thuốc làm bằng vàng khối, ở bên trong được phủ kín bởi những hạt kim cương to bằng đầu đinh ghép thành bức tranh óng ánh. Gã đưa cho ả xem. Bên ngoài, mặt trước có gắn một viên hồng ngọc to bằng cái móng tay, mặt sau những viên ngọc màu lục xếp thành hai chữ viết tắt tên của gã.

— Bà có thích không.

— Tôi chưa nhìn thấy vật nào đẹp hơn.

— Một ông hoàng Ấn Độ tặng tôi làm kỷ niệm về một công chuyện nhỏ nhỏ tôi giúp ông ta. - Gã cầm lấy chiếc hộp lau vào tay áo và ngắm nó với vẻ hài lòng. - Tôi có rất nhiều vật kỷ niệm thuộc loại này. Bà có thích kim cương không?

— Tất nhiên rồi.

ả nhìn gã với vẻ trọng nể. Cả Maurer, cả Gollowitz, không lão nào có được vật quý giá như vậy. Con khi gớm ghiếc này là một tên lùn nhưng ả thật ngạc nhiên khi được biết gã có thể lực hơn cả Gollowitz.

— Tôi có một chuỗi hạt kim cương chắc bà thích lắm, - Ferrari vừa nói vừa nhấm nháp whisky. - Bà nên xem qua. Chắc bà rất hợp với Gollowitz phải không?

Dolorès cứng người ngạc nhiên vì câu hỏi bất ngờ này.

— Bạn bè của Jack cũng là bạn của tôi.

— Bà lịch thiệp quá nhỉ! - Gã nhào người ra phía trước. Mặt gã sát mặt ả. - Nhưng bà không nên quá trông cậy vào lão.

— Tôi không hoàn toàn tin ở lão, - Dolorès buông lỏng.

Ferrari cười.

— Nếu thế thì chắc lão trông cậy ở nơi bà.

Dolorès cảm thấy lo lắng. Mỗi quan hệ vụng trộm của ả với Gollowitz có quá lộ liễu không nhỉ? Seigel có nghi ngờ gì không?

— Tôi không hiểu ông định nói gì? - ả gắng gượng trả lời.

— Nhưng dẫu sao tôi cũng có nhận xét bà là một phụ nữ đặc biệt thông minh. Nhưng thôi ta cho qua. Chừng nào bà không dựa quá vào Gollowitz thì bà không có gì mà phải sợ.

Ả cảm thấy lạnh sống lưng. Có phải đó là điềm báo trước không?

— Tôi không thích những câu đánh đố, - ả vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt gã. - Cứ giả sử cho rằng tôi dựa vào Gollowitz như lời ông nói thì chuyện gì sẽ xảy ra?

— Bà sẽ bị thất vọng, thế thôi! - Gã uống cạn ly. - Bà có giữ được bí mật không?

— Có. Tôi biết giữ bí mật mà. - Mắt ả sáng lên khi trả lời.

— Gollowitz tin rằng lão sắp được lãnh đạo tổ chức nếu có chuyện gì xảy đến với chồng bà. Lão cũng sẽ ném mùi thất bại thôi. Một luật sư giỏi nhưng là một ông sếp hạng bét. Bà đừng có dựa vào một con người đã tàn.

Gã đoán ả đang chuẩn bị cho mình một lối thoát. Gã vừa mới cung cấp cho ả một tin tức đáng giá để làm ả quên đi sự khiếp hãi về con người gã.

— Chắc ông thừa biết người nào thay thế để điều hành công việc?

— Tôi nghĩ là mình có biết. - Gã gạt đầu rồi nói tiếp. - Đã đến lúc tôi cần có người để vui chơi. Thành phố đầy rẫy những cô gái đẹp nhưng tôi muốn tìm ra một viên ngọc thật lộng lẫy và tôi không vội. Tôi biết chờ đợi. - Gã lại ngồi xuống chiếc ghế cao. - Bà có vui lòng đến xem chuỗi hạt kim cương không? Tôi để ở trong phòng. Bà cứ thử nhìn xem. Có ngày nó sẽ thuộc về bà.

Ả nhìn gã không nhúc nhích. Gã nói tiếp:

— Và đồng thời tôi có thể tin chắc rằng vật ở dưới mắt tôi không phải là đồ dỏm. Bà vẫn thấy tôi luôn luôn nói những lời khó hiểu chứ?

Ả cố gắng chế ngự nỗi kinh tởm. Để cho thẳng lùn bản thủ này sờ soạng vào người à? Nhưng giữa lão bụng phệ Gollowitz và con khỉ nhỏ thó

này, đưa nào ghê tởm hơn?

Không cần tự đấu tranh lâu la, ả ngượng ngập nói:

— Thứ xịn đấy! Chắc ông không thất vọng đâu. Phòng ông ở chỗ nào? Tôi cần phải kín đáo hơn. Sau năm phút tôi đến tìm ông.

Conrad đẩy cánh cửa phòng chờ và mò mẫm tìm công tắc. Hơi thở nóng hổi của O'Brien phả vào gáy anh.

— Cái công tắc quái quỷ nằm đâu nhỉ?

O'Brien bấm đèn pin và lia ánh sáng khắp phòng.

— Ở gần bên trái anh.

Conrad bật đèn và bước vào một gian phòng trang hoàng tráng lệ. Trước mặt anh là một dãy nhà tắm. Mỗi buồng tắm đều có tủ đựng quần áo, một cái ghế và một vòi gương sen. Conrad tự nhủ: Từ một trong những buồng tắm này, Frances nhìn thấy Maurer rửa hai bàn tay đầy máu.

Mallory, một nhiếp ảnh viên của sở cảnh sát bước vào và đặt máy. O'Brien quan sát mặt đất.

— Paul, chắc nó nằm ở kia, ông nói và chỉ tay vào một cái lưới nhỏ bằng đồng phủ lên miệng một cái lỗ khoét trên sàn gạch.

Conrad bước lại gần và O'Brien chiếu đèn vào miệng lỗ. Ánh đèn soi sáng một nhúm lá khô bịt kín miệng lỗ.

— Lá từ đâu tới nhỉ, - Conrad nói. - Ống cống chắc là được tháo ra ở bên ngoài và gió thổi đẩy lá khô ngược vào đấy. Chắc từ lâu cống không có nước. Nếu cây viết chì máy còn nằm trong này thì nó vẫn khô ráo và giữ được vết máu.

O'Brien quan sát tấm lưới đồng rồi nói:

— Nó được gắn ciment vào sàn. Mallory, anh có mang dụng cụ đi không?

— Tôi để bên ngoài, để tôi đi lấy.

Conrad ngồi chồm hồm hút thuốc. Anh nhỏ giọng, nói:

— Nếu cây viết vẫn còn ở đó thì ta thộp gáy Maurer được rồi. Khó lòng mà tin được điều này sắp thành hiện thực. Đã nhiều năm nay tôi cố tìm cách còng tay thẳng chó đẻ này lại.

O'Brien cười nhạo:

— Đây, đừng nên chưa đỡ ông nghe đã đe hàng tổng!

— Ông thanh tra!...

Hai người vụt đứng lên vì tiếng kêu báo động của Mallory.

— Có kẻ ở bên ngoài!

Mallory đang đứng ở khung cửa. Trong khi anh ta la to, một tiếng súng nổ và Mallory loạng choạng, bàn tay nắm chặt lấy cánh tay.

Văng ra một tiếng chửi thề, O'Brien nhào lên phía trước, xoay công tắc, cả phòng chờ vụt tối đen. Ông hỏi Mallory vẫn đứng nơi cửa:

— Cậu có bị thương không?

— Tôi dính đạn vào tay rồi! - Mallory nói và ngồi bệt xuống đất.

Conrad cố chăm chú nhìn vào trong bóng tối nhưng không thấy gì. O'Brien đến bên anh.

— Băng của Maurer đấy, - Conrad nói và rút súng ra. - Tom gọi điện thoại về Sở bảo hộ tăng cường cho chúng ta.

O'Brien càu nhàu và khép cửa lại. Conrad dặn:

— Đây cẩn thận với chiếc đèn đây! Chớ để mất chỗ đội nón. Hình như điện thoại đặt trên bàn phía trái anh.

Bên ngoài một cây tiểu liên bắt đầu khạc đạn. Những tia sáng vàng vọt xuyên trong bức màn đêm. Một viên đạn bắn vỡ tan cửa kính. Conrad và O'Brien chúi đầu xuống đất dưới một làn mưa kính vụn. Vòi vừa trên các bức tường rơi lá tả xuống sàn. O'Brien thì thầm:

— Quái quỷ thật!

Ông nằm rạp xuống bò về phía điện thoại. Conrad nhắm về phía súng nổ bắn hú họa vài phát vào trong đêm tối.

Những khẩu súng lục bắt đầu thi nhau nổ, những tia sáng vẽ thành những cung tròn xung quanh hai người. Những viên đạn rít qua cửa sổ trước khi chạm vào tường. Conrad nói:

— Tụi nó khá đông đấy. Tom, cứ tiếp tục gọi đi!

O'Brien cầm máy đặt xuống đất và quay số điện.

— Họ không thể tiếp viện trước mười lăm phút được đâu, trừ phi có chiếc xe tuần tiễu nào tình cờ đang ở trong khu vực này. Nếu những thằng khốn đó vây chúng ta...

Conrad bò đến Mallory.

— Cậu có bị chảy máu nhiều không?

— Một chút thôi. Không sao. Hơi trầy da. Giá mà tôi có khẩu súng.

Conrad giật mình vì phía cửa sổ có tiếng động. Anh bắn vào một bóng đen và nghe thấy tiếng viên đạn chạm vào xương rồi một thân hình gục xuống.

— Bớt được một thằng!

Vẻ thanh bình ban đêm bị náo loạn bởi những viên đạn tiểu liên nổ tăng tăng. Từng mảnh thạch cao bung ra. Những mảnh thủy tinh vỡ, những miếng gỗ bay tứ tung và những viên đạn bay vèo vèo.

— Tôi có cảm giác như mình đang sống lại ở chiến trường Tuynidi!

Cậu ta không bao giờ bỏ lỡ dịp nhắc lại những chiến công hồi còn ở quân đội. Conrad hỏi O'Brien:

— Đã liên lạc được chưa?

— Rồi, ngay trước khi đường dây bị cắt.

— Ta lại gần cửa đi. Không nên để chúng vây hãm.

Conrad bò tới cửa. Ở một phía hồ bơi, một gã chạy dọc trên lối đi lát gạch. O'Brien giơ súng bắn một phát, gã ngã nhào kèm theo tiếng la đau đớn.

— Ta chống cự không đến nỗi tồi hả? - Conrad nhận xét.

— Tôi đi kiểm hộp đựng dụng cụ, - O'Brien nói - Nhất thiết phải tìm cho ra cây viết.

— Cần thận nhé! - Conrad thì thầm.

O'Brien bắt đầu bò không để ý tới lời dặn dò. Ông nhào được cái đầu và hai bả vai ra ngoài, thò tay lấy cái hộp thì một tiếng nổ làm ông chúi đầu xuống. Viên đạn bay sượt trên người. Ông nhẹ nhàng bò lùi trở lại.

— Tôi lấy được rồi. Mallory cầm lấy và phá tấm lưới ra.

Những khẩu tiểu liên tiếp tục nhả đạn và ba người nằm rạp sát đất khi hàng loạt đạn tới tấp bắn vào tường.

— Chú ý! - Conrad hét và ngẩng đầu lên.

Hai gã chạy trên lối đi, tay lăm lăm khẩu súng.

O'Brien và Conrad cùng nổ súng. Một gã sẩy chân rơi xuống hồ bơi còn gã kia ném khẩu súng lên cao, lão đảo bước thêm được vài mét thì ngã sấp xuống mặt đất.

— Thế là bốn thằng chầu diêm vương, - Conrad reo lên. - Tôi chỉ còn bốn viên nữa thôi. Anh còn bao nhiêu?

— Còn hai gắp đạn, - O'Brien nói. - Anh đừng bắn nữa. Để tôi đối phó với chúng.

Ông lại bò ra gần cửa. Mallory nói:

— Tôi phá được rồi. Con bà nó, cái đồ mặc dịch răn chắc thật nhưng cuối cùng nó cũng phải chào thua tôi.

— Cố tìm cho ra cây viết nhé, - Conrad nói. - Còn Tom, anh cẩn thận để chúng không nhìn thấy.

O'Brien bắn hai loạt đạn vào trong đêm tối. Hai khẩu tiểu liên tăng tăng đáp lễ. Trong ánh lửa, Conrad nhìn thấy O'Brien như bị nâng lên khỏi mặt đất và ngã vật ra về phía sau.

— Mallory cầm lấy súng, đứng trấn ở cửa đi. - Conrad hét lên và bò đến O'Brien. Anh cố nhìn ông trong bóng tối. - Anh có bị thương không?

Anh biết mình hỏi một câu thật ngớ ngẩn. O'Brien lãnh hai loạt đạn tiểu liên vào người. Conrad bấm đèn và lấy tay che ánh sáng. O'Brien ngược mắt nhìn anh. Trong ánh đèn lờ mờ, Conrad nhìn thấy gương mặt ông méo xệch vì đau đớn. Ông thều thào nói:

— Paul, không phải là một tai nạn rủi ro đâu.

Ông muốn nói tiếp nhưng mồm đã đầy máu. Conrad nâng đầu ông lên.

— Tom, đừng nói gì nữa.

O'Brien bám chặt vào cánh tay Conrad.

— Ferrari... Con trai tôi..., - ông cố thì thầm rồi hai tròng mắt đảo ngược, ông ngã trên người Conrad.

Conrad đặt ngón tay vào động mạch rồi lắc đầu và đặt ông nằm xuống sàn. Anh quay lại vừa lúc Mallory bắt đầu bắn.

Ba gã cúi gập người chạy trên lối đi. Mallory hạ được một. Hai gã kia bắt đầu bắn. Conrad bắn qua đầu Mallory và thấy gã thứ hai ngã nhào xuống hồ bơi. Gã thứ ba còn sống sót vẫn lao người về phía trước vãi hàng tràng đạn.

Conrad vội vã lùi lại kéo theo Mallory sau lưng anh. Trong một khoảng thời gian dài, hai người cứ nằm nép sát tường trong khi đạn vẫn cứ veo veo bay vào phòng.

Từ phía hồ bơi, những tiếng nổ lại vang lên, những tiếng nổ gắt của đạn súng lục và tiếng đùng đục của đạn Thompson. Gã đang bắn vào phòng chờ bỗng dừng phắt lại và thối lui.

Bên ngoài đạn vẫn nổ âm âm tạo thành một khúc nhạc nghe chói tai.

Conrad nói với giọng không tin tưởng:

— Hình như người của mình đã đến!

Anh thận trọng bước đến cửa. Tiếng súng ngừng bật và một sự im lặng nặng nề bao trùm khu vực hồ bơi.

Thân hình dềnh dàng của Bardin vụt xuất hiện từ bóng tối.

— Paul?

— Báo cáo có mặt! - Conrad nói vui. - Chà! Nóng thật là nóng.

— Anh đã tìm thấy cây viết chì máy chưa?

— Chưa có thì giờ để hỏi. Cậu Tom bất hạnh đang nằm trên sàn kia kìa.

— Đúng không? Thật tệ quá! (Bardin bấm đèn pin soi khắp gian phòng).

Chà! Cánh ta làm ăn mới khá chứ! Sáu gã của Maurer ăn đất ngoài kia. Chúng chết như bọn cá trích xông khói. Chỉ có hai gã là chuồn được.

— Cây viết tìm ra chưa? — Conrad hỏi Mallory.

— Tôi lấy được rồi.

Và cậu ta giơ cao quá đầu cây viết chì máy bằng vàng.

Một chiếc Cadillac đen lao vào con ngõ chạy dọc theo bức tường bao quanh Câu lạc bộ Thiên Thai và dừng ngay trước cổng sắt. Người lái bật tắt đèn pha bốn lần: Hai lần nhanh và hai lần chậm rồi vượt qua cổng sắt người gác vừa mở.

Người gác cửa bước lại gần xe, vẻ sững sờ khiến gã nghệt thở và kính cẩn cúi chào người mới đến. Chiếc Cadillac đỗ ngay trước cửa ra vào câu lạc bộ.

Một người thấp lùn bước ra khỏi xe, nhìn phải nhìn trái rồi bước lên bậc cấp gõ cửa. Gã bảo vệ ra mở cửa, miệng há hốc và khuôn mặt hồng hào trở nên xám xịt. Gã ấp úng:

— Thưa ông Maurer!

— Cầm cái mồm! Thăng ngu! - Maurer mắng. - Gollowitz đâu?

— Ông ấy đang ở trong văn phòng Seigel.

Gương mặt lão nhăn nhúm vì tức giận. Lão đi dọc hành lang dừng một lát trước cửa phòng, ghé tai vào cánh cửa lắng nghe. Tiếng chuyện trò văng qua cánh cửa làm lão tức giận thêm và mở cửa bước vào.

Trong phòng mù mịt khói thuốc, McCann và Ferrari ngồi vây quanh bàn, Gollowitz chễm chệ sau bàn, tay kẹp điếu xì gà ra dáng ông trùm lăm.

Bốn người quay lại nhìn, người duy nhất không tỏ thái độ gì khi lão xuất hiện bất ngờ là Ferrari. Còn ba gã kia sững sờ nhìn Maurer như thấy bóng ma từ cõi âm hiện về.

— Jack! - Gollowitz thốt lên mà mặt mũi xám ngoét. - Trời đất, Jack...

Maurer đá cánh cửa cho khép lại. Bàn tay phải thọc sâu vào túi căng phòng của áo khoác.

— Thăng cha này làm gì ở đây? - Lão càu nhàu chỉ vào Ferrari.

— Jack. Anh điên hay sao mà quay về đây? - Gollowitz nói. - Anh không biết anh đang bị đe dọa vì có lệnh tổng giam hay sao?

— Thăng cha này làm gì ở đây? - Maurer nhắc lại với giọng hằn học.

— Hẳn tới đây để lo thủ tiêu con nhỏ, con Coleman, - Gollowitz ấp úng nói.

— Chính anh mời hẳn đến?

— Hội đoàn cho rằng...

— Kệ cha cái hội đoàn. Anh bảo hẳn đến đây?

— Anh muốn tôi làm gì bây giờ? - Gollowitz than vãn. Lão lo đến cuống đít vì sợ Maurer bắn. - Cần phải thủ tiêu thằng Weiner và con nhỏ. Chỉ có mình hẳn mới làm được việc này.

Ánh mắt Maurer long lên sòng sọc uy hiếp con người Gollowitz:

— Thằng đàn độn khốn khổ! Mà không tự giải quyết được à? Không chứ?

McCann lên tiếng can thiệp:

— Ông Maurer, nhẹ nhàng một chút đi. Ông không nên quay về đây, toàn bộ cảnh sát trong thành phố được huy động tìm bắt ông. Forest đã chuẩn bị cho ông một bản cáo trạng thật hay đấy!

— Ra thế đấy, - Maurer nói. - Nhờ cung cách đó mà các anh đã phá hoại tất cả. - Lão giơ tay chỉ mọi người trừ Ferrari. - Tôi trở về đây để đích thân giải quyết. Từ 15 năm nay, đây là lần đầu tiên có lệnh bắt giữ tôi! Lần đầu tiên trong 15 năm nay! Tôi buông quyền lãnh đạo thì mọi chuyện xảy ra như thế đó.

— Chúng tôi đã làm mọi việc phải làm, - Gollowitz nói với vẻ hăng hái nhiệt thành. Lão biết mỗi nguy hiểm qua rồi. - Chúng tôi đã cho khử thằng Weiner, bây giờ chỉ còn mỗi chuyện thanh toán nốt con nhỏ. Jack! Mọi chuyện sẽ ổn nếu anh đừng dính vào.

— Ý tôi đã quyết: Tự mình giải quyết chuyện này, - Maurer vừa nói vừa tiến lại bàn.

Gollowitz lú lù ra và Maurer ngồi vào chỗ sau bàn.

Lão luật sư kéo ghế ngồi cạnh những gã khác. Từng giọt mồ hôi đọng trên trán. Lão cảm thấy căm giận và sợ sệt.

Ferrari bắt gặp ánh mắt Maurer. Seigel thích thú ngồi quan sát nhưng bỗng hoảng lên khi nhận thấy trong ánh mắt Maurer một vẻ khó chịu. Ferrari mặt mũi tỉnh bơ, nói nhỏ nhẹ:

— Chào anh!

— Chào Ferrari!

— Ông Joe Lớn nhờ tôi nói với anh về nhiều chuyện đấy. - Ferrari mỉm cười nói thêm.

Maurer gật đầu. Lão biết con người Ferrari thật nguy hiểm và cảm thấy mỗi đe dọa khi Gollowitz mời gã về đây. Lão cần phải cố gắng lắm mới giữ được quyền hành trong tay.

— Thế cả ba người làm cái trò gì? - Lão hỏi. - Tại sao các anh không thủ tiêu được con nhỏ. Tôi đi vắng đã ba tuần. Lẽ ra con nhỏ phải chết lâu rồi chứ?

— Không dễ dàng như thế đâu. - Seigel nói.

— Đầu tiên là chúng tôi lo thanh toán thẳng Weiner, - Gollowitz mạnh dạn nói. - Chuyện đó quá dễ.

— Quá dễ? Anh không hiểu rằng chính con nhỏ mới là đứa nguy hiểm nhất. Không có nó thì lời chứng của Weiner không có ký lô nào!

— Ông có biết con nhỏ đã khai rồi không? - McCann nói. - Nó xác nhận rằng chính mắt nó nhìn thấy ông hạ sát June Arnot. Vì có lời khai như vậy nên mới có lệnh bắt giam ông.

Gương mặt Maurer tím lại.

— Nó nói dối! Tôi không đụng vào người June!

— Họ có một bằng chứng thật bảnh, - McCann thông thả nói. - Chứng cứ đó có thể thuyết phục bất cứ một bồi thẩm đoàn nào.

— Bằng chứng gì?

Gollowitz thuật cho lão biết về lời chứng của Frances Coleman và câu chuyện cây viết chì máy bằng vàng. Lão kết luận:

— Chúng tôi đã cố gắng thu hồi cây viết đó nhưng bọn cớm đã hót tay trên chúng tôi.

Maurer cứng người:

— Cụ thể ra sao?

— Seigel cùng mấy tay súng đến đó nhưng bọn cớm nhanh chân hơn. Bên ta chết sáu mạng.

Maurer nổi xung lên vì giận dữ, lão mắng:

— Lại thêm một chiến công của anh! Đồ ngu hết chỗ nói! Mặc mẹ chuyện đó đừng có bới lên. Tôi đã nghĩ cách đối phó về cây viết ấy rồi. Tôi có cách giải thích. Sáu người của ta bị chết. Các anh hoàn toàn điên rồi!

Gollowitz buông người xuống ghế, mặt xạm như tro. Lão cảm thấy ánh mắt Ferrari đê lên người lão và thất vọng ghê gớm vì sự thất bại mà lão chịu trách nhiệm sẽ đến tai Hội đoàn.

— Không những các anh lãng phí mạng sống người của chúng ta mà các anh còn chứng tỏ tầm quan trọng của cây viết, - Maurer nói tiếp. - Hai ngày trước khi xảy ra vụ giết người, tôi đã đánh rơi cây viết trong lỗ xả.

— Nhưng trên đó có vết máu, - McCann nói gọn lỏn.

Đôi mắt ti hí của Maurer sáng lên.

— Máu tôi đó. Tôi bị đứt tay vì cái chai. Máu dính vào cây viết và trong khi tôi lo chùi máu thì cây viết trượt qua kẽ tay mà rơi vào ống xả.

— Ông lý giải không ổn đâu, - McCann nói. - Thưa ông Maurer, tôi thật nản nhưng có giải thích mấy cũng vô ích thôi. Máu dính trên cây viết là máu của cô Arnot, thuộc loại nhóm máu hiếm.

Maurer hất cao cằm:

— Thuộc nhóm gì?

— Nhóm B.

— Thế ông không biết rằng máu tôi cũng thuộc nhóm B sao? Ông thấy chưa? (Lão vụt quay lại và hăm hè nhìn Gollowitz). Nếu anh đừng giở trò quậy vừa rồi thì khi ra tòa mọi chuyện giải quyết dễ ợt.

Gollowitz vụt nhận thấy mình già đi và quá mệt mỏi.

— Tôi... tôi không biết điều đó, - lão ấp úng thanh minh.

— Con nhỏ ở đâu? - Maurer hỏi McCann.

— Tôi không biết. Forest giấu nó ở một nơi nào đó không ai được biết. Từ ngày Weiner chết, ngoài ông Biện lý ra không ai biết con nhỏ ở đâu.

Maurer động tay âm âm xuống bàn.

— Cần phải tìm cho ra và thủ tiêu nó ngay. - Lão nhìn Seigel. - Việc của anh đấy. Chậm nhất là ngày mốt anh phải cho tôi biết nó ở đâu. Rõ chứ? Nếu anh thất bại cái cú này nữa thì tôi cam đoan với anh đấy là việc cuối cùng của anh!

Seigel muốn cãi lại nhưng ánh mắt giết người của Maurer nhìn hằm hằm làm nín thình. Mặt hằm tái xanh, đưa mắt nhìn Gollowitz cầu cứu nhưng Gollowitz còn đang thờ người vì những mối lo âu khác.

— Xong, - Maurer nói. - Lão đứng lên. - Ngày mốt đúng 11 giờ chúng ta họp lại để quyết định biện pháp tiến hành tiếp theo ra sao.

McCann vụt đứng lên nói:

— Ông không tìm ra nó đâu. Nó biến mất rồi. Theo ý tôi, người ta đã đưa nó đi khỏi thành phố.

— Seigel sẽ tìm ra con nhỏ, - Maurer nói với vẻ thô bạo. - Nếu hãn không muốn mất mạng thì hãn phải tìm ra.

McCann nhún vai đi ra cửa:

— Ông Maurer, cần phải thận trọng. Cả thành phố này là một tổ ong bầu đối với ông và nếu người của tôi tóm được ông thì tôi không thể nào can thiệp giúp được gì cho ông.

— Ông không phải lo cho tôi, - Maurer gạt phắt - Tôi đủ thể lực để tự bảo vệ.

Seigel mặt mũi vẫn tái xanh và run rẩy cũng lú lú đi theo gót McCann. Ferrari vẫn bình thản ngồi. Gã lấy tay xoa mũi và tò mò nhìn Maurer.

— Tốt lắm, Ferrari, - Maurer nói với giọng dịu hãn. - Tôi cảm ơn anh đã giải quyết xong thằng Weiner. Còn đứa con gái, tôi tự lo lấy. Anh có thể quay về New York được rồi. - Lão nhìn Gollowitz. - Anh đã trả tiền chưa?

Gollowitz nghiêng đầu.

— Xong. Tạm biệt Ferrari. Gửi lời chào thân ái hộ tôi đến ông Joe Lớn.

Ferrari đứng lên, hai cánh tay gầy gò duỗi ra, đi được vài bước về phía cửa thì dừng lại nói:

— Tôi còn nán lại ở đây thêm hai ngày nữa. Chắc ông còn cần đến tôi. Ta không thể nào biết trước được.

— Chúng tôi không cần đến anh đâu, - Maurer khẳng định cố giữ bình tĩnh.

— Đừng có nói trước, - Ferrari nhắc lại. - Ông Joe Lớn bảo tôi cứ ở đây cho đến khi mọi việc giải quyết xong.

Maurer chăm chú nhìn Ferrari rồi đành nhượng bộ nói:

— Thôi được, nếu anh muốn mất thì giờ vô ích.

— Tôi ở lại.

Gã mỉm cười và lạng lẽ đi ra cửa.

Maurer quay lại nhìn Gollowitz:

— Hẳn anh hài lòng khi đưa con rắn độc vào nhà tôi chứ? Anh muốn làm ông chủ ở đây sao?

Gollowitz không dám nhúc nhích. Lão nhìn tấm thảm, khuôn mặt chảy dài, đôi tay thừa không biết làm gì, khua khua với vẻ lo lắng.

— Anh hy vọng Hội đoàn trao tặng cho anh vòng hoa nguyệt quế chắc? - Maurer tiếp tục với giọng lạnh tanh nhưng đầy nguy hiểm. - Tất cả những gì anh thành đạt trong ba năm nay, tự anh tung hô lên hết. Tất cả! Tôi biết rõ anh muốn giành quyền lãnh đạo tổ chức mà! Tôi còn biết ngày đêm anh mơ tưởng được ôm ấp con mụ Dolorès. Anh có thể cưa được con mụ nếu mụ cũng mê cái bụng phệ của anh. Còn tôi thì tôi chán ngấy cái con mẹ đó rồi. - Lão chồm người về phía trước cất cao giọng. - Anh chỉ là một thằng đê tiện. Chỉ nhìn thấy anh tôi cũng đã đủ lợm giọng rồi! Cút mẹ nó đi cho rảnh.

Gollowitz lặng lẽ bước ra cửa. Hai vai lão rũ xuống như thể phải vác một vật gì quá sức. Lão khép cửa lại.

Maurer buông người xuống ghế. Nếu lão không tìm cách thoát ra khỏi tình thế này trong danh dự thì chắc chắn Hội đoàn cho lão ra de. Ferrari đang sẵn sàng đợi lệnh. Lần đầu tiên trong đời, Maurer thấy rét.

Chỉ mãi đến trưa ngày hôm sau, Seigel mới sực nhớ đến Janey Conrad. Hẳn tự nguyện rửa mình sao không nghĩ ra sớm hơn. Đầu óc gì mà bả đậ vậy?

Từ nửa tháng nay, hẳn không gặp lại Janey. Hẳn hơi thất vọng về sắc đẹp của cô ta. Trong cái ngón nghề này hẳn kỹ tính lắm. Khi phát hiện Janey từ chối không chịu chiều theo những kiểu hành lạc quá tinh vi của hẳn thì hẳn kết luận không nên mất thì giờ và tiền bạc về cái con bé vô vị này.

Hẳn nghĩ có khả năng Conrad cho vợ biết Frances đang ở đâu hay ít ra cô ta cũng biết tin chồng mình chỗ nào. Không muốn bị lỡ việc một cách

đáng tiếc, hăn cử người theo dõi ngôi nhà Conrad và khi trời tối mịt, hăn khoan khoái được biết cô ta đang ở nhà có một mình. Hăn đậu xe ở đầu đường rồi đi bộ đến ngôi nhà. Trời tối thui, không người nào bắt gặp hăn.

Ở lầu một có ánh đèn. Seigel bấm chuông, ung dung đứng chờ. Sau một lát hăn nghe có tiếng chân chạy sầm sầm trên cầu thang. Cửa mở và Janey nhìn thấy hăn. Cô mặc áo khoác lụa màu vàng, mái tóc xõa xuống hai vai. Cô thật đẹp và xốn con mắt nhưng lúc này chẳng gọi được lòng dục vọng của Seigel.

— Chào cô búp bê, - hăn vừa nói vừa đi vào phòng chờ và phóng chân đá một phát cho cánh cửa đóng lại.

Janey quắc mắt nhìn hăn:

— Có họa là anh điên mới mò đến đây!

— Tại sao? Em ở nhà một mình chứ? Cưng, em vắng anh lâu quá rồi.

— Anh nên đi ngay thì hơn.

— Nói với anh như vậy sao? - Hăn toét miệng cười. - Em đừng có hốt.

Không ai biết anh vào đây đâu.

Hăn đi trước cô để vào phòng khách bật đèn.

— Chà! Phòng khách mới sang trọng làm sao? Em không buồn khi vò võ có một mình à?

Janey theo hăn vào. Cô vừa bối rối vừa lo lắng.

— Nếu Paul trở về...

— Tại sao em lại nghĩ hăn quay về? - Seigel thông thả ngồi xuống ghế mỉm cười. - Nào tươi lên em! Hăn đi vắng phải không?

— Vâng. Nhưng anh ấy có thể về bất ngờ. Louis, anh không nên ở đây.

Hăn kéo người cô vào lòng và hỏi:

— Hăn đi đâu?

Cô vùng vẫy cho có lệ rồi ngoan ngoãn ngồi lên đùi hăn.

— Tại sao anh không báo tin cho em sớm hơn?

Seigel cười vang:

— Chắc em tưởng anh cho em rơi rồi phải không?

— Sau đó thì sao? - Cô cãi lại và ngồi thẳng người trên đùi hăn. - Anh muốn em phải làm gì? Mất một thì lại có mười!

— Đúng vậy.

Hắn gãi ngón tay vào xương sống cô và thích thú cười thấy cô rùng mình và nhẹ nhàng cố vùng ra.

— Anh nên đi thôi.

— Đồng ý. Nhưng anh đưa em đi chơi. Xe để ở đầu đường. Chúng mình đến quán Hank chén một bữa đồ biển và đánh ngã một chai champagne. Chịu không?

— Không! - Nhưng đó chỉ là cô từ chối lấy lệ mà thôi.

— Em đi mặc chiếc áo nào diện nhất đi. Anh ngồi chờ.

Hắn bế cô và trèo lên thang gác.

— Louis! Dừng lại! Em giận đấy! Em nói với anh là thả em ra.

— Lát nữa thì buông.

Lên đến lầu một, hắn nhìn thấy ánh đèn chiếu qua khe cửa rồi bước vào phòng ngủ. Một căn phòng thật sáng sủa có những chiếc giường cá nhân trong đó trên một chiếc ghế bừa bãi áo crop, manteau, đồ lót phụ nữ.

Hắn đặt cô xuống đất nhưng một tay vẫn ôm ngang lưng riết chặt người cô.

— Anh có ra khỏi đây không? - Janey la lối. - Cái trò đùa dai quá quái kéo dài lâu rồi đấy!

Hắn cố dẫn lòng. Chưa bao giờ hắn để cho một người đàn bà nào nói với hắn bằng một giọng như vậy nhưng hắn biết chưa đến lúc đối xử thô bạo với cô.

— Nào em gái, - hắn dịu dàng nói, - đã thế anh cứ làm cho em nổi xung. Em càng cáu thì lại càng xinh gái ra đấy.

Janey hơi mềm lòng một chút. Cô khoái nghe những lời nịnh đầm.

— Louis, đi xuống đi. Nếu Paul quay về...

Seigel ngồi xuống giường:

— Hắn đâu?

— Không việc gì đến anh. Anh chuẩn đi. Chờ em ở dưới nhà.

— Em không biết hắn ở đâu à?

— Dĩ nhiên là biết nhưng chuyện này đâu liên quan gì đến anh?

Seigel cười nụ.

— Hãn có thể trở về nhà tối nay? Em nói nghiêm chỉnh đấy chứ?

— Em không tin thế nhưng ta cứ cẩn thận thì hơn. Em van anh, anh xuống đi.

Hãn đứng lên ôm cô trong vòng tay.

— Janey, hôn anh đi nào.

Cô lưỡng lự rồi ngẩng mặt lên, hai mắt nhắm lại, đôi môi hé mở. Hãn quần chặt lấy người cô, ngấu nghiến nghiến nát đôi môi. Cô cố giãy giụa nhưng hãn lại càng xiết mạnh hơn và cảm thấy cô từ từ buông thả.

— Ôi! Louis..., - cô rên rỉ nói.

Hãn dìu cô đến giường. Cô lắc đầu nhưng không tỏ vẻ chống đối. Nằm ngửa trên giường, cô nhìn hãn với ánh mắt mờ tối.

— Chúng mình không nên...

— Janey, hãn ở đâu? - Hãn cúi xuống người cô hỏi.

— Anh hỏi để làm gì? (Cô vụt nhòem dậy và đẩy hãn ra). Đúng rồi! Sao tôi ngốc đến thế! Đúng rồi!

— Đúng rồi... cái gì!

— Chính vì chuyện này mà đột nhiên anh ve vãn tôi, - cô giận dữ nói. - Anh muốn biết cô gái đó, cái cô Frances Coleman ở đâu chứ gì? Đúng rồi! Paul có nói với tôi anh là tay sai của Maurer. Sao tôi lại ngu đến thế! Ra ngay! Ra ngay trước khi tôi gọi bọn cớm đến!

Seigel nhe cả răng ra mà cười, vẻ quyến rũ của hãn biến mất và ánh mắt dữ dằn làm cô phát sợ.

— Vừa vừa thôi cô em, - hãn nói với giọng khàn khàn. - Cô biết hãn ở đâu và cô phải nói ra nếu không bắt buộc tôi phải tọng vài quả đấm vào cái mặt non choẹt xinh xắn của cô.

Janey lùi lại, người run bần.

— Tôi không biết đâu. Đi đi.

Seigel đứng lên. Janey mở mồm định kêu, hãn tát phải một cái thật mạnh vào giữa làm cô chổng bốn vó và gằn ngất đi.

Hãn cúi xuống người cô, dựng cô đứng lên, đẩy một cái thật mạnh khiến cô lăn từ trên giường ra đến cuối phòng. Cô cứ nằm yên và thờ đốc như người vừa bị hơi bom quăng quật.

Hắn vịn chéo cánh tay ra sau lưng và cứ thế mà xoắn. Cô la hét ôm tôi nhưng tay trái hắn ấn đầu cô vào chiếc gối cho hết kêu.

— Hắn ở đâu?

Janey không phải là loại gan dạ để trở tài kiêu anh hùng rơm. Sự đau đớn hắn hành hạ khiến cô hết sức lực. Cô sụt sùi khóc.

Hắn vịn chéo cánh tay cô lần nữa.

— Thôi! Dừng lại! Tôi sẽ cho anh biết! - Janey hét lên.

— Thế là biết điều đấy! Nào, khạc mau ra! Hắn ở đâu?

— Tôi không biết anh ấy ở đâu nhưng tôi có số điện, - Janey khóc to.

Hắn xoay người cô lại nhìn vào mặt tái xanh mà hỏi.

— Số bao nhiêu?

— Barwood 99780.

— Nếu mày nói dối, tao cam đoan với mày đây là lời nói dối cuối cùng của đời mày đấy, con nhãi.

— Buông tôi ra, - cô vẫn khóc nức nở. - Anh làm tôi đau, đồ vũ phu!

— Chúng ta cùng đi xuống và cô gọi điện cho chồng cô.

— Vâng, - cô hốt hốt nói.

Cô loạng choạng bước ra cửa, lấy tay xoa cánh tay đau rát. Hắn đi theo cô dọc hành lang cho tới đầu cầu thang. Hắn tiến sát sau lưng khi tay cô vừa nắm lấy tay vịn cầu thang. Đúng lúc cô bước xuống một bậc thang, hắn tận lực phóng một cú đá vào mạng sườn cô.

Người Janey bắn ra ngoài khoảng không. Tiếng la hét khủng khiếp của cô không làm hắn đổi sắc mặt. Thân hình người phụ nữ trẻ quay lông lốc trong khi rơi. Trong chớp mắt, gã giết người nhìn thấy đôi mắt cô trợn trừng vì khiếp hãi, cái miệng mở rộng trước khi cái đầu xuống trước rồi đến thân mình rơi đánh rầm xuống đường.

CHƯƠNG 10

Mười ngày đã qua kể từ khi Janey chết, Conrad vẫn chưa hết bàng hoàng. Ngay từ đầu, anh khó mà tin rằng vợ mình đã chết, chỉ đến khi đưa đám anh mới thực sự nhận thức được cuộc sống chung bất hạnh của hai người đã chấm dứt.

Ông Coroner kết luận Janey chết là do tai nạn rủi ro. Chiếc gót cao của chiếc giày đi trong nhà bị vướng vào cái riềm áo khoác. Do đó, dưới con mắt của ông Coroner thì rõ ràng trong lúc xuống thang, Janey bị trượt chân nên ngã lộn cổ ra ngoài.

Conrad để ông bố vợ lo việc mai táng. Anh ở bên Frances trong nơi ở mới. Anh không còn làm được gì cho Janey và ý thức trách nhiệm về sự an toàn cho Frances đè nặng lên người anh. Ngoài ra anh luôn luôn băn khoăn tìm hiểu lời trối trăn bí ẩn của O'Brien: *"Đó không phải là tai nạn... Ferrari... Con trai tôi..."*.

Như tất cả những viên thám tử khác, Conrad biết tiếng Vito Ferrari. Có phải O'Brien muốn nói Weiner bị ám sát và do Ferrari thực hiện không? Conrad đã báo cho McCann biết Ferrari có thể còn lẩn quất trong thành phố nhưng viên cảnh sát trưởng cố gạt đi và nói không tìm ra dấu vết nào của tên đồ tể thuộc Hội đoàn đầu cá.

Mọi chuyện đó làm Conrad băn khoăn tợn. Nếu Ferrari là kẻ gây ra cái chết của Weiner thì tính mạng của Frances bị đe dọa nghiêm trọng. Anh đã huy động tất cả những quân số thường trực để bảo vệ nàng. Anh đưa Frances đến ở khách sạn Đại Dương tại một thị trấn nhỏ cách thành phố Pacific mười lăm cây số. Khách sạn là một khu nhà cao 10 tầng lầu xây dựng trên gành đá trông ra biển.

Forest đã trưng dụng toàn bộ lầu chót của khách sạn. Một tấm cửa sắt được cấp tốc dựng lên để bảo vệ tầng lầu và hai mươi anh cớm thuộc quân số của McCann luôn luôn tuần tra trên tầng lầu và xung quanh khách sạn.

Madge và người nữ cảnh sát không rời Frances lấy nửa bước. Forest đã thỏa thuận rằng cho tới ngày mở phiên tòa, Frances sẽ không ra khỏi phòng.

Trong những ngày này, Conrad có nhiều dịp gặp gỡ Frances. Càng gần bên nàng, anh càng si mê nàng và vui sướng nhận thấy nàng cũng nóng lòng chờ đợi những buổi đến thăm của anh.

Madge đã thóc mách với Frances về cái chết của Janey và lời an ủi của nàng khiến Conrad thấy khổ tâm. Anh trịnh trọng nói với nàng:

— Thật là một vố nặng đối với tôi nhưng Janey và tôi không hòa hợp nhau lắm. Trước sau thế nào cuộc sống chung của chúng tôi cũng sẽ đi đến chỗ tan vỡ.

Mười ngày sau khi Janey chết, vào lúc chiều tối, Conrad tìm được một cơ hội để tiếp xúc thân mật với Frances. Anh đã vắng mặt nơi khách sạn một ngày một đêm và ủy quyền cho Van Roche trong thời gian anh vắng mặt. Vào lúc gần 8 giờ, anh về khách sạn và vội lên tầng lầu cuối ngay. Madge chưa tới phiên trực nên đến gặp anh trong phòng.

— Có gì lạ không? - Anh vừa hỏi vừa lấy quần áo trong vali nhỏ ra.

— Không, nhưng Paul này, tôi cảm thấy lo lắng cho cô ta. Tôi cho rằng cô ta cảm thấy sợ sệt một điều gì.

— Sợ à?

— Đúng vậy. Mỗi lần có người gõ cửa phòng là cô ta lại giật bắn người. Và cô ta không thể ngồi yên một chỗ mà cứ bồn chồn đi đi lại lại. Tôi có chú ý và thấy cô ta bị quan rất nhiều.

Conrad châm thuốc hút rồi nói:

— Tôi nhận thấy cô ta rất lạnh lẽ. Cô ta đã chịu trăm điều khổ đau rồi.

— Vâng, tất nhiên như vậy. Nhưng tôi tin cô ta vẫn luôn luôn nghĩ tới Weiner. Không khi nào cô ta cho rằng hẳn chết là vì tai nạn.

— Lúc này ai ở bên cô ta?

— Van.

— Tôi đến nói chuyện với cô ta một lát.

Anh đến phòng Frances. Van và hai nữ cảnh sát đang ngồi đọc truyện. Frances đứng ở cửa sổ nhìn ra biển. Khi Conrad bước vào nàng vẫn không

quay lại. Anh ra hiệu cho ba người kia đi ra khỏi phòng. Khi mọi người ra hết, anh khép cửa và lại gần Frances.

Ở phía dưới hai người, bãi biển lờm chờm những gềnh đá. Nước triều rút và bãi cát vàng rực dưới ánh nắng. Anh nhẹ nhàng nói:

— Chắc cô thèm bơi lắm nhỉ. Tôi thật áy náy bắt cô cứ ở mãi trong phòng. Cô vẫn chịu đựng được chứ?

— Chuyện này đối với tôi không quan trọng, - nàng dừng dừng trả lời.

— Tôi luôn nghĩ đến cô, Frances, - anh nói tiếp sau một hồi im lặng. - Cô có suy nghĩ cuộc sống của cô sau này khi vụ án kết thúc không?

— Chuyện này không có ý nghĩa gì đối với tôi, - nàng thì thầm với giọng mệt mỏi.

— Tại sao cô lại có ý nghĩ như vậy?

— Nhưng đó là điều quá rõ ràng. Pete đã báo trước cho tôi biết là chúng không để tôi ra làm nhân chứng đâu. Vậy thì cần gì phải mơ tưởng đến tương lai cho một người.

— Trời đất! - Conrad kêu lên. - Không nên có ý nghĩ bi quan như vậy. Ở đây cô không có gì đáng phải lo cả. Khi ra tòa, cô được bảo vệ an toàn tới mức tối đa.

— Ông có tin chắc là tôi được an toàn không? - Nàng vừa nói vừa thò đầu ra cửa sổ nhìn xuống bãi biển vàng rực. - Ông cũng đã khẳng định điều ấy với Pete rồi thế mà anh ấy vẫn chết.

— Tôi sẽ không nói với cô như vậy nếu bản thân tôi không tin chắc là cô không phải sợ chuyện gì cả, - anh nhỏ giọng, nói.

Nàng liếc mắt nhìn anh vẻ dò hỏi.

— Tôi không hiểu...

— Không, tất nhiên là đúng như vậy rồi. - Anh rời xa nàng. - Không ai có thể chạm tới cô. Lời hứa danh dự của tôi đấy.

Nàng quay lưng về phía cửa sổ và nhìn anh thong thả đi đi lại lại trong phòng. Conrad nói tiếp:

— Cô cần phải bỏ định kiến cho rằng Maurer là một ông trời con. Tôi không nghĩ rằng lão không tìm cách giết cô nhưng tôi xin đảm bảo với cô là

lão không đạt được điều đó đâu. Cô không thể biết được sự khó nhọc tôi đã hết lòng với cô như thế nào. Cô cảm thấy mình không được an toàn ư?

— Không.

— Cô giải thích cho tôi biết vì sao?

— Tôi không thể nào quên được những lời Pete nói với tôi. - Nàng vụt ngồi xuống. - Tôi không tin những lời ông nói. Pete cho tôi biết trên đời này không ai cứu được tôi nếu tôi khai ra. Anh ấy nói Maurer có thể mua chuộc được bất cứ người nào trong đội bảo vệ. Làm sao tôi có thể biết được, thí dụ như Maurer không mua chuộc được một trong hai nữ cảnh sát bảo vệ tôi?

— Cô đừng nên nói như vậy. - Anh lại gần cầm tay nàng. - Frances, cô nhìn thẳng vào mắt tôi này. Tôi yêu cô. Cô không biết rằng tôi yêu cô sao?

Nàng chăm chú nhìn anh.

— Ông yêu tôi? Ông... Tôi... tôi không biết.

— Tất nhiên là cô không thể nào biết được nỗi lòng thầm kín của tôi, - Conrad thông thả nói. - Tôi không có ý định thổ lộ với cô về chuyện này. Nhưng tôi không thể cầm lòng nổi khi nhìn thấy cô lo lắng. Tôi bảo vệ sinh mạng cô còn hơn mạng sống của tôi. Không nên lo sợ Madge cũng như hai người nữ cảnh sát kia. Tôi xin thề với cô là họ không bao giờ để người khác làm hại cô.

Nàng gỡ tay anh ra.

— Nhưng làm sao ông lại yêu được tôi, - Frances thì thầm như tự nói với mình. - Ông biết tôi là người như thế nào rồi. Ông không thể yêu tôi được.

— Frances, xin cô nghe tôi. Đừng nên nói tầm bậy nữa. Cô không phải chịu trách nhiệm những hành động của ông bố cô.

— Ông nói thì dễ thôi. Ông không thể nào hiểu được nỗi thống khổ khi mình bị người ta chỉ trích, nghe những lời thiên hạ xì xầm, nhìn thấy các bà mẹ kéo đứa con nép vào váy mỗi khi mình đi qua. Ông không thể hiểu nổi tâm trạng một con người bị đám đông khích động bao vây la hét.

Anh quì bên nàng.

— Frances, nếu cô muốn, tôi xin bảo vệ cô. Tôi đã sắp đặt mọi chuyện. Sau khi kết thúc vụ xử án, tôi đưa cô đi. Chúng ta cùng nhau xây dựng lại cuộc đời. Đời tôi đã bất hạnh, đời em lại càng bất hạnh hơn. Tôi muốn em làm vợ tôi. Không ai biết chúng ta ở đâu. Chúng ta sang Anh Quốc lập nghiệp.

Nàng vụt đứng lên, không nhìn anh và thong thả đến bên cửa sổ. Nàng nói:

— Tương lai ư? Tôi là con người không có tương lai. Tôi biết rõ như vậy. Đối với tôi, tất cả chỉ là một hiện tại trong chớp nhoáng mà thôi.

— Jack, nhất thiết sự việc phải xảy ra như một tai nạn, - Gollowitz nói, - Nếu chúng chỉ cần nghi ngờ một chút cũng đủ làm ta tiêu.

Maurer ngồi trước bàn giấy, rứt cổ giữa hai vai, mắt long lên vì giận dữ. Lão rống lên:

— Cho con đi nổ tan như xác pháo. Biện pháp duy nhất để khử nó là đốt mẹ cái khách sạn đi. Trong khi thiên hạ chạy toán loạn ra ngoài thì ta phờ được con nhỏ.

Gollowitz nói với giọng ảo não:

— Không được đâu. Chúng ta không thể làm như vậy được.

Maurer đứng lên bồn chồn đi đi lại lại trong phòng.

— Thế anh định làm thế nào? Mẹ kiếp! Đó là biện pháp duy nhất. Anh làm cách nào tóm được con nhỏ trong khi bọn cớm cứ giữ rịt nó trong hang?

Gollowitz lấy khăn lau bộ mặt bóng loáng. Khi Maurer cho người gọi lão, lão cảm thấy một niềm khoan khoái vô hạn. Dù sao thì cái thằng Maurer hống hách này cũng không thể tài giỏi hơn lão. Lão rứt rề gợi ý:

— Ferrari làm được đấy.

— Nó vẫn còn ở trong thành phố à?

Gollowitz đang chờ đợi một cơn thịnh nộ nổ ra, nghe thấy thế lão tỉnh người vội gật đầu lia lịa:

— Lúc này hẳn đương ở quầy rượu.

— Abe, phải gọi hẳn tới là thú nhận sự bất lực của mình.

— Ferrari là người duy nhất có thể lột da con nhỏ.

Maurer trở về ngồi sau bàn giấy trầm ngâm suy nghĩ. Một lát lão bốt máy gọi:

— Louis? Nói với Ferrari lên gặp tôi. Hẳn đang ngồi ở bar.

Gollowitz ngả người xuống thành ghế, khoan khoái tận hưởng sự thắng lợi.

— Jack, anh xử sự đúng đấy. Không còn cách nào khác nữa đâu.

Maurer ngẩng mặt lên, thông thả nói:

— Abe, anh còn thơ ngây lắm. Đừng tưởng tôi làm theo đúng lời khuyên của anh thì nhầm to. Ferrari thanh toán xong chuyện con nhỏ thì đến lượt tôi thanh toán với hẳn. Đó là điều khác nhau cơ bản giữa một người lãnh đạo tổ chức và một kẻ bị tổ chức lãnh đạo.

— Anh định thanh toán Ferrari?

Maurer cười nhạt:

— Abe, anh cứ chờ thì biết.

Hai người nhìn nhau im lặng không nói hồi lâu rồi Ferrari bước vào. Gã lặng lẽ trèo lên ghế, ngồi bành chọe và chăm chú nhìn Maurer với đôi mắt long lanh. Maurer nói:

— Về chuyện con nhỏ. Chuyện này vượt quá khả năng của tôi. Abe cho biết anh có thể làm được. Đúng không?

Ferrari nhướng mắt:

— Dĩ nhiên rồi.

— Tôi trả anh mười ngàn đôla.

— Hai mươi... Nếu việc này chỉ đáng giá mười thì anh tự làm được rồi.

Maurer nhún vai:

— Đồng ý. Khởi mặc cả lôl thôi. Hai mươi nghìn đây. Có tin chắc sẽ thành công không?

— Tôi chưa bao giờ thất bại và cũng sẽ không bao giờ nếm mùi thất bại. Anh chỉ nghĩ đến những khó khăn còn tôi nghĩ đến cách giải quyết.

— Cần thiết phải là một tai nạn.

— Dĩ nhiên là một tai nạn rồi.

Mặt Maurer tím lại.

— Ngay cả con nhỏ hiện ở đâu anh cũng chưa biết.

Ferrari nhếch mép cười nhạt.

— Nó đang ở trong khách sạn Đại Dương ở Barwood. Trên lầu chót nhìn ra biển. Có hai mươi người gác: Năm gã đi tuần quanh khu vực khách sạn, năm gã ở lầu chót, năm gã ở trong ba căn phòng ngay dưới cửa sổ phòng con nhỏ, còn năm gã nữa sẽ luân phiên cho chúng. Không người nào lọt vào khách sạn mà không bị kiểm tra giấy tờ. Không ai được phép lên lầu chót. Những thang máy chỉ hoạt động tới lầu 9 thôi. Ba người phụ nữ ở cạnh con nhỏ suốt ngày đêm không rời một bước kể cả lúc nó đi tắm. Con nhỏ không được phép rời khỏi căn buồng. Không thể nào leo tới cửa sổ phòng con nhỏ và những cửa sổ ở ngay phía dưới của các lầu thấp cũng được canh gác. Mái thì dốc đứng còn một cửa sổ mái dốc nhất cũng có người đứng trấn suốt ngày đêm. Làm sao anh nghĩ tôi không thông thạo địa hình?

Maurer nhìn đăm đăm vào Ferrari như bất chợt có phép lạ nào biến hóa thần thông Ferrari thành con rắn.

— Anh nói dối! Làm sao anh biết tường tận như vậy? Tôi cho người theo dõi khách sạn đó nhiều ngày mà còn không biết con nhỏ ở căn phòng nào nữa kìa.

Ferrari mỉm cười.

— Anh là loại tài tử, còn tôi là dân nhà nghề.

Maurer cố nuốt lời sỉ nhục vào bụng. Lão biết gã nói đúng.

— Nhưng làm thế nào anh biết tường tận như vậy?

— Tôi trèo lên lầu thứ 10. Tôi mở rộng mắt, căng hết tai ra. Tôi đã nhìn thấy con nhỏ.

— Anh trèo lên đó? Làm thế nào?

— Đó là bí mật của tôi, - Ferrari đáp.

Sau một hồi im lặng, Maurer nói tiếp:

— Thôi được. Đồng ý. Anh cho tôi biết dự định cho nó chết vì tai nạn cách nào.

Ferrari bắt chéo đôi chân ngắn ngắn vào nhau.

— Một bài toán rất thú vị. Không thể không làm được nhưng nuốt được thì cũng xương lắm. Tôi thực sự tin rằng trên cả thế gian này chỉ có mỗi mình tôi làm được mà thôi.

— Anh làm thế nào?

— Tôi cần một phi cơ và một người nhào lộn trên không.

Maurer trợn tròn mắt.

— Một diễn viên nhào lộn trên không? Anh không có ý định cho người đó nhảy dù xuống mái ngói khách sạn đó chứ?

Ferrari cười:

— Anh đã nhìn thấy một ảo thuật gia biểu diễn chưa? Hắn luôn luôn bắt mọi người phải tập trung sự chú ý vào mọi cử động của hắn. Người diễn viên nhào lộn trên không cũng sẽ để tôi có cơ hội được tự do biểu diễn tài năng của tôi.

— Anh sẽ có phi cơ, có người lái, có diễn viên nhào lộn. Khi nào thì anh cần gặp họ? - Maurer hỏi.

— Hôm nay là thứ tư. Thứ sáu được không? Tôi cần nói chuyện trước với họ.

— Thế bao giờ thì anh ra tay?

— Chiều thứ bảy. Ngày tốt lành đấy! Hôm đó người ta trả lại quần áo giặt là. - Ferrari vừa nói vừa trượt xuống ghế.

— Quần áo giặt là? Chuyện lật vạt đó liên quan gì đến việc thủ tiêu con nhỏ. - Maurer sửng sốt hỏi.

— Ấy thế mà liên quan với nhau nhiều lắm đấy, - Ferrari vừa nói vừa tiến ra cửa. - Tôi sẽ có mặt ở đây vào sáng thứ bảy. Viên phi công cũng phải đến vào lúc đó.

Gã đi khuất, Maurer thở phào.

— Đúng là một con quỉ con! - Lão đứng lên. - Abe, tôi còn nhiều việc lắm. Nhờ anh gọi hộ Louis đến gặp tôi.

Gollowitz đi ra và Maurer đi đi lại lại trong phòng, trầm ngâm suy tính. Vài phút sau, Seigel bước vào.

— Ông chủ muốn gặp tôi?

— Phải. Ngồi xuống đi, Louis.

Seigel ngồi xuống ghế, lo lắng liếc nhìn Maurer. Lão nhẹ giọng, nói:

— Louis, tôi có chút việc nhỏ này giao cho anh. Chiều thứ bảy, Ferrari sẽ có mặt ở khách sạn Đại Dương. Tôi muốn anh cũng đến đấy phục kích lúc hắn quay trở về. Tôi giao cho anh công việc thanh toán thẳng lùn đó.

— Ferrari?

— Đúng vậy.

— A! Trời ơi, ông chủ! Gã này khó nhá lắm.

— Anh cần hiểu tôi. Louis, hoặc là anh hoặc là gã!

Khách sạn Đại Dương vào cuối tuần bao giờ cũng đông nghẹt người và đặc biệt xế chiều thứ bảy hôm đó, hồ tắm và bãi cỏ rộng mênh mông tràn ngập người từ San Francisco và Los Angeles đến để tắm biển và phơi nắng.

Conrad ngồi dưới bóng râm của một cây râm lá nhìn mọi người vui chơi, đi lại, nói chuyện quanh hồ bơi. Chốc chốc anh lại liếc nhìn con đường dẫn đến khách sạn chờ xe Forest.

Khoảng 4 giờ rưỡi, anh thấy xe ông sếp liền đứng dậy ra hiệu. Chiếc xe chậm lại rồi dừng hẳn. Forest bước ra nói gì đó với người tài xế rồi bước qua bồn cỏ, lách đám đông đến chỗ Conrad. Ông nói:

— Chào Conrad. Anh có vẻ tìm ra được một chỗ hay đấy. Cả đồng gái đẹp. Thật đã con mắt.

— Hơi quá nhiều một chút đấy, - Conrad vừa nói vừa kéo chiếc ghế lại.
- Các bạn ta phải lúng túng để kiểm soát mọi chỗ ra vào.

— Nhưng họ cũng ra được chứ?

— Phía ngoài thì không thành vấn đề. Nhưng ai vào khách sạn cũng đều phải xét kỹ.

Forest ngồi xuống.

— Công việc thế nào?

Conrad nhăn mặt.

— Cô ta không có lý do gì mà phải sợ nhưng tinh thần thì hết quá. Weiner đã gieo tính hoài nghi vào đầu óc cô ta. Tôi sợ rằng cô ta không chịu làm chứng nữa.

— Cô ta đã ký vào tờ khai chưa?

— Chưa. Cô ta cứ tưởng rằng nếu chưa ký thì Maurer chưa làm hại cô ta. Tất nhiên là không đúng rồi. Chắc Maurer đang tìm cách thủ tiêu trước khi cô ta đồng ý ký. Tôi đã lặp đi lặp lại giải thích đủ đường mà cô ta vẫn sợ. Tôi mong ông đến gặp cô ta để cô ta nghe ra. Tôi thì thua rồi.

Forest liếc nhanh Conrad rồi hơi nghiêng mình về trước vỗ nhẹ vào đầu gối anh.

— Anh quan tâm đến cô bé ấy lắm phải không?

— Ông thầy thánh thật. Thôi thì nói ngay cho rồi. Tôi rất quan tâm đến cô ta. Tôi đã xin cưới cô ta. Tôi si mê cô ta đấy.

— Còn cô ta có điên lên vì anh không?

— Không chắc. Hiện giờ cô ta có nhiều việc phải lo. Cô ta cứ nghĩ thế nào cũng phải chết.

Forest nhìn một cô gái người cao mảnh mai mặc bikini trắng đang nằm phơi nắng.

— Paul ạ, thế giới đầy gái đẹp. Cô Coleman không phải là một thứ lựa chọn hay đâu.

— Vì cha cô ta à?

— Phải. Vì cha cô. Tôi rất tin cậy ở anh, Paul ạ. Mai sau anh sẽ là Biện lý. Nếu anh để một người đàn bà có quá khứ không được tốt đẹp thì có hại cho sự nghiệp đấy.

— Tôi biết ông thầy nghĩ giùm cho quyền lợi của tôi nên rất cảm ơn. Nhưng khi ta gặp một người đàn bà và muốn sống cuộc đời còn lại với người đó thì phải hy sinh sự nghiệp thôi.

Forest chọn điều xì gà đốt lên.

— Anh tính làm thế nào?

— Lúc này thì tôi chưa biết. Tôi nghĩ là sau vụ án, tôi sẽ đem cô ta sang Anh Quốc. Tôi đã nói với cô ta điều đó nhưng cô ta không chịu nghe bàn chuyện tương lai. Cô ta tưởng mình sắp chết.

— Cứ đặt mình vào hoàn cảnh của cô ta thì mới thấy thông cảm, - Forest dịu giọng, nói. - Cô ta phải đương đầu với một tổ chức nguy hiểm nhất trong nước. Thành thật mà nói Paul ạ, cô ta không có bao nhiêu cơ may để thoát đầu.

Conrad nắm chặt tay lại.

— Bọn chúng không thể giết cô ta nơi đây. Nguy hiểm chỉ bắt đầu khi ta đưa cô ta đến tòa án.

— Anh có chắc là ở đây không có nguy hiểm ư? Chớ nên tin cái gì hết, chớ nên tin người nào hết nếu anh muốn che chở cho cô bé. Vợ anh có đến câu lạc bộ Thiên Thai, đại bản doanh của Maurer. Cô ta biết cô Coleman ở đâu và bây giờ vợ anh đã chết. Chừng nào Maurer còn cầm đầu tổ chức thì không ai có thể an toàn được.

— Janey không dính dấp gì đến việc này. Cô ta chết vì tai nạn thôi. Đã hàng chục lần tôi bảo phải coi chừng cái viền áo choàng. Cô ta cứ hay giẫm lên và làm rách áo. Nhưng cô ta không chịu cầm lấy cây kim vá lại. Còn việc che chở cho Frances thì tôi đã làm hết sức rồi. Ông cứ đến kiểm tra.

Forest thốt lên tiếng cầu nài. Một chiếc xe thùng loại nhỏ sơn trắng tiến vào, loang loáng hàng chữ: *XÍ NGHIỆP GIẶT LÀ BARWOOD*

— Nếu anh thấy bằng lòng thì tôi cũng vậy, - Forest nói. - Nhưng ta phải nghĩ đến chuyện làm chứng của cô ta có thể bị thách đố. Đây là lần đầu tiên từ khi Maurer hoành hành, ta mới có chút hy vọng đưa hãn ra tòa.

Conrad nhìn theo chiếc xe thùng bẻ quanh và biến mất sau khách sạn.

— Chúng ta cần thời gian để tóm hãn. Chừng nào hãn còn trốn thì Frances còn phải ở lại đây.

— Mọi chiếc tàu trong tay ta sử dụng đều đang sục tìm hãn. Trốn ở ngoài biển thật là lý tưởng đấy, Paul ạ. Nhưng sớm muộn gì hãn cũng phải ghé đầu đó để lấy thực phẩm và ta sẽ ra tay. - Ông đứng lên. - Được đấy. Hãy đi nhìn sơ qua pháo đài.

Hai người bước về phía khách sạn.

Vào lúc 6 giờ rưỡi, cả hành lang nhà bếp và văn phòng khách sạn nhộn nhịp hẳn lên vì đây là lúc người ta phải sửa soạn bữa ăn cho năm trăm người.

Ngược với phía các phòng ăn sang trọng, lấp lánh ánh đèn, những khu dành cho nhân viên đều âm u, âm thấp và chật chội. Nhân viên nhà bếp chịu nóng bức từ các lò nấu, dây quần áo phải mang đi giặt chõng chất dọc theo tường bốc mùi và làm cản trở lối đi từ bếp đến văn phòng.

Các giỏ đồ dơ nằm đó đến sáng mai đợi lựa đưa đi. Vito Ferrari nằm khoanh tròn trong một cái giỏ ở tận trên cao. Gã đóng tai nghe tiếng rì rầm chung quanh và nhìn qua kẽ giỏ để trông chừng người qua lại. Gã đang đợi chờ. Sự kiên nhẫn là yếu tố thành công của tay giết người chuyên nghiệp và ở Ferrari thì nó thật vô giới hạn.

Muốn chui lên vào giỏ, gã chỉ phải chi có 20 đôla. Người giao đồ giặt bụi tai chịu nghe câu chuyện bịa là gã yêu lên vợ người đầu bếp chính. Cho nên Ferrari nằm gọn trong giỏ và kim đồng hồ đeo tay quay đều. Đến 17 giờ 10, người đi lại đã bớt. Bảy giờ rưỡi, lối đi trên hành lang từ nhà bếp đến văn phòng đã vắng ngắt.

Ferrari thận trọng mở nắp giỏ leo ra ngoài. Gã đi sát tường vượt nhanh đến thang máy dành riêng cho nhân viên. Hành lang ở đó dẫn đến một phòng lớn chất đầy két bia. Có tiếng thang máy đi xuống, gã nhảy vội nắp sau đóng két bia. Cabin dừng lại, cửa mở ra, hai phụ việc đẩy một cái bàn ăn lăn ra để trống cửa. Chỉ vài giây đồng hồ, Ferrari đã nhảy vào, bấm nút đến lầu 9.

Ferrari hiểu rằng đây là lúc nguy hiểm nhất cho gã. Nếu có ai ở trong hành lang vào lúc gã mở cửa thang máy thì cả kế hoạch sẽ hỏng bét. Nhưng cho đến lúc này thì may mắn vẫn đứng về phía gã, không lý do gì lần này lại khác. Lúc bấm nút mở cửa, tay gã sờ vào bóng súng lục. Hành lang vắng ngắt. Gã bước ra, dẫn mình vào hành lang đến nắp sau tấm màn che một cửa sổ mở ra biển.

Cách đây vài mét, một cánh cửa mở và một thiếu phụ bước ra, áo hở ngực thật rộng. Cô ta khép cửa, vặn để nguyên chìa khóa và từ từ bước về phía thang máy vừa bấm nút vừa khe khẽ hát. Khi cô ta bước vào cabin,

Ferrari rời chỗ nấp qua căn phòng người phụ nữ trẻ vừa đi và nhìn vào. Căn phòng tối om. Gã khép cửa, khóa trái và bật đèn. Chiếc giường được xếp gọn nên gã nghĩ cô bồi phòng đã qua đây, gã sẽ được yên ổn ít ra là một tiếng đồng hồ. Gã tắt đèn, bước đến bên cửa sổ, vệt tấm màn ra. Cửa sổ ngó ra hồ tắm. Đèn thấp sáng. Người phục vụ qua lại mang khay đựng nước giải khát cho đám đông.

Ferrari biết rằng phòng của Frances ở phía bên kia hồ bơi, ngó ra biển. Gã không quên là cả lầu 10 được canh gác kỹ lưỡng. Muốn đến cửa sổ phòng Frances thì phải leo lên mái bò qua nóc nhà sang phía bên kia. Đường leo trèo thật nguy hiểm chưa từng gặp nhưng gã không bận tâm. Gã đã dùng ống nhòm quan sát kỹ nên biết rõ phải theo lối nào. Gã ngồi lên bệ cửa sổ nhìn mọi người phía dưới. Đến quá 9 giờ vài phút, gã thấy trời đã tối.

Gã rút từ dưới áo manteau một sợi dây dài bằng tơ quấn quanh thân hình nhỏ thó từ trước. Một đầu sợi dây có cái móc bao cao su còn đầu kia là một cái vòng có đệm dày. Gã leo lên bờ cửa sổ nhìn lên cao. Balcon của một căn phòng lầu 10 vừa ngay trên đầu gã. Gã ném chiếc móc bám chặt vào balcon và leo thật nhanh và dễ dàng như khi leo dừa. Gã leo qua bao lơn và buông mình xuống cả bốn chân tay. Gã liếc nhìn vào căn phòng trống và nhìn trở lại để biết chắc không có ai trông thấy gã.

Gã leo lên hàng cột balcon nhìn mái nhà cao khoảng năm mét. Một ống máng to chạy dọc theo bờ mái. Gã lại vung móc dính vào ống máng và giật giật vài cái thử xem có chắc không. Gã tung mình ra ngoài khoảng không bám vào đấy leo lên đến ống máng, mấy ngón tay bám chặt vào dây. Mái nhà dốc đứng ở ngay trên đầu gã. Phía dưới ánh đèn lấp lánh trên mặt nước xanh rờn của hồ bơi. Xe hơi đi hàng dài không dứt. Ferrari đưa tay bám để giữ thăng bằng. Chỉ cần một chút sơ sẩy là gã bị ném xuống khoảng không đen ngòm bên dưới.

Gã thật bình tĩnh nhưng biết rõ nguy cơ đe dọa gã. Gã hơi nghiêng mình ra ngoài để lấy chỗ co chân lại dọc theo ống máng. Vừa xếp đầu gối lại thì gã mất thăng bằng và trong một thoáng, cả thân hình gã chồm ra ngoài khoảng không. Các ngón tay gã vội bám mạnh và gục đầu xuống ngực để

cái đầu khi di chuyển lập lại thế thăng bằng. Gã cứ ở vị trí đó hơn một phút không nhúc nhích. Mồ hôi tuôn ra đầy mặt, hơi thở dập dồn, gã biết mình vừa gần sát bên cái chết và cảm thấy ý chí lung lay.

Khi vừa hồi phục một chút, gã lại nghiêng mình ra phía trước, lần này gã xếp được đầu gối lại ép lên cằm, tất cả giống như một quả cầu đen, đứng chênh vênh trên bờ ống máng. Thế rồi gã vươn chân lên, thân hình chồm về phía trước, tay bỏ ống máng bám lấy mái ngói. Chân gã đứng trên bờ ống máng, thân hình ép sát vào mái, đầu vẫn cúi xuống. Gã cứ đứng như thế đến khi hơi trở lại điều hòa.

Gã tháo sợi dây đen quanh cổ và ném móc lên đỉnh mái. Phải làm tới bốn lần, móc mới bám chắc và gã cũng suýt bị mất thăng bằng lần nữa. Gã dùng hai tay leo lên mái ngói nhà dốc và ngồi chàng hảng trên đỉnh. Dưới năm mươi mét bên dưới, biển vỗ vào bờ đá. Ngay phía dưới mái này, đầu đó là phòng của Frances. Gã nghe có tiếng radio vọng tới.

Gã thò chân vào chiếc vòng dây và từ từ nhẹ nhàng tụt xuống. Phía này không dốc lắm. Gã nghiêng mình qua mái ngói thông đầu xuống, chân vẫn mắc vào vòng của sợi dây. Đầu và vai gã đứng ngay với tấm cửa của một cửa sổ.

Gã tưởng mình nằm mơ: Gã rơi đúng ngay vào phòng của Frances. Có ba người trong phòng: Hai nữ cảnh sát viên và Frances. Hai người kia đang đứng xa cửa sổ, một đọc sách, còn một ngồi đan. Frances đang đứng trước gương soi chải tóc. Sau một lúc nàng bỏ lược đứng lên ngồi ở một chiếc ghế gần cửa sổ. Chiếc áo choàng xanh làm nổi bật thêm khuôn mặt tái xanh.

Ferrari uốn người lại bám lấy ống máng. Gã nhìn đồng hồ. Mới có 9 giờ rưỡi. Gã còn nửa tiếng đồng hồ chờ đợi nữa.

Forest ăn tối xong đi một vòng khách sạn đến phòng Conrad. Ông thả mình ngồi trên ghế nói:

— Bữa ăn khá lắm. Ở đây giống như gà được vỗ béo.

— Phải, - Conrad lơ đãng gật đầu. Anh không lưu ý xem người ta cho mình ăn cái gì nữa. - Thế nào, ông thầy nghĩ sao về Frances?

— Cô ta dễ thương và đẹp nữa. Tôi nói chuyện rất lâu với cô ta và hình như đã thuyết phục được cô ta chịu ký. Cô ta hứa ngày mai sẽ trả lời. - Ông ngược mắt nhìn lên. - Tôi cũng đã nói về anh, Paul ạ.

— Vâng, ý cô ta ra sao?

— Cô ta có vẻ hoảng lên khi nghe nói anh định cưới cô ta. Paul ạ, phải biết kiên nhẫn. Tôi hứa là cô ta chịu ký thì tôi sẽ thu xếp một chuyến du lịch hai tháng đi Châu Âu cho cô ta và anh ngay sau phiên tòa. Điều đó có vẻ không làm cô ta méch lòng lắm.

— Cô ta có nói là muốn đi đâu không?

— Xin cho tôi khuyên anh một lời, - Forest nói tiếp. - Tôi nói cô ta nên đến Venise. Nếu anh không quyến rũ được cô ta trên một chiếc thuyền ngắm cảnh thì anh thật là đồ vô tích sự.

— Được rồi, - Conrad mỉm cười nói. - Nhưng khoan bàn chuyện tương lai, bây giờ phải tìm cách bảo vệ cô ta được an toàn để đến trước tòa. Ông nghĩ thế nào về những biện pháp đề phòng của tôi?

— Tuyệt, - Forest nói. - Anh chọn chỗ thật đúng. Anh tính làm thế nào để chuyển cô ta đến tận tòa. - Ông ngược mắt nhìn lên. - Kìa chiếc phi cơ bay thấp quá.

Tiếng động cơ làm cả hai giật mình. Conrad nhìn đồng hồ.

— Máy bay đêm từ thành phố Pacific đi Los Angeles thường cất cánh vào giờ này. Tôi nghĩ là chở cô ta trong một chiếc thiết giáp có hộ tống. Chúng ta sẽ giữ cô ta ở đằng đó. Có nhiều gian phòng dưới hầm đủ cho cô ta sử dụng.

— Phải, - Forest nói. - Nhưng trước hết phải tóm được Maurer đã.

— Không có tin tức gì à?

— Mười phút trước đây tôi có nghe Bardin báo cáo hình như Maurer đã trở về. Họ đang kiểm chứng xem có đúng không.

— Lão trở về à? Ai nói thế?

— Lại chiếc phi cơ! - Forest tiếp lời. - Chiếc phi cơ bay thấp rà sát cửa sổ. Trời! Anh nhìn kìa!

Conrad bước theo ông đến bên cửa sổ. Một chiếc phi cơ nhỏ bay vụt ra phía biển, sáng rực ánh đèn neon đỏ. Trông nó thật giống con chim Thiên Thai ở vùng nhiệt đới. Nó lượn vài vòng nhỏ rồi quay trở lại trên đầu khách sạn.

— Lại chuyện quảng cáo!

Conrad nghĩ tới Frances. Ý định đưa nàng đi Venise làm tim anh đập nhanh và dồn dập. Forest nghiêng mình ra cửa sổ để xem chiếc phi cơ lượn quanh khách sạn và đâm đầu ra biển lần nữa.

— Xem kìa thật là hay! Cái gì thế này! Ê! Paul! Nhìn xem!

Hơi khó chịu vì sự vui thích quá trẻ con của Forest, Conrad bước lại gần cửa sổ hơn chút nữa. Chiếc phi cơ bấy giờ đang ở phía gành đá trên khu vườn của khách sạn. Người ta thấy có bóng người đứng trên máy bay có đèn xanh đỏ chiếu sáng rực.

Conrad lầu bầu:

— Thằng ngu! Hễ có xu là gì cũng nhào vô!

— Lúc còn nhỏ, tôi cứ muốn trở thành người nhào lộn trên không. Gã kia chắc là có trái tim cột dây sắt. Anh nhìn hẩn kìa!

Chiếc phi cơ bay trở lại vẫn thấp như trước, người nhào lộn chống tay trên cánh đứng chên vênh ngoài trời. Tiếng hoan hô của đám đông dồn trong vườn gần như át cả tiếng máy bay. Forest chồm hết người ra cửa sổ.

— Kìa, hẩn chỉ bám có một tay...

Conrad cảm thấy tấm thảm dưới chân anh trượt đi. Anh thấy Forest nhào tới trước và cố tuyệt vọng níu lại bờ cửa sổ. Anh chụp chiếc áo manteau của ông trì lại thật mạnh. Trong một thoáng, anh cứ tưởng là chiếc áo tuột đi. Thế rồi Forest lấy lại được thăng bằng, Conrad thở dốc.

— Trời!

Forest xanh mặt, toàn thân run rẩy, nói tiếng khàn khàn:

— Cảm ơn Paul. Suýt nữa tôi lộn đầu ra ngoài rồi. Úi chà cao quá. Hình như tấm thảm trượt đi.

Conrad như đóng đinh tại chỗ, mặt trắng bệch như tờ giấy. Một tiếng hét khùng khiếp vang lên át cả tiếng máy bay. Forest hỏi:

— Cái gì thế?

Conrad chạy vụt ra ngoài hành lang như phát rồ, hướng về phía phòng Frances. Hai người bảo vệ chạy ngược lại, anh như xô họ để bước vào. Hai nữ cảnh sát viên đứng như trời trồng. Madge Fielding vịn tay vào nhau, mặt như chàm đỏ còn Frances không thấy đâu cả. Giọng Conrad như nghẹn đi:

— Madge! Gì thế?

— Cô ta ngã xuống đất rồi. Cô ta chồm ra ngoài cửa sổ để xem máy bay rồi la lên một tiếng. Tôi chạy vội nhưng chậm mất rồi. Hình như có ai bên ngoài kéo cô ấy. Cô ta vùng vẫy rồi tấp tểm trượt đi và...

Forest xô Conrad, bước đến bên cửa sổ.

Năm mươi mét dưới kia, Frances nằm dài trên cát như một con búp bê bị tháo tung sáng rõ dưới ánh trăng.

Conrad thừ người buông mình xuống ghế. Forest than vãn:

— Thế đấy! Trời ơi! Lời buộc tội của tôi chống Maurer tiêu mất rồi.

Chiếc máy bay nghiêng cánh lượn trên khách sạn một lần nữa rồi nhanh chóng bay ra biển và mất hút trong màn đêm.

CHƯƠNG 11

Sáng hôm sau. Lúc mười giờ, Jack Maurer cùng đi với Gollowitz và bốn tên vệ sĩ trên chiếc Cadillac màu xanh lá cây đến trước tòa thị chính.

Trước đó nửa giờ, báo chí trong thành phố được báo là Maurer sẽ trình diện trước ông Biện lý. Một đoàn phóng viên, nhiếp ảnh, điện ảnh, vô tuyến truyền hình và ba máy chụp hình dành riêng cho những sự kiện quan trọng, tất cả đều tề tựu sẵn sàng đứng chờ lão.

Maurer bước ra xe, cười toét miệng trên khuôn mặt rám nắng. Lão giơ tay chào camera, lão khoái chí với ý tưởng rằng gần một triệu khán giả cùng lúc đang nhìn lão. Các phóng viên chạy ùa tới nhưng những vệ sĩ đã ngăn lại. Maurer nói:

— Kiên nhẫn một chút các bạn. Tôi sẽ có vô số điều muốn nói với các bạn lúc ra. Xin để tôi nói chuyện với ông Biện lý đã.

— Ông căn cứ vào đâu mà ông tin rằng sẽ được trở ra? - Một phóng viên rống lên hỏi.

Maurer ném cho hắn một nụ cười kiểu con nhà lành rồi bước lên các bậc tam cấp, lúc nào cũng có các vệ sĩ vây quanh. Người phóng viên nói:

— Thăng chó lợn đó, lần này không thoát đâu!

— Há? - một phóng viên tờ báo Diễn Đàn Thái Bình Dương nhạo. - Tôi chịu cá bất cứ cái gì là mười phút nữa lão sẽ đi ra tự do như khí trời ấy cho mà xem!

— Tôi khuyên chớ nên cá mà mất tiền oan, - người phóng viên lúc đầu nói với giọng thương hại. - Tôi biết rõ các lời buộc tội của Forest rồi.

— Chắc anh không biết người chứng độc nhất ông ta dùng để buộc tội, tối qua đã rơi ra ngoài cửa sổ từ lầu 10 rồi sao? - Người phóng viên báo Diễn Đàn Thái Bình Dương lên tiếng. - Lão không bao giờ để cho ai làm chứng tố cáo lão cả.

— Đó chỉ là một tai nạn, - người kia nóng mặt.

— Tôi đã nói chuyện với Conrad. Anh chàng Conrad đó hết cách xoay sở!

—Ồ, nếu anh tin đó là một tai nạn thì phe anh chỉ có mình anh và... Conrad thôi.

Mười phút sau, họ còn đang tranh cãi thì có dấu hiệu lộn xộn trong đám đông. Họ ngẩng đầu lên thấy bốn ông hộ pháp kè sát Maurer bước qua ngưỡng cửa.

Lão hớn hờ ra mặt, đứng trên thềm nhà nhìn đám đông. Abe đứng phía phải mặt xanh mét, dài thòng. Maurer nói giọng vui vẻ:

— Nào! Các bạn, chỉ là chuyện hiểu lầm tí xíu mà thôi.

— Xin một phút, ông Maurer, - người phát ngôn truyền hình nói. - Xin ông bước xuống nói vào micro vài câu.

Maurer tiến đến hệ thống micro công kênh.

— Tôi xin nhân dịp này cảm ơn các bạn đã giúp đỡ và khuyến khích trong khi tôi ở vào một hoàn cảnh tuy là vô lý nhưng cũng thật tế nhị. May sao đây chỉ là một sự hiểu lầm. Như quý vị đều biết, tôi bị tố cáo là giết cô June Arnot vốn là người bạn thân nhất của tôi.

Maurer thấy khó giữ được nụ cười thân thiện khi thấy người phóng viên báo Diễn Đàn Thái Bình Dương len lên hàng đầu khinh bỉ nhìn lão. Lão quyết định trong bụng là sẽ trị tên cứng đầu này một mẻ ngay tức khắc. Lão lặp lại:

— Một trong những người bạn thân thiết nhất của tôi. Ông Biện lý là người tôi ngưỡng mộ, một con người chính trực không thể nào mua chuộc được. Ông thành thật tin rằng lời buộc tội của ông có cơ sở. Ra lệnh bắt giam tôi là ông làm đúng với nhiệm vụ của ông.

Maurer hạ giọng mỉm cười và cố tránh mọi tia nhìn chằm vào lão. Lão cố tập trung vào các máy camera thu hình. Những camera ấy đã đưa lão vào từng nhà của hàng nghìn tên ngu ngốc, những tên bài bạc, chơi bời... nạp tiền thuế cho lão qua các Hội đoàn của họ và vào mùa tuyển cử thì bỏ phiếu cho tay chân lão. Họ thật đáng được hưởng nụ cười của lão.

Lão nói tiếp:

— Xét bằng chứng mà người ta mang lại, ông Biện lý thấy có bốn phạm phải ra lệnh bắt giam tôi. Nhưng khi xét kỹ, ông mới nhận ra bằng chứng ấy không có cơ sở. - Lão cung đôi tay béo trắng lên. - Nếu tôi còn ở trong thành phố yêu quý của chúng ta, thay vì bận rong chơi ngoài biển thì tờ tổng giam sẽ không đưa ra vì chắc là lúc ấy tôi sẽ đến thanh minh như vừa rồi đây. - Lão mỉm cười với hàng camera và tiếp. - Tôi nói rằng June Arnot là người bạn thân nhất. Đúng rồi. Cô ta chết đi, tôi thật thương tiếc. Khi biết có lệnh bắt, tôi liền quay trở về để minh oan. Ông Biện lý còn tỏ lòng tốt bằng cách xin lỗi tôi...

Người phóng viên báo Diễn Đàn Thái Bình Dương gay gắt chen vào:

— Ông quên chưa nói cho chúng tôi biết tại sao điều buộc tội của ông Biện lý lại trở thành không có tác dụng: Đó là hai người chứng của ông ta đã bị chết trong những hoàn cảnh bề ngoài có vẻ bất ngờ nhưng đúng lúc quá.

Maurer nhìn hẳn với dáng buồn rầu thật sự. “Tên chó chết này vào một buổi sáng nào đó phải chui xuống dưới biển trên một cái hòm ciment xinh xắn mới được”. Lão trả lời:

— Ông Forest không tâm sự về những người chứng của ông ấy. Tôi chỉ biết sáng nay qua báo chí mà thôi. Người ta nói rằng đã tìm thấy cây viết vàng của tôi gần hồ tắm của June Arnot. Trên thân bút, người ta thấy có dấu tay của tôi và một vết máu. Máu thuộc loại của cô June Arnot và cảnh sát mau chóng kết luận rằng tôi đã gây ra tội ác. Quý vị thấy lời buộc tội hời hợt làm sao! Thực ra đêm trước khi xảy ra vụ giết người, tôi bị cắt tay không sâu lắm. Tôi sử dụng cây viết nên bị dính máu vào đấy. Sau đó tôi đánh rơi nó trong ống xả. Và vì chẳng thiếu hụt gì nên tôi không mất công tìm nó. - Lão cười nhạo. - Nếu tôi cùng loại máu với cô Arnot thì có phải lỗi ở tôi không?

Nói xong, Maurer bước xuống bậc tam cấp, nhảy vào xe. Gollowitz ngồi bên cạnh trong khi các vệ sĩ cố ngăn những phóng viên vây quanh chiếc xe.

Khi thoát khỏi đám đông, Maurer ngửa người ra sau cười rống lên như tiếng chó sủa.

— Tôi thật khoái với cảnh vừa rồi. Anh thấy cái mồm Forest khi anh nhồi nhét ý tưởng vào đầu thẳng cha đó không? Chà, ta thẳng hăn phải không? - Lão vỗ đánh đét lên đùi tay luật sư. - Thôi bây giờ qua những chuyện nghiêm túc. Tôi có một việc cho anh biết đây. Tôi muốn anh lập một danh sách những thứ thuộc tài sản của tôi, tính đến từng đồng đôla.

Gollowitz nghi ngờ liếc nhìn lão.

— Gì thế, Jack?

— Tôi sắp rút lui. Chán Hội đoàn lắm rồi. Nếu họ muốn ôm lấy quyền lãnh đạo ở khu vực California thì họ cứ làm. Tôi đếch cần.

— Tôi cứ tưởng anh muốn lột da Ferrari cơ chứ.

Maurer mỉm cười, ánh mắt lạnh tanh.

— Đúng vậy. Nhưng Seigel bết quá. Hăn chỉ có tài của gái.

Mặt Gollowitz tái đi, lão hỏi:

— Chuyện gì xảy ra cho hăn thế?

— Thì Ferrari trên tài hăn chứ gì! Tôi đã nói chuyện với Joe Lớn. Tôi cho biết tôi chẳng dính dáng gì đến chuyện đó hết. Hình như đối với ông Trùm đó, chuyện ai mà dám có ý tưởng lột da Ferrari thật khôi hài!

Chiếc Cadillac đi vào cổng sắt trang viên của Maurer, Gollowitz nhận thấy có nhiều người đi qua đi lại trong vườn cây chói nắng. Lão hỏi:

— Ai thế kia? Chúng làm gì thế?

— Đề phòng thôi, - Maurer trả lời. - Tôi không muốn liêu vô ích.

Gollowitz không nói gì nhưng rùng mình. Maurer có thật tin là những thằng bé đó có đủ sức bảo vệ cho lão thoát khỏi tay Ferrari không? Chiếc xe dừng lại trước cổng nhà đồ sộ.

— Được rồi, Abe. Mang lại cho tôi những danh sách đó đi và đến ăn sáng. Chiếc du thuyền vẫn ở đấy, có lẽ tối nay tôi sẽ đi, - Maurer nói trong khi một nhọc rút ra khỏi nệm xe.

— Jack! - Gollowitz nói giọng khàn khàn.

— Anh đi rồi, tôi sẽ ra sao đây?

Maurer nhìn lão luật sư như tưởng nghe lầm. Lão nhú mày nói:

— Anh ấy à? Thì anh lo lấy. Có thể Joe Lớn sẽ tìm được việc gì đó cho anh. Anh lớn rồi, đủ sức tự lo còn gì.

Lão bước vào nhà để mặc Gollowitz ngồi chết lịm trong xe. Bọn gác trong tiền sảnh đứng dậy khi thấy Maurer bước vào. Lão nói:

— Canh gác cho kỹ. Đứng đâu yên đấy và to mắt ra trông chừng.

— Thưa ông chủ, vâng!

Maurer bước vào phòng khách. Dolorès đang đứng bên cửa sổ thật đẹp với chiếc áo dài đen giản dị khiến ả có vẻ thanh mảnh hơn.

— Chào Jack.

— Dolorès đấy à? Cho anh uống chút gì!

Lão đến bên ả nhìn ra vườn. Nhiều người đi ngoài sân. Có người mang súng, Maurer ngồi xuống ghế nói trong khi Dolorès rót rượu vào ly.

— Seigel định hạ Ferrari, nhưng Ferrari đã đâm một nhát dao vào mạng sườn hăn. Anh phải lo đề phòng cho đến khi thằng lùn con rời khỏi thành phố.

Dolorès đặt ly rượu lên cái bàn nhỏ cạnh lão.

— Dolly, đây là lần cuối anh uống với em. Anh đi.

— Thật không?

— Thật. Anh đi Florida. Anh chào già biệt Hội đoàn. Anh không biết phải làm gì cho em nữa.

— Chớ bận tâm đến tôi, - Dolorès nói mà không nhìn lên.

—Ồ, Dolly. Tôi không ngại đâu. - Maurer trả lời và cười. - Anh không chắc Abe là người chồng tốt. Tội nghiệp cho hăn. Thế nào hăn cũng gặp trở ngại nho nhỏ. Em thấy khổ tâm cho hăn lắm phải không?

— Không!

— Anh cứ tưởng em buộc hăn phải lo cho em?

— Ai nhồi nhét ý tưởng ấy vào đầu anh thế?

Ả nhìn vào cầu thang đi thẳng ra sân. Có một bóng người nhỏ bé đang bước lên. Đó là Ferrari. Gã đi chậm chậm, không gây tiếng động, tay đút vào túi, mắt dán vào cửa sổ.

Gã đi qua trước mặt một người gác, rồi một người gác nữa... Không ai dám nhúc nhích, cứ nhìn gã như thôi miên. Bóng người nhỏ bé đầy đe dọa ấy cứ lừ lừ tiến tới như một bóng ma.

Maurer hỏi:

— Hay là anh đã lầm? Hay em tính với Seigel?

— Không!

Dolorès rời cửa sổ bước về phía cửa lớn.

— Anh muốn em theo anh phải không, Jack?

Maurer mỉm cười nhìn ả:

— Em không đi đâu hết, Dolly... không đâu hết.

Lão hơi ngạc nhiên khi thấy mắt cô không có vẻ gì sợ hãi. ả nói:

— Tôi biết rồi.

ả mở cửa bước ra tiền sảnh. Không có ai gác cả. Trong lúc từ từ bước lên phòng, ả tự hỏi mình sẽ sống như thế nào với Ferrari đây. ả đã sống chung bốn năm với Maurer, ngủ với lão, đã nhận quà tặng cùng những lời sỉ nhục. ả chợt thấy lạnh người, tim thắt lại.

Dolorès nhắm mắt lại chờ đợi tiếng động báo rằng từ nay ả là miếng mồi của Ferrari và là người vợ góa của Maurer.

Tiếng súng vang lên từ phòng dưới như một cú đấm thẳng vào mặt ả. ả ôm mặt khóc - lần đầu tiên, từ lâu lắm rồi, ả không khóc cho số phận của Maurer mà khóc cho số phận mình.

HẾT